

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΡ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ – ΔΡ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Εισαγωγή

«Ο Ρώσος E. Frenkel βάλθηκε να σταματήσει περιστρεφόμενη ύλη' τους τροχούς ενός τραίνου. Βάδισε κατά μήκος των γραμμών ντυμένος στα λευκά, και όταν πλησίασε το εμπορικό τρένο στάθηκε ανάμεσα στις γραμμές με υψωμένα τα χέρια. Σε μια βαλίτσα με χαρτιά που βρέθηκε δίπλα από το πτώμα, ήταν και το ημερολόγιό του, στο οποίο ανεφέρτεο: «Μόνο μπροστά στις ειδικές συνθήκες μιας άμεσης απειλής θα μπορέσω να κινητοποιήσω όλα μου τα αποθέματα», ήταν τραγωδία, το φρένο κινδύνου δεν μπόρεσε να βοηθήσει

Η είδηση δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Sonjetskaja Rosija* της 1-10-1989. Ο E. Frenkel ήταν θύμα της λεγόμενης "θετικής σκέψης". Πίστεψε πως με τη δύναμη της σκέψης μπορεί κανείς να επιτύχει τα πάντα. Πλήθος βιβλίων, διαλέξεις ειδικών Ινστιτούτων και άλλων φορέων στη λεγόμενη ψυχο-αγορά προπαγανδίζουν αυτή την ιδέα, που οδήγησε στο θάνατο τον νεαρό Ρώσο.

«Υγεία μέσω ψυχικής δύναμης», είναι ο τίτλος βιβλίου του Rolf Alexander. «Ινστιτούτο για ανάπτυξη της συνείδησης», ονομάζουν την κίνησή τους ο Peter και η Margo Schneider στο Dusseldorf και υπόσχονται σε ειδικό φυλλάδιο:

«Και σεις μπορείτε να ζείτε ευτυχέστερα και πιο επιτυχημένα, πιο υγιεινά, καλύτερα με την χρήση παγκόσμιων νόμων ζωής και διανθρώπινων κανόνων παιχνιδιού. Οι σκέψεις μας σχηματίζουν τη ζωή μας. Πώς; Δημιουργήσαμε μία μέθοδο με την οποία μπορείτε να αναπτύξετε τη συνείδησή σας. Και αυτό ακριβώς είναι στην εποχή μας τόσο σπουδαίο, επειδή σκεπτόμαστε, αισθανόμαστε και δρούμε σε όλες τις ευκαιρίες, στον ιδιωτικό και επαγγελματικό χώρο, στα σπορ, στον ελεύθερο χρόνο, με τη συνείδηση... Η επιτυχία δεν είναι σύμπτωση, είναι για όλους ανοιχτή! Κάθε άνθρωπος διαθέτει μεγάλο, αχρησιμοποίητο αποθεματικό πνευματικών δυνάμεων και μπορεί μ' αυτό να διαμορφώσει συνειδητά το μέλλον

του - επαγγελματικά και σε όλες τις άλλες ανθρώπινες περιοχές».

«Θετική ένωση, θετικά σκεπτόμενοι άνθρωποι». κεντρική διεύθυνση: «Θετικό Κέντρο»... Αυτός είναι τίτλος παρόμοιας κίνησης στην Ελβετία, που οργανώνει «Θετικούς κύκλους» και συνεργάζεται με πολλές όμοιες οργανώσεις, όπως το Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ. Σε έντυπό της υπόσχεται:

«Θετική σκέψη και ξεπέρασμα εσωτερικών περιορισμών με διεύρυνση της συνείδησης είναι ο καλύτερος δρόμος για μια Ζωή επιτυχίας και αρμονίας... Όλοι οι άνθρωποι πρέπει μια μέρα να αναγνωρίσουν πώς τα προβλήματα και οι δυσκολίες τους οφείλονται στην αρνητική σκέψη και αίσθηση και ότι καθήκον του καθενός είναι να ελευθερωθεί από αυτές τις αρνητικές συνήθειες... Όμως αυτό είναι δύσκολο να το κάνει κανείς μόνος του. Η ένωση όλων των θετικών δυνάμεων είναι η καλλίτερη εγγύηση για την προσωπική θετική εξέλιξη και για την βοήθεια άλλων ανθρώπων σ' αυτό το δρόμο».

Μία άλλη «επιχείρηση - ευτυχία» στην αποικουριστική αγορά, είναι του Kurt Terpernein. Βασικό προϊόν: οι «κασέτες- βοήθεια Ζωής». «Διαλέξτε την κασέτα σας!», αναφέρει το διαφημιστικό έντυπο και συνεχίζει:

«Για να αδυνατίσετε και μείνετε έτσι... για να ελευθερωθείτε από τους πονοκεφάλους ... να περάσετε σίγουρα τις εξετάσεις» και ακόμη να βλέπετε τέλεια χωρίς γυαλιά, να απαλλαγείτε από στρες, για να μη σας νευριάζει κανείς.

Ο Κ. Terpernein διαφημίζεται σαν δάσκαλος της ζωής και της επιτυχίας «έκανε για σας αυτές τις κασέτες και χρησιμοποιεί τη χιλιοδοκιμασμένη αρχή της υποβολής για να ξυπνήσει μέσα μας εκείνες τις δυνάμεις που ίσως ακόμη και τώρα είναι εγκλωβισμένες». Η κίνηση υπόσχεται ελευθερία από διαταραχές, «κινένας πλέον φόβος από οδοντίατρο, άμεσο κόψιμο του τσιγάρου, καλή μνήμη και απόλυτη συγκέντρωση. Λύσεις προβλημάτων, εκπλήρωση επιθυμιών, σίγουρη επιτυχία όλων των σκοπών σας, ώσπου να μη έχετε πλέον καμία επιθυμία». Οι σκοποί δεν είναι μόνον υλικοί, οδηγείται κανείς «σίγουρα και στο δρόμο προς τους πνευματικούς σκοπούς». Έτσι εκπληρώνεται ο «γεμάτος απαιτήσεις τίτλος της κασέτας». «Λύνει προβλήματα»!

Η επιχείρηση «θετική σκέψη» παίρνει στις ημέρες μας μεγάλες διαστάσεις. Ο Sven Tonies, σε ειδικό άρθρο του στο περιοδικό «Psychologie Heute» (PH) με τίτλο «Θετική σκέψη: που μένει ή αρνητική;» αναφέρει πώς εκτός από το πλήθος των βιβλίων γύρω από τη «θετική σκέψη», υπάρχει πλήθος «βοηθητικών μέσων»: τράπουλες με θετικά αποφθέγματα, που διαλέγει κανείς από ένα κάθε μέρα και το παίρνει μαζί του, για να θυμάται το απόφθεγμα της ημέρας, ημερολόγια με θετικό τρόπο σκέψης για προσωπική επιτυχία, ένα ρολόι που δείχνει όχι μόνο το Χρόνο, αλλά και θετικά μηνύματα, όπως: «είμαι δυνατός, ελεύθερος και υγιής», μία θήκη για κλειδιά με το απόφθεγμα, «είμαι ο καλύτερος» κ. α. Οι «θετικές σκέψεις» ανακηρύσσονται εδώ «έπαλξη εναντίον του κόσμου των προβλημάτων» και «τέχνη του να γίνεις τέλειος», αρκεί βέβαια να διαθέτεις τα ανάλογα χρήματα που απαιτούνται για την παρακολούθηση των σεμιναρίων (S. Tonies, PH 11/1988, σ. 22-29).

Οι διάφορες τεχνικές που χρησιμοποιούνται αποσκοπούν στην παράκαμψη του συνειδητού. Έτσι οι υποβολές στις διάφορες κασέτες καλύπτονται από μουσική και τα μηνύματα επιδρούν κατ' ευθείαν στο υποσυνείδητο. Ο Erhard Freitag, Γερμανός απόστολος της νέας τάσης, υπόσχεται πώς με τη χρήση των κασετών του, μπορεί κανείς να γευθεί ανώτερη βαθμίδα θετικής σκέψης. Όμως συνιστά ένθερμα τα ειδικά σεμινάρια, που περιλαμβάνουν

συνολικά 20 συνεδριάσεις η καθεμία κοστίζει 225 Μάρκια.. Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να προκαταβάλουν ολόκληρο το ποσό! (Thomas Kirseer, Positiv Denken - Kraftig Zahlen, PH 11/ 1988, σ. 32). «Ινστιτούτο για Έρευνα της Ύπνωσης» αυτός είναι ο τίτλος της οργάνωσης του Freitag. «Ινστιτούτο για Διαμόρφωση της Προσωπικότητας, Ρητορικής και Σχηματισμού του Μέλλοντος», είναι ο τίτλος παρόμοιας οργάνωσης του Nikolaus Engelmann, της ίδιας «σχολής» με τον Freitag. «Κέντρο για αυτό-δραστηριοποίηση» έτσι ονομάζεται άλλη οργάνωση, που απλώνεται σ' όλη την Γερμανία.

Σ' όλο τον κόσμο το «ευαγγέλιο» για τη «δύναμη της σκέψης» κηρύττεται με χίλιους δύο τρόπους και για την εκμετάλλευση της «συνταγής» ιδρύονται συνεχώς νέες «εταιρίες», «ινστιτούτα», «κέντρα». Τι γίνεται όμως στη χώρα μας;

ΟΙ «ΠΑΤΕΡΕΣ» ΤΗΣ «ΘΕΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ»

α) Ιστορία

Η κίνηση γύρω από τη «δύναμη της σκέψης» εμφανίζεται ήδη στον περασμένο αιώνα. Ο Ralph N. Naldo Emerson (1803-1882) διακήρυξε πώς η μόνη πραγματικότητα είναι το «θεϊκό στοιχείο», που βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο, χρησιμοποίησε την ύπνωση με σκοπό να αφυπνίσει τις εσωτερικές δυνάμεις του ανθρώπου και υποσχέθηκε με τη μέθοδο του ν' οδηγήσει στην πληρότητα της ύπαρξης. Παρόμοιες ιδέες διακήρυξε και ο Γάλλος Φαρμακοποιός Emile Coue (1856-1926). Όμως σαν «πατέρα» της «θετικής σκέψης» λογίζεται ο Joseph Murphy (+1981). Βασικοί «ιεραπόστολοι» είναι ο Norman Vincent Peale, ο E. Freitag κ.α. Τα βιβλία τους κυκλοφορούν σήμερα σε πολλά εκατομμύρια αντίτυπα.

β) Η «συνταγή»

Όπως αναφέραμε, το βασικότερο δόγμα πίστωσης της νέας τάσης είναι ότι η σκέψη του ανθρώπου ταυτίζεται με την πράξη μπορεί ν' αλλάξει τη ζωή του ανθρώπου φθάνει να «περάσει» και να κυριαρχήσει στο υποσυνείδητο. Τότε ενεργοποιούνται απεριόριστες δυνάμεις που μεταβάλλουν οποιαδήποτε αρνητική κατάσταση σε θετική όλα τα δυσάρεστα και αρνητικά στον κόσμο και στον άνθρωπο αντιμετωπίζονται με θετικές σκέψεις.

Όπως παρατηρεί ο R. Dahlke (BIO 4/1987, σ.68) σύμφωνα με τη «θετική σκέψη», αν κανείς δεν νοιώθει καλά, μπορεί να καταφύγει στην κλασική φράση: «από μέρα σε μέρα είμαι πάντοτε όλο και καλύτερα». Θετικές σκέψεις, που γίνονται αντικείμενο διαλογισμού, ατομικού ή ομαδικού, εισχωρούν στο υποσυνείδητο και λαμβάνουν από εκεί τη δύναμη τους. Για να επιτευχθούν τέτοιες καταστάσεις χρησιμοποιούνται βοηθητικά μέσα υποβολής, όπως διαλογιστική μουσική σε υπνωτική κατάσταση, τα όποια «λειτουργούν καλά», καταλήγει στην έκθεση του ο Dahlke αναφερόμενος στις αντιλήψεις της νέας τάσης.

Η «συνταγή» ανήκει στον E. Coue, ο οποίος συνεβούλευε: «Σ' ολόκληρη τη ζωή σας, κάθε πρωί, όταν ξυπνήσετε, και κάθε βράδυ, όταν πάτε στο κρεβάτι, κλείστε τα μάτια σας, μετρήστε μηχανικά τους 20 κόμβους ενός κομποσχοινιού χωρίς να καθλώνετε τη σκέψη σας σε κάτι συγκεκριμένο και επαναλάβετε με κίνηση των χειλιών σας δυνατά για να τα ακούτε, αυτά τα λόγια: «Κάθε μέρα είμαι από κάθε άποψη πάντοτε καλύτερα» (E. Coue, NNas ich sage, Basel,

19806).

Ο Joseph Murphy πρόσθεσε στη «συνταγή» Βιβλικά εδάφια, ψυχολογικές και ασιατικές αντιλήψεις με κάποιες παραλλαγές. Αλλά με όποιες παραλλαγές κι αν προσφέρεται ή «μέθοδος», θεμελιώνεται στις ίδιες κοσμοθεωριακές αντιλήψεις.

Και ο Murphy δεχόταν μόνο μία «Ατέλειωτη Δύναμη» που βρίσκεται στον καθένα άνθρωπο και καθιστά δυνατή την εκπλήρωση κάθε επιθυμίας είναι ο «Θεός, που βρίσκεται μέσα μας» (J. Murphy, Die kosmische dimension ihrer kraft. Positives Denken im einklang mit dem universum des geistes, München 1982, σ. 11.27). Τίποτε στον κόσμο δεν είναι ισχυρότερο από αυτή τη δύναμη «μπορεί να εκπληρώσει οποιαδήποτε επιθυμία σας. Αυτή είναι η πνευματική φύση και βρίσκεται μέσα μας είναι το πνεύμα, που είναι μέρος του Παγκοσμίου Πνεύματος και ένα μ' αυτό» (J. Murphy, Die Gesetze des Denkens und Glaubens, München 1983, σ. 13).

«Η δύναμη του υποσυνείδητου σας» (The power of your subconscious mind), αυτός είναι ο χαρακτηριστικός τίτλος βιβλίου του Murphy. Έτσι ο άνθρωπος κατασκευάζει στο υποσυνείδητο του την ευτυχία ή τη δυστυχία του, «ο Θεός (το υποσυνείδητο), που σας έδωσε την επιθυμία, θα σας δείξει και το δρόμο για την εκπλήρωσή της... Πίστευε στον εαυτό σου (!) και στις δυνάμεις που υπνώττουν μέσα σου» (Murphy, Die Gesetze, σ. 108)!

Ο άνθρωπος μπορεί να ενεργοποιήσει αυτό το «θεό-μέσα του» με τη σκέψη. Είναι «απεριόριστη σοφία» «κάθε φορά που σκέπτεται, χρησιμοποιεί την ατέλειωτη δύναμη - για το καλό ή για το κακό», ανάλογα με τη σκέψη του. Ο Murphy επικαλείται το Δάσκαλό του Ralph Naldo Emerson: «Ο άνθρωπος είναι αυτό που σκέπτεται στο εσωτερικό της καρδιάς του» (Murphy, Die Kosmische Dimension, σ. 100). «Κάθε φορά που ο άνθρωπος σκέπτεται, μορφοποιεί τη δημιουργική του δύναμη... Ο άνθρωπος δημιουργεί το δικό του ουρανό ή τη δική του κόλαση ανάλογα με την σκέψη, την πίστη, την αίσθηση έχετε την ελευθερία να διαλέξετε την υγεία ή την ασθένεια, τον πλούτο ή τη φτώχεια», ο άνθρωπος έχει το «θεικό δικαίωμα» να διαλέξει και να αποφασίσει να είναι υγιής, ευτυχισμένος, πετυχημένος στη ζωή και να ευημερεί μπορεί να εγκαταστήσει στον κόσμο του την κυριαρχία του καλού, «μέσω της σκέψης και της πίστης»- τα πάντα μπορεί να τα κάνει πραγματικότητα στη ζωή του (Murphy, Die Kosmische Dimension, σ. 105, 112).

Η «Κοσμική Δύναμη» μέσα μας γνωρίζει όλες τις «θεραπευτικές διαδικασίες». Όταν κανείς τη δραστηριοποιήσει μπορεί να κάνει «θαύματα». Έτσι Ο Murphy, αναφέρει το παράδειγμα μιας γυναίκας που θεράπευσε το χέρι ως με την «εντολή»: «Μέσω της δύναμης ιού Παντοδύναμου μέσα μου κινώ ελεύθερα το χέρι μου!» «Αν ένας ασθενής οδηγήσει τη σκέψη του συνειδητά σε θεάρεστα κανάλια και διαμορφώσει τη σκέψη του συνειδητά σε θεάρεστα κανάλια και διαμορφώσει έτσι θετικά το υποσυνείδητο, ελευθερώνεται καθαρός και ατέλειωτη θεραπευτική παρουσία Κοσμικής διάστασης... και αυτό το θαύμα της θεραπείας πραγματοποιείται» Murphy, Die Kosmische Dimension, σ. 67).

Το κοσμοθεωριακό αυτό δόγμα οδηγεί τους οπαδούς της «θετικής σκέψης» σε απέραντη αισιοδοξία. Πολλοί «δάσκαλοι» κάνουν σήμερα «χρυσές δουλειές» πουλώντας σεμινάρια, ιδιαίτερα σε επιχειρηματίες, και υπόσχονται σίγουρη επιτυχία στον επιχειρησιακό τομέα αλλά ταυτόχρονα και τη «βασιλεία του Θεού». Το έγκυρο περιοδικό Psychologie Heute σχολιάζει:

«Θεραπευτές με επιχειρησιακό πνεύμα ανακάλυψαν για τον εαυτό τους τη θετική σκέψη και την προπαγάνδισαν ως θεραπευτικό μέσο για όλα» (PH τ. 88, σ. 22). Έτσι ο E. Freitag

διακηρύσσει πώς είναι «ολοκληρωτικά σε εγρήγορση» και εκτός από αυτό, «απόλυτα υγιής» και «βέβαιος» πώς αυτό που κάνει είναι «δίκαιο» (S. Tonies, PH 11/1988, σ. 22-26).

Ο Αμερικανός ψυχολόγος της «θετικής σκέψης» Albert Ellis ίδρυσε τη λεγόμενη Rational - Emotive Therapie με βασική αρχή: «είμαστε αυτό που σκεπτόμαστε». Το κακό ή οι αρνητικές αντιλήψεις για τον εαυτό μας και για τη συναισθηματική μας ζωή καταστρέφουν την αξιολογική αυτοσυνειδησία μας και δημιουργούν τα προβλήματα, λέγει, και διδάσκει τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν στη λύση των προβλημάτων τους τη δική τους λογική και να μη βασίζονται σε ηθικά αξιώματα της κοινωνίας (G. NNarga, NNirsin nvas nvir Denken, Psychologie Heute, σ. 29-32).

Ο Murphy και άλλοι απόστολοι της «θετικής σκέψης» που προπαγανδίζουν τη συνταγή τους στη Δύση χρησιμοποιούν χριστιανικούς όρους, όπως «πίστη» και «προσευχή». Όμως οι όροι αυτοί δηλώνουν διαλογιστικές καταστάσεις και ταυτίζονται με τη σκέψη και με νοητικές στάσεις.

γ) Επιστημονική μέθοδος;

Οι απόστολοι της «θετικής σκέψης» διακηρύσσουν πώς η μέθοδός τους είναι επιστημονική και οι «τεχνικές» τους είναι «αποδειγμένες και εναρμονισμένες στην πράξη» (J. Murphy, Die Macht Ihres Unterbewusstseins, Genf 1981 - εξώφυλλο).

Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε πώς η επίδραση της «θετικής σκέψης» προϋποθέτει οπωσδήποτε πίστη σ' αυτήν και στις «θετικές» της επιδράσεις. Όμως όπως παρατηρεί ο Bernhard Flossdorf δεν είναι δυνατόν να εξετάσει κανείς μια πίστη «πειραματικά» και «διαγνωστικά» PH 11/1988, σ. 65). Αν επιχειρούσε κανείς να ερευνήσει πειραματικά το ζήτημα αυτό θα ήταν αντίθετο με την ιατρική δεοντολογία, γιατί όπως υπογραμμίζει ο Tonies, κάτι τέτοιο θα σήμαινε να αφήσει κανείς αβοήθητους τους ασθενείς να τους στερήσει από οποιαδήποτε ανεγνωρισμένη ιατρική βοήθεια και να τους προσφέρει σαν μοναδική «ανακούφιση» τη θετική σκέψη (Sven Tonies, PH 11/1988, σ. 22-28).

Κατά τον Tonies είναι ανοικτό το ζήτημα κατά πόσο οι συχνές αρνητικές σκέψεις οδήγησαν σε σωματικές - ψυχικές ανωμαλίες ή κατά πόσον οι σκέψεις αυτές είναι έκφραση διαταραγμένης υγείας. «Κατά τις παρατηρήσεις μου, λέγει, θετική και αρνητική σκέψη είναι ανεξάρτητες η μία από την άλλη και δεν επηρεάζουν η μία την άλλη. Όσο και να μιλάμε στον εαυτό μας με ευχαριστημένο τρόπο, αυτό δεν έχει καμία επίδραση στο μέτρο των δυσάρεστων σκέψεων που κάνουμε για τον εαυτό μας και δεν συμβαίνει ούτε το αντίθετο. Θετικά και αρνητικά συναισθήματα είναι ανεξάρτητα το ένα από το άλλο!»

Ο Tonies επικαλείται έρευνα, της Αμερικανίδας Barbie Cassleth, η οποία έγινε σε 359 καρδιοπαθείς και απέδειξε πώς η ψυχική τους κατάσταση δεν είχε καμία επίδραση στο χρόνο του θανάτου και στη συχνότητα υποτροπής.

Ο Tonies δεν αρνείται πώς ο θετικός επηρεασμός της ψυχικής κατάστασης του ασθενούς, σαν κάτι που προστίθεται στη θεραπευτική αγωγή, μπορεί ίσως να λειτουργήσει βοηθητικά. Όμως κάθε λεγόμενη «καλύτερευση στην υγεία», είναι μόνο κάτι στιγμιαίο, όπως συμβαίνει και με τον διαλογισμό. Ο Tonies έκανε πειράματα σε διάφορες ομάδες που ασκούσαν τη «θετική σκέψη» και σε άλλες που διαλογίζονταν τα αποτελέσματα ήσαν τα ίδια, συμπεραίνει.

Η μέθοδος των «θεραπευτών» της «θετικής σκέψης» στηρίζεται στην αυθυποβολή. Ο E.

Coue ανέπτυξε ειδική μέθοδο ύπνωσης για να βοηθηθεί η «θετική σκέψη». Ένα είδος προγραμματισμού της σκέψης. Ο Murphy, οικοδόμησε πάνω στη μέθοδο του Coue και την επένδυσε με θρησκευτική γλώσσα. Η χρήση της αυθυποβολής προϋποθέτει τις ανθρωπολογικές δοξασίες των ομάδων της «θετικής σκέψης», Ότι μέσα στον άνθρωπο υπάρχουν δυνάμεις «αυτοθεραπείας», τις οποίες πρέπει κανείς να ενεργοποιήσει με την υποβολή, με συνεχή επανάληψη «θετικών» φράσεων, κάτω από καταστάσεις υπνωτικές ή ήμι-υπνωτικές. Τέτοιες Φράσεις αυτό-υποβολής είναι: «Μέρα με τη μέρα γίνομαι καλύτερα», «είμαι τέλειος και τέλεια αρμονία διαπερνά τα σώμα μου» κ.ο.κ.

Η δραστηριότητα των αυθυποβολών, στο ψυχοσωματικά πεδίο γίνεται αποδεικτική, αφού πολλές σωματικές ανωμαλίες είναι αποτέλεσμα ψυχικής επίδρασης. Γι' αυτά και μερικές φορές χρησιμοποιούνται πλασματικά φάρμακα. Όμως είναι λάθος να πούμε πώς όλες οι αρρώστιες έχουν αυτήν την αιτία και θεραπεύονται με τέτοιες μεθόδους. Η παράλειψη της λήψης φαρμάκων ή η περιφρόνηση του γιατρού μπορεί να αποβούν μοιραίες. Το θύμα της «θετικής σκέψης» παρασύρεται από την αποικρυφιστική «πίστη» σε λαθεμένη συμπεριφορά, που οδηγεί πολλές φορές σε απογοητεύσεις. Έτσι όταν ο Murphy ή όποιος άλλος απόστολος της «θετικής σκέψης» κάνει λόγο για θετικά αποτελέσματα, λέει τη μισή αλήθεια.

Μερικές ομάδες προβάλλουν σαν «αποδείξεις» για τα θετικά αποτελέσματα της «συνταγής» ομολογίες πρώην ασθενών. Αυτό κάνει η Σαηεντόλοτς του Ρόν Χάμπαρτ, η οργάνωση Σίλβα Μάιντ Κοντρόλ, ο «Υπερβατικός Διαλογισμός» του Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι και πολλές άλλες. Όμως τέτοιες «μαρτυρίες» δεν έχουν αντικειμενική αξία.

Το να ασκήσει κανείς κριτική στη «μέθοδο» ή να τοποθετηθεί αρνητικά απέναντι της σημαίνει πώς δεν έχει «την πιο βασική προϋπόθεση» για θετικά αποτελέσματα, την πίστη στην παντοδυναμία της «συνταγής». Αυτό σημαίνει πώς δεν ασκεί την «θετική σκέψη», πώς κυριαρχείται από σκέψεις «αρνητικές», πράγμα που «οδηγεί αναπόφευκτα» σε αρνητικές καταστάσεις! Γι' αυτό και κάθε κριτική ή αμφισβόλια θεωρείται ανεπίτρεπτη. Η «Ψυχοδυναμική» του Θεοφάνη Μπούκια, για τον οποίο θα αναφερθούμε διεξοδικά σε άλλο σημείο, υπογραμμίζει ότι δεν επιτρέπεται κριτική στη μέθοδο, ούτε πρέπει να αμφισβητήσει κανείς τα αποτελέσματα της ή να πιστέψει στα «φαινόμενα» που απατούν ακόμη κι αν βλέπει κάποιο αγαπητό του πρόσωπο να πεθαίνει από φρικιά αρρώστια, πρέπει να «πιστεύει» πώς είναι υγιέστατο, ότι η αποκατάσταση της υγείας έχει ήδη συντελεσθεί, κι αν μη φαίνεται αυτό εξωτερικά. Η μέθοδος της «ψυχο-δυναμικής» είναι παντοδύναμη, υποστηρίζει ο Θεοφάνης Μπούκιας.

Όσοι χρησιμοποιούν τον όρο «πίστη» αντί για τον όρο «σκέψη», αραδιάζουν πολλά Γραφικά εδάφια που μιλούν για πίστη και προσευχή, και υπογραμμίζουν πώς δεν μπορείς να προσευχηθείς για κάτι δύο φορές. Γιατί όταν το κάνεις δηλώνεις μ' αυτό τον τρόπο πώς δεν πιστεύεις ότι το έλαβες και αυτό είναι αρνητική σκέψη (ή «πίστη»), που οδηγεί στην αποτυχία. Γι' αυτό συνιστούν: αν κανείς «προσευχηθεί» και «ζητήσει» οτιδήποτε από τον «θεό», ύστερα πρέπει μόνο να εκφράσει τη βεβαιότητα πώς το «έλαβε» και να «ευχαριστήσει», όχι να το επαναλάβει σαν αίτημα στην «προσευχή»!

Έτσι η «τεχνική», σε ο, τι αφορά την ευθύνη του θεραπευτή, σε περίπτωση αποτυχίας, έχει πλήρη κάλυψη. Η αποτυχία δεν χρεώνει τον «θεραπευτή» αλλά το ίδιο το θύμα, που δεν έδειξε «πίστη». Η «μέθοδος» αυτή οδήγησε πολλούς δυστυχείς ανθρώπους σε απόγνωση. Γιατί άραγε να μη καταλογίσουμε την αιτία της αποτυχίας στους ίδιους τους θεραπευτές, αφού η

ενοχοποίηση των θυμάτων τους αποτελεί επίσης αρνητική σκέψη; Σύμφωνα με τη «συνταγή», οφείλουν να σκέπτονται «θετικά», ότι οι ασθενείς «σκέπτονται όλο και θετικότερα», «βρίσκονται όλο και περισσότερο σε τέλεια αρμονία με το σώμα τους» και «μέρα με τη μέρα γίνονται καλύτερα»!

Όπως και να έχει το πράγμα η κίνηση της «θετικής σκέψης» δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «επιστημονική μέθοδος». Γι' αυτό επώνυμοι επιστήμονες του κλάδου της ψυχολογίας και της ψυχιατρικής την απορρίπτουν και την θεωρούν επικίνδυνη για την σωματική υγεία και την πνευματική ακεραιότητα των ανθρώπων.

Υπογραμμίζεται πώς οι άνθρωποι αυτοί δεν διαθέτουν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να καταπιαστούν με θέματα υγείας. Άλλωστε οι ίδιοι παραδέχονται πώς στερούνται των προϋποθέσεων που προβλέπει ο νόμος, που κατοχυρώνει τα διάφορα επαγγέλματα στο χώρο της υγείας. Γι' αυτό και μερικές από τις ομάδες αυτές, όπως η Σαηεντόλοτζυ (ΚΕΦΕ – Κέντρο Εφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ελλάδος), το Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ κ. ά. έσπευσαν να οργανωθούν σε «εκκλησίες» ή «θρησκευτικές» και «κοσμοθεωριακές» κινήσεις, παρακάμπτοντας τον εισαγγελέα και ταυτόχρονα αποκτώντας και όλα τα προνόμια των θρησκευτικών κινήσεων.

Με ποικίλους τρόπους καταβάλλεται προσπάθεια να «ξεφύγουν» την σχετική νομοθεσία στις χώρες που υπάρχει, ή να χρησιμοποιήσουν σε άλλες χώρες, εκεί που η νομοθεσία είναι ελλιπής ή ανύπαρκτη, όλα τα νομικά κενά. Ο Ε. Freitag, στο βιβλίο του «Γνώρισε την πνευματική σου δύναμη», γράφει: «Μη αφήνεις να σε πείσει και τόσο πολύ η διάνοιά σου πώς δεν έχεις γι' αυτό ή για εκείνο άδεια, ή πώς χρειάζεσαι να έχεις σπουδάσει Είναι πολύ εύκολο να ζητήσεις κάποιον και ν' αρχίσεις μαζί του κάτι εντελώς καινούργιο. Ο άλλος έχει το δίπλωμα, εσύ έχεις τα χρήματα ή την ιδέα. Επί παραδείγματι ένας γνωστός μου είχε ένα φυσιοθεραπευτικό κατάστημα (ιατρείο) χωρίς να είναι πρακτικός θεραπευτής αυτό δεν είναι καθόλου πρόβλημα!» (παραπομπή στον Thomas Kirshcner, Positiv:NNenken - Kraftig Zahlen, PH 11/1988, σ. 35).

Το πρόβλημα των κενών της νομοθεσίας γίνεται αυτό τον καιρό περισσότερο αισθητό. Γι' αυτό και επώνυμοι ψυχολόγοι, ψυχίατροι και άλλοι ειδικοί επισημαίνουν τον κίνδυνο και απαιτούν τη λήψη νομικών μέτρων για την αντιμετώπιση της απειλής που προέρχεται από τις «θεραπευτικές» ομάδες της λεγόμενης «θετικής σκέψης».

Η Brigitte Jackle, για λογαριασμό του «J.H. Schulz-Institut Έφηρμοσμενης Ψυχολογίας» (Μόναχο) ζητάει από την κυβέρνηση της χώρας της αναθεώρηση της νομοθεσίας, ώστε να προστατευθούν ΟΙ ασθενείς άνθρωποι από τους ψυχο-θεραπευτές τύπου Freitag και των ομοίων του και εκφράζει την εκτίμηση της στους «συναδέλφους που έχουν το θάρρος να εγερθούν εναντίον αυτής της μαφίας των ψυχο-εκμεταλλευτών» APH 2/1989, σ. 64).

Στο περιοδικό «Psychologie Heute» (PH), που διεξήγαγε έρευνα, καθώς και σε άλλα ειδικά περιοδικά πολλοί επώνυμοι συνάδελφοι της Β. Jackle εξέφρασαν παρόμοιες μ' αυτήν απόψεις και κατέληξαν στα ίδια συμπεράσματα.

Ο Tonies στην έρευνα που μνημονεύσαμε (PH 11/1988, σ. 22-28) καταλήγει στο συμπέρασμα πώς αυτό-ονομαζόμενοι θεραπευτές, που οργανώνουν ειδηλώσεις και σεμινάρια με δήθεν «θεραπείες», εκμεταλλεύονται για όφελος των την ανάγκη πολλών δυστυχισμένων ανθρώπων, που ζητούν βοήθεια.

Ο Hermann J. Elling του «Rica - Institut Munster» αναφέρει: «Καθημερινά έχω να κάνω με ανθρώπους που έπεσαν στην παγίδα τέτοιας ψυχοθεραπείας. Οι εκθέσεις τους είναι σχεδόν ίδιες: Ύστερα από μια ροζ πλύση εγκεφάλου, οι βασανισμένοι ασθενείς (πελάτες) παραδίδονται ευχαρίστως γεμάτοι ελπίδα στην αυταπάτη πώς στο έξης θα υπάρξει γι' αυτούς μόνο καλύτερευση. Όμως η θετική σκέψη με κανένα τρόπο δεν διατηρείται, αντίθετα μ' εκείνο που υπόσχονται οι λύκοι με ένδυμα προβάτου της ψευτο-ψυχοσηκής. Τούτο γίνεται περισσότερο σαφές, όταν, ύστερα από μια αστραπιαία απογείωση στα σύννεφα των προσδοκιών, χτυπήσουν το κεφάλι τους στο καπάκι με το όποιο ήθελαν να σκεπάσουν το καζάνι των προβλημάτων τους. Και όταν γίνεται όλο και πιο σαφές πώς το αποτέλεσμα στο όποιο απέβλεπαν δεν έρχεται, οι θετικοί θεραπευτές ρίχνουν αμέσως το φταιξιμο στους ίδιους, λέγοντας: δεν έκανες σωστά την άσκηση. Αυτή η σύμφορα που αναφέρεται στην αίσθηση της αυτοαξιολόγησης, σπρώχνει εκείνον που αναζητάει βοήθεια βαθύτερα στο έλος από το όποιο προσπαθεί να βγει, τραβώντας τα μαλλιά του. Το γκρέμισμα από τα ροζ σύννεφα γίνεται με ελεύθερη πτώση και μετά από μία τέτοια θεραπεία πολλοί είναι σε πολύ χειρότερη κατάσταση παρά πριν από αυτή. Με τα θύματα πρέπει τότε να ασχοληθούν οι σοβαροί θεραπευτές και συχνά χρειάζονται πολύ χρόνο για να συναρμολογήσουν τη θρυμματισμένη πορσελάνη» (H.I. Elling, ΠΗ 2/1989, σ. 65-66).

Παρόμοιες απόψεις διατυπώνει και ο Dr. Dahlke στο ειδικό περιοδικό «BIO» (4/1987, σ. 69). Η ιατρική, λέγει, χρησιμοποιεί ήδη τον όρο «απώθηση συμπτωμάτων», αυτό συμβαίνει με τα θύματα της «θετικής σκέψης». «Ύστερα από αρχικά εντυπωσιακά αποτελέσματα αναγκάζονται να παραδεχθούν πώς χρειάζονται πάντοτε νέες καταφάσεις (θετικές σκέψεις) εναντίον πάντοτε νέων συμπτωμάτων». Το πιο δυσάρεστο είναι, λέγει ο Dr. Dahlke, ότι «η πίεση αυξάνει με τον καιρό. Όλο και περισσότερες τρύπες στο υποσυνείδητο πρέπει σύντομα να κλείσουν (με θετικές σκέψεις) και τελικά οδηγούνται στην έκρηξη του καζανιού».

Αυτά αποδεικνύουν πώς οι «απόστολοι» της «θετικής σκέψης», που ισχυρίζονται ότι πρόκειται για «επιστημονική αλήθεια» και «τεχνική» που έχει αποδειχθεί πειραματικά, διαπράττουν απάτη, αν, φυσικά, δεν εκφράζουν τις θρησκευτικές πεποιθήσεις κάποιων επιστημόνων, τους όποιους τυχόν επικαλούνται, και οι όποιοι θέτουν τη «θρησκευτική τους αλήθεια» πάνω από επιστημονικά δεδομένα.

Πρόκειται ασφαλώς για «θεραπευτές» με «επιχειρησιακό πνεύμα», όπως καταγγέλλει το περιοδικό Psychologie Heute (11/1988, σ. 22), οι όποιοι «εμμεταλλεύονται την κατ' αρχήν σωστή θέση, ότι ο άνθρωπος μπορεί να εμπνεύσει στον εαυτό του θάρρος και να χρησιμοποιήσει τις σκέψεις του εναντίον του φόβου και της κατάθλιψης. Και η σοβαρή ψυχοθεραπεία αναγνώρισε το ρόλο του «εσωτερικού διαλόγου». Όμως το να απολυτοποιήσει κανείς το πράγμα και να προβάλλει τη «θετική σκέψη» σαν «γενική συνταγή», αυτό είναι πράξη εγκληματική. Το κράτος οφείλει να προστατεύσει τους πολίτες του από τέτοιους ασυνείδητους εκμεταλλευτές, που θέτουν σε κίνδυνο τη ζωή τους και την ψυχική τους ισορροπία.

δ) Ιδεολογική αντιπαράθεση - Χριστιανική θεώρηση

Κατ' αρχήν πρέπει να υπογραμμίσουμε πώς η νέα «συνταγή» στηρίζεται σε αντιχριστιανικές αντιλήψεις περί Θεού, περί κόσμου, περί ανθρώπου.

Κατά τη Χριστιανική πίστη ο Θεός είναι Τριαδικός και κοινωνία προσώπων, δεν είναι

κάποια απρόσωπη δύναμη που σιορπίζεται παντού.

Αντίθετα, σύμφωνα με τις δοξασίες των αποστόλων της νέας τάσης, δεν υπάρχει προσωπικός Θεός. «Θεός» ονομάζεται «η ολότητα του Πνεύματος», η «συμπαντική Κοσμική Αρχή της Ζωής». Επίσης υπογραμμίζεται πώς αυτός είναι ο «θεός» που αναφέρεται στη Βίβλο και που έχει πολλά ονόματα, «Θεός, Αλλάχ, Βράχμα, Παν-Πνεύμα κ.ο.κ. (J. Murphy, Die Kosmische Dimension, σ. 102).

Σε άλλο σημείο ο Murphy αναφέρει: «Αν το δει κανείς ψυχολογικά, Θεός γίνεται για σας αυτό που εκλαμβάνετε για Θεό... είτε τον ονομάζετε Αγία Τριάδα ή Δημιουργό, είτε Αλλάχ, Βράχμα ή Βίσου, Ανώτατη Ψυχή ή Πρόνοια, άπειρη Σοφία ή Πανταχού Παρουσία, Κατασκευαστή του Σύμπαντος ή Θεϊκό Πνεύμα, Ανώτατο Όν, Αρχή της Ζωής, Ζώντα Θεό ή Δημιουργική Παντοδυναμία, δεν έχει σημασία» Murphy, Die Gesetze, σ. 67).

Ο «θεός» που κηρύττει η κίνηση της «θετικής σκέψης» είναι «άλλος θεός», δεν είναι ο Θεός της αγίας Γραφής, ο οποίος είπε: «Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου... ουκ εσονται σοι θεοί έτεροι πλην εμού, ου ποιήσεις σεαυτό είδωλον,.. εγώ γαρ ειμί Κύριος ο Θεός σου, Θεός Ζηλωτής» (Εξοδ. κ. 2-5). Δεν είναι Εκείνος, που στο πρόσωπο του γιου και Λόγου Του διευκρίνισε: «Εγώ ειμί η οδός και η αλήθεια και η Ζωή, ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι' εμού» (Ιω. ιδ' 6). Δεν υπάρχει τίποτε το κοινό ανάμεσα στον προσωπικό Θεό των Χριστιανών, που είναι Πατέρας, και στις περί Θεού αντιλήψεις της νέας κίνησης, στο «θεό μέσα μας». Στη «θετική σκέψη» τη θέση του Θεού παίρνει ο ίδιος ο άνθρωπος. Μέσα μας, λέγει ο Murphy, και οι οπαδοί του, βρίσκεται η απεριόριστη θεϊκή δύναμη. Αυτό θυμίζει την αντίληψη των κατοίκων της Σαμάρειας για τον Σίμωνα μάγο: «ούτος εστίν η δύναμις του Θεού η μεγάλη»! (Πράξ. η' 10).

Οι πιστοί της «θετικής σκέψης» στρέφονται αυτοερωτικά στον εαυτό τους και προβάλλουν ιδιαίτερα την αυτο-αγάπη. Ο ίδιος ο Murphy, μιλάει γι' αυτό. Αγάπη προς τον εαυτό μας», λέγει, «σημαίνει κατά την ορθή Βιβλική (!) έννοια, να γνωρίζουμε το Ζων πνεύμα μέσα μας, να το τιμούμε, να το δοξάζουμε, να το σεβόμαστε και να του είμαστε πιστοί χωρίς περιορισμούς» (Murphy, Die Kosmische Dimension, σ. 45).

Εδώ απολυτοποιούνται οι δυνατότητες του ανθρώπου και ο ίδιος θεοποιείται προς αυτή την κατεύθυνση εργάζεται η όλη τάση της «θετικής σκέψης» που δεσπόζει στις περισσότερες αποικρυφιστικές ομάδες και της λεγόμενης «Νέας εποχής». Η προσδοκία της κίνησης εκφράστηκε από τη φεμινίστρια Gloria Steinlem: «Ελπίζω ότι στο έτος 2000 θα διαπαιδαγωγήσουμε τα παιδιά μας να πιστεύουν στις δυνατότητες του ανθρώπου και όχι πλέον στον Θεό» σ' αυτό αποβλέπουν και όλες οι ψυχο-λατρείες, στις όποιες συγκαταλέγονται οι ομάδες που προβάλλουν σαν «συνταγή» τη «θετική σκέψη».

Υπογραμμίζουν πώς για να επιτύχει κανείς δραστηκά αποτελέσματα είναι ανάγκη να ακολουθήσει τις τεχνικές που προσφέρουν αυτές στα διάφορα σεμινάρια (D. Hunt - T.A. McMahon, Die Velführung des Christentums, Factum 6/1987, σ. 9).

Ο Murphy, χρησιμοποιεί εδάφια από την αγία Γραφή και χριστιανικούς όρους. Το ίδιο κάνει και ο Jose Silva, ο Θεοφάνης Μπούκας και άλλοι. Όμως αυτό και μόνο δεν δικαιώνει τις δοξασίες της «θετικής σκέψης» με βάση τη Χριστιανική πίστη. Όταν αυτοί μιλούν για «πίστη», εννοούν κάτι που δεν αναφέρεται έξω από τον άνθρωπο, αλλά μέσα στον άνθρωπο, τη σκέψη και τη διανοητική στάση.

«Πίστη» σημαίνει εδώ θετική σκέψη, πεποίθηση στις απεριόριστες δυνατότητες του

«εαυτού» μας, του υποσυνείδητου, που ταυτίζεται με τον «θεό». Μεταξύ πίστης και σκέψης δεν υπάρχει διάφορα, λέγει ο Murphy. Γι' αυτό και δεν χρειάζεται ο άνθρωπος να πιστεύει σε κάποια δύναμη έξω από τον εαυτό του. Με τον «προγραμματισμό» της «πίστης» ή της «σκέψης», μπορεί ν' αλλάξει τα πάντα, «αυτό που πιστεύετε, γίνεσθε» (Die Gesetze, σ. 35), «σκέπτεστε καλό, αποτέλεσμα είναι το καλό, σκέπτεστε κακό, ακολουθεί κακό» (J. Murphy, Das I Ging Orakel Ihres Unterbewusstseins, Genf 1980, σ. 39).

Αυτού του είδους η «πίστη» είναι μόνο στάση της σκέψης και εμπιστοσύνη στη δύναμη του υποσυνείδητου. Μια τέτοια «πίστη» ενισχύεται με τις τεχνικές των διαφόρων ομάδων, που υπόσχονται την κατασκευή του «υπεράνθρωπου». Η «πίστη» έχει την αναφορά της σε μυστικές δυνάμεις που δήθεν υπάρχουν μέσα στον άνθρωπο, τις όποιες ο αποικρυφισμός της «θετικής σκέψης» υπόσχεται να δραστηριοποιήσει, σύμφωνα με τις επιθυμίες του ανθρώπου. Έτσι η τάση αυτή συνδέεται με τις αποικρυφιστικές ομάδες και τα τελετουργικά της μαγείας.

Ακόμη και αν γίνεται λόγος για τον Ιησού Χριστό ή χρησιμοποιούνται Γραφικά εδάφια, η «πίστη» δεν προσδιορίζει το περιεχόμενο του Χριστιανικού όρου. Η Χριστιανική πίστη έχει την αναφορά της στον Θεό, που είναι πρόσωπο και ΟΧΙ κάποια απρόσωπη «Συμπαντική» Δύναμη. Δεν αναφέρεται στον εαυτό μας ούτε αποτελεί δύναμη «καθ' εαυτήν», που δρα επειδή ο άνθρωπος «πιστεύει» σ' αυτήν. Αν ήταν έτσι, δεν θα επρόκειτο για πίστη στον Θεό, αλλά για δύναμη που απευθύνεται «στον Θεό», με σκοπό να τον εξαναγκάσει να κάνει αυτό που ο άνθρωπος «πιστεύει», ένα είδος «προγραμματισμού» του «Θεού», προσαρμοσμένου στην ανθρώπινη θέληση!

Αν ο άνθρωπος «θεραπεύεται», επειδή πιστεύει ότι η θεραπεία θα γίνει, η δύναμη βρίσκεται στη σκέψη του ανθρώπου. Τότε ο «Θεός» θα ήταν μόνο «βοηθητικό» μέσο για την ενίσχυση της σκέψης, ή, όπως παρατηρήθηκε από ξένο ερευνητή, «ένα ναρκωτικό που δραστηριοποιεί λίγο πιο πολύ την πίστη μας αν όλα λειτουργούν με το νόμο της επιτυχίας, τότε ο Θεός περιτεύει και η Χάρη Του είναι χωρίς νόημα»!

Ο χριστιανός δέχεται την πίστη όχι σαν αποτέλεσμα δικών του προσπαθειών, αλλά σαν δώρο Θεού, σαν καρπό του Αγίου Πνεύματος. Πιστεύει ακόμη πώς και η αληθινή χαρά και η ειρήνη είναι δώρα του Θεού, όχι αποτελέσματα κάποιων «τεχνικών» που προσφέρονται με υψηλή αμοιβή στα διάφορα σεμινάρια των κινήσεων της «θετικής σκέψης» (πρβλ. Γαλ. ε' 22). Κάθε πιστός Χριστιανός δεν εμπιστεύεται στον εαυτό του, σε κάποιες «δυνάμεις μέσα του», αλλά αναμένει βοήθεια «από τα έξω». Η πίστη του αναφέρεται στον Θεό, δεν είναι πίστη στην πίστη. Αυτό το βεβαιώνει η αγία Γραφή: «Έχετε πίστιν Θεού...!» (Μαρκ. ια' 22).

Αύτη η πίστη είναι «ανοικτή» σε διόρθωση από τα έξω, όχι «από τα μέσα», όπως λόγου χάρη κηρύττει ο Jose Silva, που μιλάει για νοησιαρχική «διόρθωση» και παρακινεί τους οπαδούς του να διαλογιστούν απλώς τη λέξη: «άκυρον, άκυρον»!! Η δική μας πίστη δεν είναι «διαλογιστική», περιλαμβάνει και την τήρηση των εντολών του Θεού. Μ' αυτόν τον τρόπο αναπτύσσεται η σχέση υπακοής ανάμεσα στον άνθρωπο και στο αντικείμενο της πίστης του, δηλαδή στον πανάγαθο Θεό. Ο χριστιανός παρακινείται να αγωνίζεται για την πίστη, που παραδόθηκε «άπαξ» στους αγίους (Ιούδα 3) όχι για την πίστη που ταυτίζεται με τις δικές μας προσωπικές επιθυμίες.

Η «πίστη» των ομάδων της «θετικής σκέψης» είναι είδος αυθυποβολής. Πιστεύεται πώς το αποτέλεσμα δεν εξαρτάται από τη Θεία Βούληση, αλλά από τη βεβαιότητα της «πίστης», από την ένταση με την οποία ασκείται η «θετική σκέψη».

Για τον Χριστιανό τα πάντα βρίσκονται στην κυριότητα του Θεού και Εκείνος μοιράζει τα χαρίσματά Του, σύμφωνα με τη Θεία Τού βούληση (Α' Κορ. ιβ' Π. Έβρ. β' 4). Όμως η θετική σκέψη ή «πίστη» υπόσχεται: «Τα πάντα είναι διὰ σας σεις οι ίδιοι είσθε οι δημιουργοί, αρκεί να σκεφθείτε δημιουργικά». Έτσι η Κυριότητα του Θεού παραδίδεται στη δύναμη της σκέψης, είτε θετική είναι, είτε αρνητική. Ο απόλυτος «κύριος» είναι πλέον η σκέψη ή η «πίστη» μας και ο «θεός» πρέπει να κάνει αυτό που περιμένουμε από αυτόν, γιατί όσα πιστέψουμε ή σκεφθούμε, πρέπει να γίνουν πραγματικότητα με αυτόματες διαδικασίες δεν χρειάζεται προσωπική σχέση αγάπης με τον προσωπικό Θεό.

Αυτή η «πίστη» μπορεί να ενισχυθεί από την «προσευχή» ισχυρίζεται ο Murphy. Αλλά και πάλι εδώ χρησιμοποιείται χριστιανικός όρος με άλλο περιεχόμενο. Οι «προσευχές» του Murphy, είναι στην πραγματικότητα «συζήτηση με τον εαυτό μας». Ο Murphy, λέγει:

«Χριστιανοί, βουδιστές, μωαμεθανοί και ορθόδοξοι Ιουδαίοι εισακουούνται με όμοιο τρόπο... Μόνο και μόνο επειδή πνευματικά και ψυχικά διαπερνώνται από την πεποίθηση ότι θα εισακουσθούν οι προσευχές τους... Βασικά το ότι μια προσευχή εισακούεται, δεν είναι τίποτε άλλο, από την πραγματοποίηση μερικών επιθυμιών της καρδιάς». Ο Murphy, κάνει μάλιστα λόγο για «επιστημονική προσευχή» και μ' αυτό τον όρο κατανοεί «την αρμονική σύμπραξη των συνειδητών και υποσυνείδητων πνευματικών δυνάμεων, που χρησιμοποιούνται για, την πραγμάτωση ορισμένου σκοπού, με την βοήθεια επιστημονικά ασφαλών μεθόδων» (Murphy, Das I ging Orakel, σ. 17.15).

Αν κανείς προσευχηθεί «σωστά», τότε τίθεται σε λειτουργία ένας παγκόσμιος νόμος και φέρνει αποτελέσματα, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς! Αυτή η αντίληψη κυριαρχεί και σε αμερικανικούς κύκλους νεοπεντηκοστιανών «ευαγγελιστών - θεραπευτών», που ακολουθούν την κίνηση της λεγόμενης «θετικής ομολογίας».

Έτσι ο Charles Capps, ηγετικό στέλεχος αυτής της τάσης, αναφέρει: «Δεν είναι απλά θεωρία, αλλά πραγματικότητα. Εδώ πρόκειται για πνευματικό νόμο. Λειτουργεί κάθε φορά, με την προϋπόθεση πώς θα σκεφθούμε σωστά. Τους πνευματικούς νόμους τους θέτει κανείς αμέσως σε κίνηση, μόλις εκφράσει τις λέξεις... τότε όλα όσα πει κανείς, θα συμβούν». Ο πάστορας Yonggi Choe, από την ίδια κίνηση, το διατυπώνει αυτό: «Με το λόγο που εκφράζουμε, δημιουργούμε μόνοι μας τις συνθήκες» (D. Hunt - T.A. McMahon, σ. 7). Εδώ υποστηρίζεται πώς ο ίδιος ο Θεός υπόκειται στους «πνευματικούς νόμους», Όμως αυτό αποτελεί τη βάση κάθε τελετουργικού στο σκηνικό της μαγείας και γενικότερα στον αποκρυφισμό. Δεν είναι η χάρη του Θεού που ενεργεί, η όποια προϋποθέτει ταπεινωση από μέρους του ανθρώπου, που καλείται να εκζήτηση το έλεος του Θεού. Ο Θεός μπορεί κατά την αντίληψη αυτή να εξαναγκασθεί από τους «νόμους».

Αυτό που μένει για τον άνθρωπο είναι να ανακαλύψει τους «νόμους» και να εφαρμόσει τις κατάλληλες τεχνικές για να τους δραστηριοποιήσει. Αυτό είναι ακριβώς εκείνο που ο αρχαίος Όφρις συνεβούλευσε την Εύα!

Χαρακτηριστικό είναι το ακόλουθο παράδειγμα, που διηγείται η Gloria Copeland, οπαδός της «θετικής ομολογίας». Πρόκειται για την εκπλήρωση της επιθυμίας της να αποκτήσει ένα σπίτι:

«Παρατήρησα με τον καιρό πώς είχα πλέον την εξουσιοδότηση γι' αυτό το σπίτι και την εξουσιοδότηση για τα χρήματα που χρειαζόμουν να το αποκτήσω. Τότε είπα: «Στο όνομα του

Ιησού παίρνω τώρα την εξουσιοδότηση για τα χρήματα που χρειάζομαι (ανέφερα ακριβώς το ποσό). Σε διατάσσω να έλθεις σε μένα... στο όνομα του Ιησού. Σεις, πνεύματα διακονίας, πηγαίνετε και φέрте το μου εδώ. Και αφού μιλάμε για αγγέλους... αν σεις γίνεσθε η φωνή του Θεού στη γη, με το να βάζετε τα λόγια Του στο στόμα, τότε στείλτε τους αγγέλους σας να δουλέψουν, είναι πολύ εκπαιδευμένοι και ικανοί βοηθοί, γνωρίζουν πολύ καλά πώς να καταπιαστούν με το ζήτημα» (Gloria Copeland, God's will is prosperity, Harison House 1987, σ. 48-49).

Οι άνθρωποι της «θετικής ομολογίας» παραπέμπουν στην άγια Γραφή, παρακινούν τους πιστούς να προσεύχονται, να ζητούν από τον Θεό και τους βεβαιώνει πώς αυτό που ζητούν θα τους δοθεί, αν έχουν πίστη, θα λάβουν όσα ζητούν στην προσευχή. Δεν παραλείπουν βέβαια να παραπέμπουν στην άγια Γραφή (Ματθ. Ζ' 7 και 22).

Αλλά η προσευχή του χριστιανού δεν απευθύνεται στο υποσυνείδητο του, δεν ταυτίζεται με τη «σικέψη», αναφέρεται στο όνομα και στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, γιατί αυτός είναι ο «δρόμος» (Ιω. ιδ' 6, Ματθ. ιστ' 24. ιη' 20). Ο Χριστός δεν βρίσκεται «μέσα μας», δεν είναι ο «εαυτός μας» σε «Χριστική κατάσταση». Πρέπει να τον καλέσουμε να έλθει (Αποκ. γ' 20). Η χριστιανική προσευχή όλα τα περιμένει από τον Θεό, ο οποίος δεν ταυτίζεται με τη «δύναμη της συνείδησης», αλλά έχει προσωπική υπόσταση.

Ο Θεός είναι ελεύθερος να ακούσει τις προσευχές μας ή και να μη τις εισακούσει. Εμείς τότε πρέπει να λέμε: «Γεννηθήτω το θέλημά σου» (Ματθ. στ. 10). Ο Κύριος μας αγαπά γι' αυτό και δεν ικανοποιεί ανόητες επιθυμίες, που τυχόν θα του ζητήσουμε, οι οποίες εάν εισακούοντο θα οδηγούσαν στην καταστροφή. Οι χριστιανοί γνωρίζουμε πώς αυτά που ζητάμε στην προσευχή πρέπει να είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και όχι σύμφωνα με την δική μας επιθυμία. Μόνο τότε μας ακούει ο Θεός και ανταποκρίνεται στα αιτήματά μας (Ιω. ε' 14-15).

Ο χριστιανός ξεκινάει πάντοτε από την αγάπη προς τον Θεό, όχι από τον εαυτό του. Γι αυτό και παρακαλεί τον Θεό να του διδάξει Εκείνος πώς πρέπει να προσευχηθεί και τι πρέπει να ζητήσει στην προσευχή του. Η προσευχή λοιπόν υπόκειται στη διόρθωση του Θεού. Η άγια Γραφή μας λέγει πώς ο πιστός προσεύχεται οδηγούμενος από το Άγιο Πνεύμα, όχι από τη δική του προσωπική θέληση (Ρωμ. η' 15).

Ακόμη ο χριστιανός πρέπει να διαθέτει αγνή καρδιά, μόνο τότε μπορεί να απευθυνθεί στον Θεό με την προσευχή και να περιμένει το έλεος του Θεού. «Αγαπητοί, εάν η καρδιά μας δεν μας κατακρίνει, τότε έχουμε το θάρρος να πλησιάσουμε τον Θεό και παίρνομε από αυτόν ό,τι ζητάμε, διότι τηρούμε τας εντολάς του και κάνομε εκείνα που είναι αρεστά. Και αυτή είναι η εντολή Του: Να πιστεύομε εις το όνομα του Υιού αυτού Ιησού Χριστού και να αγαπάμε ο ένας τον άλλον, σύμφωνα με την εντολή που μας έδωκε. Όποιος τηρεί τας εντολάς του μένει εν τω Θεώ και ο Θεός εν αυτώ» (Α' Ιω. γ' 21-24).

Η αγάπη μας στο Χριστό αποτελεί προϋπόθεση της αγάπης του Θεού Πατέρα και προϋπόθεση για να εισακουσθούν οι προσευχές μας, που γίνονται στο όνομα του Χριστού (Ιω. ιστ' 26-27).

Οι απόστολοι της νέας «συνταγής» κηρύττουν πώς η «θετική σικέψη» οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερη πρόοδο και πώς η «άλλη πλευρά» είναι ανύπαρκτη, γιατί η ευημερία έχει την αίτια της στη «θετική σικέψη» και μόνο σ' αυτήν. Όμως αυτό δεν είναι η ελπίδα των χριστιανών. Η άγια Γραφή υπογραμμίζει και την πραγματικότητα του πόνου και της ασθένειας του σταυρού, που αξιολογείται θετικά και όχι αρνητικά.

Ἡ Βίβλος δεν κηρύττει την αυτό-ύψωση, αλλά την πίστη στο σταυρό του Κυρίου. Το κήρυγμα του σταυρού δεν είναι για τον χριστιανό μωρία, αλλά καύχημα και πηγή σωτηρίας είναι «δύναμις Θεού» (Α' Κορ. α' 18. 22-23. Γαλ στ' 14). Ἡ ειρήνη για τον χριστιανό θεμελιώνεται στο σταυρό του Χριστού, όχι σε κάποιες δικές μας «θετικές σκέψεις» (πρβλ Εφεσ. β' 14-16)' δεν υπάρχει άλλου η σωτηρία (Πράξ. δ' 12. Ἰω. ιδ' 6).

Ὁ πιστός γνωρίζει πώς πρόκειται να έλθουν δύσκολες ἡμέρες και καιρός «αποστασίας» (Β' Θεσ. β' 1-2) και ότι πρέπει να αγρυπνεί, γιατί όλα θα έλθουν ξαφνικά (Λουκ. κα' 34-35)' δεν φθάνουν κάποιες «θετικές σκέψεις». Ὁ απόστολος Παῦλος είναι εναντίον της αισιοδοξίας. Δεν κηρύττει την ευημερία και την επιτυχία σ' αυτό τον κόσμο, αλλά την κρίση. Ἡ τελευταία εκπλήρωση της προφητείας θα είναι ο Αντίχριστος. Θα έλθουν πολλοί και θα ισχυρίζονται πώς είναι «ο Χριστός». Ὁ άνθρωπος του Σατανά, ο Αντίχριστος, θα διεκδικήσει τη θέση του Χριστού και θα πλανήσει πολλούς (Ματθ. κδ' 5. 24).

Ὁ Χριστός δεν μας απαλλάσσει από τη θλίψη, αντίθετα, μας λέγει πώς θα έχουμε θλίψη μέσα στον κόσμο. Ὁμως δεν πρέπει να χάνουμε το θάρρος μας, γιατί Εκείνος νίκησε τον κόσμο (Ματθ. κδ' 9.21. 29.30. Ἰω. ιστ' 33). Ὅποιος αρνείται αυτή την πλευρά της αλήθειας σμικραίνει την αλήθεια του Θεού και είναι ψευδοδιδάσκαλος. Αν βέβαια πηγαινουν όλα καλά, ο καθένας μπορεί εύκολα να γίνει οπαδός της «θετικής σκέψης». Ὁμως σε καιρούς κρίσης έρχεται η άλλη όψη της αλήθειας στην επιφάνεια και οδηγεί σε ανασφάλεια και σύγχυση.

Ὁ Χριστιανός έχει άλλη αντίληψη για την ευτυχία και τη σωτηρία. Τη ταυτίζει με την αρμονία και την ειρήνη με τον Θεό και τους συνανθρώπους. Δεν την εκλαμβάνει εγωκεντρικά, αλλά σε αναφορά με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Γι' αυτό μπορεί να χαρεί μ' εκείνους που χαίρονται και να κλάψει μ' εκείνους που κλαίουν (Ρωμ. ιβ' 15. Α' Κορ. ιβ' 26). Μπορεί να ευχαριστήσει τον Θεό επειδή οι περιστάσεις της ζωής του είναι ευχάριστες, αλλά και για τα βάρη που κλήθηκε να σηκώσει στη ζωή του, και τα δύο σημαίνουν σωτηρία, όχι μόνο το ένα (Α' Θεσ. ε' 18. Ἐφεσ. ε' 20).

Εκείνος που θέλει να ακιολογήσει τον Χριστό πρέπει πρώτα να απαρνηθεί τον εαυτό του, και αν θέλει να σώσει την ψυχή του, πρέπει να πεθάνει γιατί τι θα ωφεληθεί αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο και ζημιωθεί την ψυχή του; (Ματθ. ιστ' 24-26). Στη νέα κίνηση βλέπουμε ακριβώς το αντίθετο. Αυτό φαίνεται από την έννοια που δίδεται στον όρο αμαρτία.

Για τον πιστό η αμαρτία ταυτίζεται με την αυτονομία του ανθρώπου. Γι' αυτό ο απόστολος Πέτρος παρακινεί: «Ταπεινώθητε ουν υπό την κραταιάν χείρα του Θεού ινα υμάς ύψωση εν καιρώ» (Α' Πέτρ. ε' 6). Ὁ ίδιος ο Κύριος εταπείνωσε τον εαυτό του, «γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου» και ο απόστολος συμπεραίνει πώς πρέπει να υπάρχει και σε μας το ίδιο φρόνημα, «Ὁ και εν Χριστώ Ἰησού», ο όποιος «εκένωσεν εαυτόν»(Φιλ β' 5-8).

Αντίθετα οι οπαδοί της «θετικής σκέψης» παρακινούνται να έχουν αίσθηση της δικής τους αξίας και να αποκτήσουν τη «γνώση» των δήθεν απεριορίστων δυνατοτήτων τους. Ἡ μόνη «αμαρτία» που υπάρχει γι' αυτούς είναι η άγνοια των νόμων που τους προσφέρουν αυτές τις «δυνατότητες»: «Αμαρτάνειν σημαίνει... να προσπεράσει κανείς το νόημα της ζωής και να χάσει το δρόμο της υγείας, της ανθρώπινης ευτυχίας και της εσωτερικής ειρήνης», λέγει ο Murphy (Die Gesetze, σ. 45). Αμαρτία δεν είναι η αποστασία του ανθρώπου από την αγάπη του Θεού, αλλά η άγνοια των «νόμων» που λειτουργούν αυτόματα. Αυτό είναι, λένουν, εκείνο που οδηγεί στην ασθένεια και στη δυστυχία.

Το να είναι κανείς ασθενής, πτωχός, θλιμμένος, αυτό είναι αμαρτία. Ὁ τελικός σκοπός

της «ηθικής τάξης» είναι η ηδονή. Η όλη διδαχή αποσκοπεί στην απόκτηση της ηδονής ενώ ηδονή και ευτυχία ταυτίζονται. «Χρήματα δεν είναι κάτι καλό, αλλά κάτι πολύ καλό».

«Φτώχεια είναι πνευματική αρρώστια» (Murphy, Davn I ging Orakel, σ. 123-124). Όποιος είναι φτωχός, δεν έχει σωστή πνευματική στάση. Όποιος σκέπτεται θετικά, ικανοποιεί όλες του

Το να θελήσει κανείς να «σταυρώσει» τον εαυτό του, ακόμη και όταν πρόκειται για τη σωτηρία των άλλων είναι αμαρτία, γιατί χάνει «το σκοπό του», που είναι η ηδονή και όχι ο πόνος. «Το να χάσεις το σκοπό σου η να μην τον φθάνεις, είναι αμαρτία - τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο. Γι αυτό αν δεν επιδιώκετε υγεία, ευημερία επιτυχία, ψυχική ειρήνη, αγάπη και ευτυχία - γνήσια αυτοπραγμάτωση, είναι αμαρτία» (Murphy, Energie aus dem kosmos, Genf 1977, σ.87).

Το να θεωρήσει κανείς τον εαυτό του αμαρτωλό, λογίζεται «αρνητική σκέψη», μόνο τότε γίνεται «αμαρτωλός» και αυτοβυθίζεται στη δυστυχία. Δεν είναι αυτό το «αντίστροφο ευαγγέλιο»; Ο Χριστός δεν κήρυξε ένα τέτοιο «ευαγγέλιο». Αντίθετα ήλθε να αναζητήσει τον αμαρτωλό άνθρωπο, εκείνον που παραδέχεται την αμαρτωλότητά του, και να τον οδηγήσει στη μετάνοια. Όχι στην αυτοσωτηρία, αλλά στην εν Χριστώ σωτηρία (Λουκ. ε' 32. Α' Τιμ. α' 15). Η αγία Γραφή δεν διδάσκει πώς οι ενάρετοι θα ευδοκίμουν, αλλά το αντίθετο, «πάντες οι θέλοντας ευσεβώς ζην εν Χριστώ Ιησού διωχθήσονται», ενώ οι πονηροί άνθρωποι και «γόητες», δηλαδή οι απατεώνες, «θα προκόψουν εις το χειρότερο, πλανώντες και πλανώμενοι». Γι' αυτό και ο απόστολος παρακινεί τον Τιμόθεο: «Συ όμως, μένε σ' αυτά που έμαθες και για τα όποια απέκτησες βεβαιότητα» (Β' Τιμ. γ' 12-14).

Ο χριστιανός δεν αποβλέπει στην αυτοσωτηρία, ή στη λεγόμενη «αυτοπραγμάτωση». Αντίθετα, για την κίνηση της «θετικής σκέψης», η «αυτοπραγμάτωση» είναι ο ανώτατος στόχος που επιτυγχάνεται με την εναρμόνιση του ανθρώπου στους «νόμους», που δρουν τυφλά. Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 συνήλθε το Α' Ευρωπαϊκό Συνέδριο Νέας Σκέψης, για να τονισθεί με απόλυτο τρόπο η «αυτό-υπευθυνότητα, η αυτονομία, η αυτοσυναίσθηση και αυτοπραγμάτωση του ανθρωπίνου ατόμου, σε συμφωνία με τη φύση, το Δημιουργό της, δηλαδή τον Θεό και την Βίβλο, όπως και με άλλες άγιες Γραφές» (Der Naturartzt 8/1983, σ. 20).

Οι πιστοί της «Νέας σκέψης» δεν αποβλέπουν λοιπόν στην εν Χριστώ σωτηρία. Η αναζήτηση τους δεν βρίσκεται σε αρμονία ούτε με την αληθινή φύση του ανθρώπου, που κατά την Χριστιανική πίστη είναι κοινωνία προσώπων και όχι εγωιστικό ον, κλεισμένο στον εαυτό του επειδή έχει τη συναίσθηση της αυτάρκειας. Δεν βρίσκεται σε αρμονία ούτε με τον Θεό, όπως αποκαλύπτεται στην αγία Γραφή, ούτε και με το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο (ευαγγέλιο). Είναι «σωτηρία» προερχόμενη από το υποσυνείδητο. Γι αυτό και σχετικό άρθρο του Iothar Gassmann, που δημοσιεύθηκε γι' αυτό το θέμα στο περιοδικό Factum έχει τίτλο: «σωτηρία από το υποσυνείδητο» (Factum 6/1984, σ. 18-28).

Ο Murphy δεν μπορεί να μετανοήσει ή να ζητήσει συγχώρηση από τον Θεό, αλλά μόνο από τον εαυτό του, «αν εμείς συγχωρούμε τους εαυτούς μας θα συγχωρηθούμε», λέγει και καταλήγει: «αυτοκαταδίκη είναι κόλαση, αυτοδικαίωση είναι η ειρήνη του ουρανού» (Παραπομπή, βλ. στον I. Gassmann, Factum 6/1984,σ.20).

Ο Murphy και όσοι ακολουθούν τις δοξασίες του μένουν ασυγχώρητοι και μακριά από τη σωτηρία, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να σώσει τον εαυτό του. Και ο Θεός δεν σώζει εκείνους που δεν επιθυμούν τη δική Του σωτηρία, δεν σώζει όσους υψώνουν το δικό τους

θέλημα πάνω από το θέλημα του Θεού. Εκείνους που συνειδητά περιφρονούν το σχέδιο της αγάπης του Θεού και το αντικαθιστούν με οποιοδήποτε σχέδιο «αυτοσωτηρίας», μέσω της «Γνώσης». Το μόνο που μπορούν να επιτύχουν με μια «γνώση» ξεκομμένη από τον Θεό, θα είναι η Γνώση της δικής τους γυμνότητας, όχι η επίγνωση της αλήθειας που ελευθερώνει (Γω. η' 32).

Αυτή η αλήθεια δεν βρίσκεται στο υποσυνείδητο του ανθρώπου, αλλά είναι ο Ιησούς Χριστός, που είπε: «ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ει μη δι' εμού» (Γω. ιδ' 6).

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Είναι αδύνατο να αναφερθούμε σε όλες τις ομάδες που δραουν στη χώρα μας και προσφέρουν στην ψυχο-αγορά τα προϊόντα τους με τις ίδιες ετικέτες: «Θετική Σκέψη», «Αυτογνωσία», «Διεύρυνση Συνείδησης», «Αυτοεξέλιξη», «Αυτοσωτηρία» «Αυτοπραγμάτωση». Άλλωστε οι ομάδες αυτές συνεχώς αυξάνουν και το «σικηνικό» μεταβάλλεται καθημερινά. Για μερικές από τις κινήσεις αυτές μιλήσαμε ήδη στο βιβλίο μας (Αποικρυφισμός, Γιουρουνισμός, Νέα Εποχή» (Πρέβεζα1990).

Στη συνέχεια θα αναφερθούμε συνοπτικά στις πιο γνωστές ομάδες που προβάλλουν σαν γενική «συνταγή» τη «θετική σκέψη» και δραστηριοποιούνται στη χώρα μας. Όμως σε άλλο σημείο θα επανέλθουμε για να μιλήσουμε διεξοδικότερα για δύο κινήσεις, για τις όποιες δεν κάνουμε στο πιο πάνω βιβλίο μας καθόλου λόγο: για το «Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ» και για την «Ψυχοδυναμική» του Θεοφάνη Μπούκα.

Ας δούμε λοιπόν το θέμα «η δύναμη της σκέψης» με βάση τις πιο γνωστές κινήσεις στη χώρα μας.

α) Εταιρία Ψυχικών Ερευνών

Ήδη στις αρχές της δεκαετίας του 1920 η «Εταιρία Ψυχικών Ερευνών» του Αγγέλου Τανάγρα» και η «Παραψυχο-Κοινωνιολογική Εταιρία Ελλάδος» του Αντωνίου Πισσάνου που ιδρύθηκε το 1932 υπογραμμίζουν τη σημασία της σκέψης.

Ο Πισσάνος χρησιμοποιούσε την υποβολή την οποία προσδιόριζε σαν εμφύτευση μιας ιδέας στον εγκέφαλο ενός άτομου, είτε από άλλο άτομο, είτε από μια εξωτερική επίδραση πάνω στις αισθήσεις, είτε σε κατάσταση ύπνου είτε και σε κατάσταση εγρήγορσης. Όταν μια ιδέα μπει μέσα στον εγκέφαλο, η ιδέα αυτή σπρώχνει το άτομο να την εκτελέσει, συνειδητά ή με οποιοδήποτε τρόπο. Οι δοξασίες αυτές προβάλλονται και από τον δεύτερο πρόεδρο της εταιρίας αυτής, Σπύρο Α. Μακρή (Α. Πισσάνου, Ψυχικά έρευνα - Η κρυστάλλινη επιστημονική αλήθεια, Αθήναι 1975, σ. 37). Σ. Μακρή, Παραψυχολογία, Εφηρμοσμένη ψυχολογία, ψυχολογικά έρευνα, πνευματισμός, , Αθηναί1972, σ. 61).

Η σκέψη ταυτίζεται με την πράξη. «Τα πράγματα που σκεπτόμαστε γίνονται» σ' αυτό οφείλονται οι επιτυχίες του Ελευθερίου Βενιζέλου, του Ιωάννη Μεταξά κ.ο.κ., συμπεραίνει ο Πισσάνος (σ. 119-120.130). «Μπορείς», είναι ο χαρακτηριστικός τίτλος βιβλίου του Α. Πισσάνου (εκδ. 1976 - επηρυσμένη, βελτιωμένη), «μπορείς να κάμεις ό, τι θελήσεις, μπορείς

να κάμεις οτιδήποτε επέτυχεν άλλος άνθρωπος και ετι περισσότερο. Με μόνη την παρατήρησιν ότι μπορείς να κάμεις τα πάντα, κινούμενος εντός των ορίων της στοιχειώδους λογικής» (σ. 13).

Οι δυνάμεις που μπορούν να πραγματοποιήσουν τα πάντα βρίσκονται «μέσα μας», λέγει ο Πισσανος «Μέσα σε κάθε άνθρωπο υπάρχουν μεγάλες δυνάμεις αί οποίαι δια τον ένα ή τον άλλον λόγον ευρίσκονται εν λανθάνουση κατάσταση. Τάς δυνάμεις αυτάς, ως και τας ιδιότητας του οργανισμού μας, αγνοούμεν δια λόγους τους οποίους δεν εξετάζω τώρα» (Μπορείς, σ. 14). «Κάθε λογική επιθυμία είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Ή υγεία, ο πλούτος, η δόξα, είναι πράγματα που μπορείτε να αποκτήσετε. Ο γενικός κανών είναι ότι ό,τι η καρδιά επιθυμεί η κεφαλή και τα χέρια της το προσφέρουν» (Μπορείς, σ. 18).

Δεν υπάρχει καμιά δύναμη η κάποιος «θεός» στον οποίο μπορεί να αποβλέπει ο άνθρωπος μέσα Του βρίσκονται όλες οι δυνάμεις της δημιουργίας. «Η δύναμις του δημιουργείν, λοιπόν, δεν είναι πουθενά άλλου. Μη την ζητήσετε έξω, διότι δεν θα την βρείτε. Είναι μέσα στο μυαλό σας, είναι μέσα στην ψυχή σας. Θα δημιουργήσετε όταν σκέπτεστε όπως πρέπει, στον σκέπτεστε ορθώς, όταν κρατάτε μέσα στο μυαλό σας εκείνο που θέλετε, διαρκώς νύχτα και μέρα, ιδίως δε την στιγμήν που πλαγιάζετε στο κρεβάτι σας για να κοιμηθείτε. Το υποσυνείδητον σας θα γεμίσει τότε με αυτάς τας ιδέας και θα αρχίσει να λειτουργοί καταλλήλως» (Μπορείς, σ. 31).

Το «κλειδί» λοιπόν είναι το υποσυνείδητο και οι «τεχνικές», με τις οποίες θα μπορούσε κανείς να το «γεμίσει» με τις επιθυμίες του και να το θέσει σε λειτουργία! «Μπορείτε να διδάξετε το υποσυνείδητον σας, την μεγάλη αυτή δύναμιν ήτις ευρίσκεται μέσα σας, να κάμει ό,τι θέλετε! Αι κατάλληλοι σκέψεις, αποτυπώνται εις το υποσυνείδητον, θα μεταβάλλουν την εργασίαν σας, το περιβάλλον σας, την διάθεσίν σας». «Αι σκέψεις του ανθρώπου είναι ένα ρεύμα το όποιον παρασύρει προς την διεύθυνσιν που κινείται. Έχομεν σκέψεις πλούτου; Θα πάμε προς τον πλούτον. Ή διανοητική κατάστασης θα μας κάμει να τον φθάσωμε» (Μπορείς, σ. 32.36). Με τη μέθοδο της αυθυποβολής μπορεί κανείς να τροφοδοτήσει τη «συνείδησή» του με ιδέες και «η συνείδησις πρέπει, διατηρούσα ιδέας, να τας μεταβιβάζει ή μάλλον να τας αποτυπώνει εις το υποσυνείδητον δια να το συνηθίσει να εργάζεται σύμφωνα με αυτάς» (Μπορείς, σ. 126).

Για την επιτυχία πρέπει προηγουμένως να γίνει ο κατάλληλος προγραμματισμός, λέγει ο Πισσανος. Πρέπει να έχουμε «πρόγραμμα», να θέσουμε ένα «σκοπό» και να προσηλώσουμε διαρκώς το νου μας σ' αυτό το σκοπό. Ύστερα έρχονται οι σκέψεις οι δυνάμεις της «σκέψεως» είναι «η μεγαλυτέρα επιτυχία της εφηρμοσμένης ψυχολογίας», λέγει ο Πισσανος και προτρέπει: «Σκέπτεστε εκείνο που θέλετε διαρκώς, εντόνως, με πίστιν και ασφαλώς θα το αποκτήσετε... Αί σκέψεις έχουν μεγάλην δημιουργικήν δύναμιν να δημιουργούν και να καταστρέφουν», «έχουν την μαγνητικήν δύναμιν, ήτις μας φέρει ό,τι θέλομεν» (Μπορείς, σ. 21-28. 2930).

Όταν γίνεται εδώ λόγος για «πίστη», εννοείται η πίστη του ανθρώπου στον ίδιο τον εαυτό του, στη δύναμη της σκέψης του, «αλλοίμονον σε σας όταν δεν πιστεύετε εις την δύναμιν σας, αλλοίμονον εάν θεωρείτε τους άλλους ανώτερους σας, αλλοίμονον εάν βλέπετε τα πράγματα δύσκολα και ακατόρθωτα». «Πίσις! η δογματική απόλυτος πίσις. Αυτό είναι ο μέγας νόμος, το άλφα και το ωμέγα της επιτυχίας. Αποτυγχάνουν εκείνοι οι οποίοι δεν πιστεύουν στους εαυτούς των... Είναι δυνατόν να κάμη κανείς καλόν, μη πιστεύων εις τον εαυτόν του; Όχι,

βέβαια. Το παν είσαι συ ο ίδιος» (Μπορείς, σ. σ. 55). Ο Πισσανος δεν διστάζει να υποστηρίξει πώς και ο Χριστός γι' αυτή την «πίστη» μίλησε (Μπορείς, σ. 126).

β) Ινστιτούτο παραψυχολογίας

Παρόμοιες δοξασίες κηρύττει και το «Ινστιτούτο Παραψυχολογίας» του Γ. Βουλούκου. που στηρίζεται στην παραψυχολογία του Έντγκαρ Κέϋση και στον πνευματισμό. Κατά την κίνηση αυτή η δύναμη του νου που συντονίζεται με «προσωπικότητες» σε άλλα «πεδία συνειδησης», μεταβάλλεται σε «παγκόσμια δύναμη»:

«Στην παρούσα κατάσταση, ο συνειδητός νους υποτάσσεται στο υποσυνείδητο και στην υπερσυνείδηση ή ψυχικό νου. Μπορεί και πράγματι επικοινωνεί με παρόμοιες διάνοιες, και έτσι το υποσυνείδητο ή η ψυχική δύναμη γίνεται παγκόσμιο», (Παραψυχολογία 1/1980, σ.75).

Οι θέσεις αυτές κατανοούνται στα θεολογικά κοσμολογικά πλαίσια του αποκρυφισμού. Για την κίνηση υπάρχει μια πρωταρχική Αρχή» που εμπεριέχει το αρσενικό και το θηλυκό, η «Παγκόσμια Συνειδητότητα» ή ο «Πατέρας - Μητέρα - Θεός». Το «πνεύμα», που είναι μέρος της, «εισέβαλε στην ύλη για τη δική του ικανοποίηση» και έγινε η «οντότης» Χριστού, με σκοπό να «ανατρέψει αυτή τη διαδικασία» και στα πλαίσια πολλών μετενσαρκώσεων να «απελευθερωθεί» από τους δεσμούς της ύλης και να γίνει «αληθινός Υιός του Πατέρα» (Παραψυχολογία 3/1981, σ. 74. Αν Ρήντ, Έντγκαρ Κέϋση: Για τον Ιησού και την Εκκλησία Του, έκδ. Βουλούκου, Αθήνα 1982, σ. 146, 38).

Κάθε «ψυχή» είναι «ένα σωματίδιο στο σώμα του Θεού» (Έντγκαρ Κέϋση: Εγχειρίδιο Νο 2, έκδ. Βουλούκου, σ. 203) που ενσαρκιώθηκε με παρόμοια Αποστολή, όπως και ο Χριστός. Στο «Υδροχοϊκό Ευαγγέλιο» της κίνησης ο «Χριστός» υπογραμμίζει: «Ό,τι έκανα, κάθε άνθρωπος μπορεί να κάνει και ό,τι είμαι θα γίνουν όλοι οι άνθρωποι» (Παραψυχολογία 3/1981, σ.16). Αυτό θα γίνει στη «δευτέρα παρουσία», που εκλαμβάνεται σαν «ερχομός του Χριστικού Πνεύματος» (Για τον Ιησού, σ. 149). Ο άνθρωπος θα επιστρέψει στην «Πηγή», αφού περάσει τα διάφορα «επίπεδα εξέλιξης» μέσα από διαδοχικές μετενσαρκώσεις τότε θα αποκτήσει την «επίγνωση» πώς σ' αυτόν αναφέρεται το «έν αρχή ην ό Λόγος» και θα φθάσει στο ανώτερο εξελικτικό επίπεδο. «ολόκληρη η Οντότητα» θα γίνει «ένα» με τη «Δημιουργική Δύναμη» και τη «Δημιουργική Ενέργεια» (Εγχειρίδιο Νο 2, σ. 14.163).

Βασική μέθοδος σ' αυτή την κίνηση είναι ο διαλογισμός, που αποβλέπει στην αναζήτηση «του σημείου φώτος και γαλήνης», που μπορεί να φέρει την ένωση με τις «Θείκες δυνάμεις», σε μια «στιγμιαία συνειδητότητα», συντομεύοντας το χρόνο: «Αν μπορείτε να διαλογίζεστε 15 λεπτά την ημέρα, μπορείτε να τακτοποιήσετε 10.000 ζωές!» (Εγχειρίδιο Νο 2, σ. 51-52).

Με το διαλογισμό δημιουργούνται «χρηστικοί κραδασμοί» που μπορούν να επιτελέσουν θαύματα; Η κίνηση υπόσχεται πώς με τις τεχνικές της ο νους συγκεντρώνεται στο κέντρο δημιουργικότητας της ψυχής ή στο κέντρο της «ζωικής δύναμης», που επεκτείνεται και «ανοίγει τα έπτά κέντρα του σώματος που ακτινοβολούν και δραστηριοποιούν τα όργανα του σώματος». Η «σωματική συνειδητότητα», προσθέτει η κίνηση, χάνεται «στην Συμπαντική Συνειδητότητα» και η «δύναμη» μέσα στον άνθρωπο εκφράζεται «σε σχέση ή από κοινού με όλα όσα υπήρξε ή μπορεί να υπάρξει» (Εγχειρίδιο Νο2, σ. 181).

Τα πάντα λοιπόν εξαρτώνται από την ένταση του «διαλογισμού» και το επίκεντρό του. από τη διανοητική στάση ή από τη «σκέψη» του ανθρώπου. «Όπως ακριβώς σκέπτεται η οντότης

μέσα της, αυτό ακριβώς θα είναι η οντότητα. Όπως κινείται το πνεύμα για να επιφέρει τη σωστή σωματική και διανοητική στάση προς τον εαυτό, θα γίνει κατ' αυτόν τον τρόπο», «εκείνο που σκέπτεστε και εκείνο που τρώγετε, το πνεύμα αυτού γίνεστε» (Εγχειρίδιο Νο 2, σ. 139.160).

γ) Μεταφυσική Εταιρεία

Η «Μεταφυσική Εταιρεία», Ιδρύθηκε από τον Ησαΐα Γ. Ησαΐα (1929) και αποτελεί πνευματιστική κίνηση.

Κατά την ομάδα αυτή το Σύμπαν είναι «ενιαίο σύνολο» και παντού κυριαρχεί το «πνευματιών στοιχείο», που εκδηλώνεται ακόμη και στα ορυκτά και τα φυτά σαν «Ζωϊκόν ρεύμα», ενώ στα ανώτερα όντα σαν «Ζωϊκόν πνεύμα και ψυχή». Πρόκειται για τη «Ζωϊκή δύναμη» ή τη «δύναμη Ζωής» που δημιουργεί ο νους «για να επιδρά επί της ύλης» (Επαμ. Άγ. Καλογερέα, Μεταψυχική. Η επιστήμη τού πνευματισμού, έκδ. Β', Μεταψυχικής Εταιρείας Αθηνών, αριθ. 3, Αθήνα 1975, σ. 35-36.30).

Ο άνθρωπος μπορεί με τη σκέψη του να δημιουργεί τον κόσμο που επιθυμεί, «με την ταυτότητα της σκέψης και των επιθυμιών» (Ο Κόσμος της ψυχής 273/ 1976, σ. 117). Μάλιστα χρησιμοποιείται και ο όρος «προσευχή», όμως για να δηλώσει τη «μεταβίβαση αγαθών σκέψεων» (Ο Κόσμος της ψυχής 276/1977, σ. 10). «Η σκέψις είναι δυνάμεις, ακτινοβολία τού νου προκαλούσα κραδασμούς, οι όποιοι μάλιστα επιστρέφουν στην πηγή τους και τη συνδέουν με το στόχο τους» (Καλογερέα, σ. 320).

δ) «Αρμονική Ζωή»

Άλλη κίνηση στη χώρα μας, που υπογραμμίζει τη δύναμη της σκέψης είναι η «Αρμονική Ζωή» τού Ρόμπερτ Νάτζεμ. Και γι' αυτή την ομάδα δεν υπάρχει προσωπικός Θεός, αλλά μόνο «απεριοριστή Συνειδητότητα ή Παγκόσμια Συνειδητότητα», που ονομάζεται και «ΛΟΓΟΣ» (Ρ. Νάτζεμ, Θάματα αγάπης και γνώσης Αθήνα 1988, σ. 122-124). Τα πάντα είναι «εκδηλώσεις» αυτής της «απεριοριστής Συνειδητότητας», η διαφοροποίηση αποτελεί ψευδαίσθηση.

Όλοι είμαστε «ΕΝΑ», «ένα και το ίδιο με τον Θεό». Οι άνθρωποι, όλα τα αντικείμενα γύρω μας, είναι «αντανάκλασεις τού θείκου Φωτός στην υλική πραγματικότητα... εκδηλώσεις της μιας παγκόσμιας δύναμης που ονομάζουμε Θεό... μεταστοιχείωση τού Θεού, μια μεταμόρφωση, μια αντανάκλαση της Θεότητας πάνω στη γη» (Θάματα αγάπης, σ. 124-125).

Στόχος τού ανθρώπου είναι να «γνωρίσει» τον αληθινό του Εαυτό και να απαλλαγεί από τις «προσκολλήσεις» που προέρχονται από την ταύτιση με την φύση του. Αυτό γίνεται σε μια εξελικτική διαδικασία, ύστερα από διαδοχικές μετενσαρκώσεις, μέσα από «χιλιάδες ζωές» (Ρ. Νάτζεμ, Η ψυχολογία της ευτυχίας, Αθήνα 1986, σ. 84). Έτσι ο άνθρωπος οδηγείται στην αυτοπραγμάτωση.

Κάθε δυσχερής κατάσταση, αρρώστια, κ.ο.κ. προέρχεται από τις «προσκολλήσεις» μας, δηλαδή από την άγνοια της «αληθινής φύσης μας» (Η ψυχολογία της ευτυχίας, σ. 321. Αρμονική Ζωή 9/1985, σ. 42). Αλλάζοντας τη νοητική μας κατάσταση, τα «πιστεύω», τις σκέψεις, τα λόγια, μπορούμε να αλλάξουμε την πραγματικότητα γύρω μας «εμείς έχουμε δημιουργήσει τα βάσανα μας». «Όταν πιστεύουμε ότι μπορούμε να είμαστε ευτυχείς και υγιείς,

τότε θα έχουμε και ευτυχία και υγεία. Ο κόσμος μας είναι απλώς μια αντανάκλαση τού τι πιστεύουμε για τον εαυτό μας, για τους άλλους και για τη φύση τού ίδιου τού κόσμου» (Αρμονική Ζωή 8/1985, σ. 24-25).

Για να επιτύχει την εκπλήρωση κάθε επιθυμίας του ο άνθρωπος πρέπει να προσέξει αυτό που σκέπτεται, να έχει «θετικό προγραμματισμό» και όχι «αρνητικό», «ο, τι σκεφτόμαστε διαρκώς, ό,τι πιστεύουμε κι ό,τι λέμε, αυτό θα γίνει ζωή, θα πραγματοποιηθεί. Αν ο νους είναι διαρκώς γεμάτος με διαπληκτισμούς που κάναμε νοερά με συζύγους και φίλους μας, τότε είναι θέμα μόνο λίγου χρόνου πριν να πραγματοποιηθούν αυτοί. Οι διαπληκτισμοί μεταξύ μας» (Η ψυχολογία της ευτυχίας, σ. 91).

Με «θετική σκέψη» μπορούμε «ν' αποτρέψουμε την κίνησή μας προς μια θετική κατεύθυνση». Όμως πρέπει «να φέρουμε την όλη νοητική μας αντίληψη προς τα κάτω, προς ένα βαθύτερο, πιο υποσυνείδητο και συγκινητωμένο επίπεδο συνειδητότητας, ώστε να μπορέσουμε να προγραμματίσουμε τους εαυτούς μας θετικά. Θα πρέπει δηλαδή να φέρουμε τον εαυτό μας σε μια κατάσταση χαλαρή και να συγκινητωθούμε με θετικές σκέψεις και επιβεβαιώσεις»:

«Χαλαρώστε το συνειδητό νου... προτρέπει ο Νάτζεμυ». Δώστε στον εαυτό σας θετικές υποδείξεις, και δημιουργικές θετικές νοερές εικόνες... Έχετε πίστη σ' αυτή τη διαδικασία... Επιτρέψτε στις πράξεις και στα λόγια σας να εναρμονιστούν με τις καινούργιες σας νοερές προβολές. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο βλέπτετε τον εαυτό σας και τους άλλους όταν ανησυχείτε κι όταν σκέφτεστε αρνητικά...» (Η ψυχολογία της ευτυχίας, σ. 91-92).

ε) Μεταφράσεις βιβλίων για τη θετική σκέψη

Η νέα τάση προπαγανδίζεται στη χώρα μας και με τη μετάφραση διαφόρων βιβλίων των «εραποστόλων» της. Ενδεικτικό του κινδύνου διάβρωσης του ορθοδόξου φρονήματος είναι το γεγονός ότι τέτοια βιβλία μεταφράζονται ακόμη και από ορθοδόξους θεολόγους, εκδίδονται από ορθοδόξους εκδοτικούς Οίκους και κυκλοφορούν σε ορθόδοξα βιβλιοπωλεία, μεταξύ των ορθοδόξων Χριστιανών. Για παράδειγμα αναφέρουμε τα βιβλία του Norman Vincent Peale. Για να γίνει ο κίνδυνος -αυτός σαφής, θα αναφερθούμε στο περιεχόμενο του βασικού έργου του Peale, όπως είναι γνωστό στο ελληνικό κοινό από τη μετάφραση του Π. Πάλλη (N. V. Peale, Η δύναμη της Θετικής Σκέψης). Ένας πρακτικός οδηγός για την υπερνίκηση των προβλημάτων της καθημερινής Ζωής, εκδ. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη 1984.

«Όπως σκέπτεσαι, έτσι θα είσαι», λέγει ο Peale (σ.72), «πες στον εαυτό σου, «τα πράγματα. πόνε καλά. Η ζωή είναι καλή. Διαλέγω την ευτυχία», και μπορείς να είσαι απόλυτα βέβαιος πώς έχεις ό,τι διάλεξες» (σ. 103). «Αναάλυψα πώς αν περιμένεις το χειρότερο, θα βρεις το χειρότερο, και αν περιμένεις το καλύτερο, θα βρεις το καλύτερο» (σ. 147). 'Ο Peale αναφέρεται πολλές φορές στον Ralph Naldo Emerson και επικροτεί τις απόψεις του γράφει: «Ο Emerson διακήρυξε, 'ο άνθρωπος είναι ο, τι αυτός νομίζει πώς είναι, όλη την ημέρα'... Έχουν πει πώς οι σκέψεις είναι πράγματα... Μπορείς να αρρωστήσεις τον εαυτό σου με τις σκέψεις σου, και με τις σκέψεις μπορείς να κάνεις τον εαυτό σου καλά... Σκέψου θετικά Για παράδειγμα, και θέτεις σε κίνηση θετικές δυνάμεις που Φέρουν θετικά αποτελέσματα...» (σ. 276).

Ο Peale χρησιμοποιεί χριστιανικούς όρους Για να δηλώσει εξωχριστιανικές αντιλήψεις.,

Έτσι αντικαθιστά τον όρο «σκέψη» με τον όρο «πίστη». Εδώ πρόκειται για «πίστη στον εαυτό μας», όχι για πίστη στον Θεό. Ακόμα κι αν ο Peale μιλάει για «πίστη στον Θεό», αυτό αποτελεί μέσο για την ενίσχυση της πίστης στον εαυτό μας, για την προώθηση της «σκέψης» στο υποσυνείδητο, με σκοπό να κινητοποιήσει δυνάμεις μέσα στον άνθρωπο και όχι να προσελκύσει το έλεος και την αγάπη του Θεού.

«Το να μάθεις να πιστεύεις είναι πρωταρχικής σημασίας. Είναι ο βασικός παράγοντας της επιτυχίας σε κάθε επιχείρημα. Όταν περιμένεις το καλύτερο, ελευθερώνεις μια μαγνητική δύναμη μέσα στο νου σου, η οποία μέσω ενός νόμου της έλξεως, τείνει να σου φέρει το καλύτερο... Είναι καταπληκτικό το πώς μια παρατεταμένη αναμονή του καλύτερου θέτει σε κίνηση δυνάμεις που προκαλούν την υλοποίηση του καλύτερου»(σ. 168).

«Ανάπτυξε μια υπερβολική πίστη στο Θεό κι αυτό θα σου δώσει μια ταπεινή κι όμως σωστά ρεαλιστική πίστη στον εαυτό σου» (σ. 20). Αναφερόμενο στο Φιλιπ. δ' 13 «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ») παρακινεί: «Χρησιμοποίησε εκείνο το χωρίο... και θ' αναπτύξεις αυτό το είδος της ισχυρής πίστεως στο Θεό και στον εαυτό σου. Θα μάθεις να γνωρίζεις τον εαυτό σου, την ικανότητα σου, τη δύναμη που έχεις να φέρνεις αποτελέσματα. Στο βαθμό που η στάση σου θα μεταβάλλεται από αρνητική σε θετική, η σφραγίδα της υπεροχής θα έρχεται σε σένα. Τότε με βεβαιότητα μπορείς να λες στον εαυτό σου κάτω από οποιεσδήποτε και οσοσδήποτε κακές περιστάσεις και να το λες συνειδητά. 'Δεν πιστεύω στην ήττα'» (σ. 177).

Σύμφωνα με την αποκρουστική αντίληψη του Peale ο άνθρωπος «κατέχει επί πλέον δυνάμεις», που όμως «βρίσκονται σε λανθάνουσα κατάσταση». Με την «αποδοτική πίστη» οι λανθάνουσες αυτές δυνάμεις αφυπνίζονται και τίθενται σε ενέργεια «στην καθημερινή ζωή» (σ. 222). Η ίδια ενέργεια, όπως είναι η ατομική, που υφίσταται στο σύμπαν, «κατοικεί και μέσα στον ανθρώπινο νου (mind). Τίποτε πάνω στη γη δεν είναι μεγαλύτερο από τον ανθρώπινο νου σε δυναμική δύναμη...

Όταν πράγματι μάθεις να απελευθερώνεις τον εαυτό σου, θα ανακαλύψεις ότι ο νους σου περιλαμβάνει ιδέες τέτοιας, δημιουργικής αξίας, ώστε να μην χρειάζεσαι να στερείσαι τίποτε. Με την πλήρη κατάλληλη χρήση της δυνάμεως σου, ενισχυμένης (stimulated) από τη δύναμη του Θεού, μπορείς να κάνεις τη Ζωή σου ευτυχημένη. Μπορείς να κάνεις σχεδόν το κάθε τι στη ζωή σου - κάθε τι που θα πιστέψεις ή θα οραματισθείς, κάθε τι για το οποίο θα προσευχηθείς και θα εργασθείς. Κοίταξε βαθιά μέσα στο νου σου. Καταπληκτικά θαύματα βρίσκονται εκεί» (σ. 287-288).

Τα πάντα προέρχονται από «μέσα μας» και η «πίστη στον Θεό» είναι μια «Φόρμουλα» που ενισχύει την πίστη στις δικές μας απεριόριστες δυνάμεις «μέσα στη συνείδησή μας μπορούμε να εξασφαλίσουμε ένα απόθεμα απεριόριστης δυνάμεως, με αποτέλεσμα να μην είναι ανάγκη να εξασθενεί η δύναμη μας... οι αρχές τού Χριστιανισμού, αν χρησιμοποιηθούν επιστημονικά, μπορούν να εξασφαλίσουν μια αδιάλειπτη και συνεχή ροή δυνάμεως μέσα στην ψυχή και στο σώμα τού ανθρώπου» (σ. 60).

Εδώ η Χριστιανική πίστη απογυμνώνεται από το περιεχόμενό της, δηλαδή από την αναφορά της σε ένα προσωπικό Θεό, από τον οποίο προέρχεται η σωτηρία, και γίνεται τεχνική, που βρίσκει τη δικαίωση της στον εξωχριστιανικό χώρο και ιδιαίτερα στην υλιστική θεώρηση τού ανθρώπου και στη δοξασία πώς υπάρχει μόνο μια παγκόσμια δύναμη που διαπερνά τα πάντα. Η όλη προσπάθεια του ανθρώπου πρέπει πλέον να αποβλέπει στον

«συντονισμό» με αυτή τη δύναμη, και στην «συνεχή ροή της» μέσα στον άνθρωπο.

«Η θρησκεία», λέγει ο Peale «ενεργεί δια μέσου των σκέψεών μας στην πραγματικότητα είναι σύστημα προσανατολισμού σκέψεων. Προσφέροντας στο νου διαθέσεις πίστεως, μπορείς να αυξήσεις τη δύναμη σου. Αυτό σε βοήθα να αποκτήσεις τεράστια ενεργητικότητα με το να σου υπενθυμίζει ότι έχεις πλούσια υποστήριξη και πηγές δυνάμεως» (σ. 58-59). Αναφερόμενος σε πρόσωπο «με σωστή θρησκευτικότητα» γράφει πώς «η θρησκεία του είναι ένας πρακτικός και χρήσιμος μηχανισμός που προλαβαίνει τις διαρροές δυνάμεως» (σ. 61).

Στόχος τού ανθρώπου δεν πρέπει να είναι η διαπροσωπική σχέση με τον Θεό, αλλά η «συνεχής ροή δυνάμεως». Ο Peale γράφει: «Όταν βρισκόμαστε σε πνευματική επαφή με το Θεό μέσω της λειτουργίας της σκέψης, η θεϊκή δύναμη διαπερνά την προσωπικότητα μας, αυτόματα ανανεώνοντας την αρχική δημιουργική πράξη. Όταν η επαφή με τη θεϊκή δύναμη διακόπτεται, ο άνθρωπος βαθμιαία αποδυναμώνεται... Έχει χάσει την επαφή με τη δύναμη που διαρρέει το σύμπαν» (σ. 59).

Ο Peale λέγει πώς η ικανότητα να κατέχει κανείς και να χρησιμοποιεί την πίστη για τους σκοπούς του είναι «δεξιότητες» που πρέπει «να μελετηθούν και να εξασκηθούν για να τελειοποιηθούν» (σ. 21). Γι' αυτό και ο ίδιος δίνει στη συνέχεια τους τεχνικούς κανόνες του. Δεν παραλείπει μάλιστα να μιλάει και για «τεχνική της πίστεως» (σ. 223).

Εδώ η πίστη γίνεται «επιστήμη» και αφαιρείται από αυτή κάθε υπερβατικό στοιχείο παύει πλέον να είναι «μωρία» (Α' Κορ. α' 23). «Ο Χριστιανισμός μπορεί επίσης να θεωρηθεί σαν μια επιστήμη... έχει επίσης και τα χαρακτηριστικά μιας επιστήμης γιατί στηρίζεται σ' ένα βιβλίο που περιέχει ένα σύστημα μεθόδων και συνταγές (formulas) που γράφτηκαν για την κατανόηση και θεραπεία της ανθρώπινης φύσεως. Οι νόμοι είναι τόσο ακριβείς και η ορθότητα τους έχει τόσο συχνά αποδειχθεί... ώστε μπορεί να λεχθεί ότι η θρησκεία αποτελεί μια αυστηρή επιστήμη» (σ. 295-296). Γι' αυτό και το σύστημα που προτείνει ο Peale, λέγει, «αποδεδειγμένη και επιβεβαιωμένη αλήθεια» (σ. 12).

«Ο Θεός είναι μέσα σου», λέγει ο Peale και θεμελιώνει τις δοξασίες του στον ασιατικό πνευματικό χώρο.

«Η διατήρηση της δυνάμεως εξαρτάται από το συγχρονισμό της δικής σου ταχύτητας προς το ρυθμό της κινήσεως τού Θεού. Ο Θεός είναι μέσα σου. Αν εσύ πηγαίνεις με μια ταχύτητα, και ο Θεός με άλλη, θα σχίσεις τον εαυτό σου στα δύο!» (σ. 64).

Οι τεχνικές του Peale δεν διαφέρουν από τις τεχνικές διαλογισμού των διαφόρων γκουρουϊστικών ομάδων, παρά μόνο στο ότι ο Peale χρησιμοποιεί χριστιανικούς όρους και αγιογραφικά εδάφια. Έτσι συστήνει:

1. Κάθισε χαλαρωμένος σε μια καρέκλα. Άφησε εντελώς τον εαυτό σου στην καρέκλα. Αρχίζοντας από τα δάκτυλα των ποδιών σου και προχωρώντας μέχρι την κορυφή της κεφαλής σου, φαντάσου για κάθε μέρος του σώματος σου πώς χαλαρώνει. Επιβεβαίωσε τη χαλάρωση λέγοντας, «Τα δάκτυλα των ποδιών μου είναι χαλαρωμένα - τα δάκτυλα των χεριών μου - οι μύες του προσώπου μου».

2. Φαντάσου το μυαλό σου σαν μια επιφάνεια μιας λίμνης σε ώρα καταιγίδας να ανασιάπτεται από κύματα και να είναι σε ταραχή. Αλλά τώρα τα κύματα υποχωρούν, και η επιφάνεια της λίμνης είναι ήρεμη και ατάραχη.

3. Διέθεσε δύο ή τρία λεπτά και σκέψου τις πιο όμορφες και γαλήνιες σκηνές απ' όσες έχεις ποτέ δει, όπως, για παράδειγμα, ένα βουνό την ώρα που βασιλεύει ο ήλιος, ή μια βαθιά

κοιλιάδα γεμάτη με τη σιωπή της αυγής, ή ένα δάσος την ώρα του μεσημεριού, ή το Φως του φεγγαριού πάνω σε ρυτιδωμένα νερά. Με τη μνήμη σου ξανάζηση αυτές τις σκηνές.

4. Επανάλαβε αργά, ήρεμα, με απόδοση της μελωδίας τους, μια σειρά λέξεων που εκφράζουν ηρεμία και ειρήνη, όπως, για παράδειγμα, α) ησυχία (πες την αργά και μ' έναν ήρεμο τρόπο)

β) γαλήνη

γ) ηρεμία. Σκέψου άλλες τέτοιες λέξεις και επανέλαβέ τες.

5. Κάνε στο μυαλό σου έναν κατάλογο των περιπτώσεων στη ζωή σου που συνειδητοποίησες την άγρυπνη φροντίδα του Θεού και ξαναθυμήσου πώς, όταν ήσουν στενοχωρημένος και ανήσυχος, ο Θεός έφερε τα πράγματα ευνοϊκά και μερίμνησε για Σένα. (Ησ. 26,3). Επανάλαβέ τα αρκετές φορές την ημέρα, όποτε έχεις λίγο καιρό. Επανάλαβε τα δυνατά αν είναι δυνατό έτσι ώστε πριν απ' το τέλος της ημέρας να το έχεις πει πολλές φορές. Φαντάσου αυτά τα λόγια σαν να είναι δραστήριες, ζωντανές ουσίες που εισχωρούν μέσα στο νου σου, στέλνοντας σε κάθε περιοχή της σκέψέως σου ένα θεραπευτικό βάλσαμο. Αυτό είναι το πιο γνωστό φάρμακο για την απομάκρυνση κάθε εντάσεως από το μυαλό σου» (σ. 143-144).

Γίνεται φανερό πώς τα αγιογραφικά εδάφια και ο Θεός χρησιμοποιούνται εδώ σαν βοηθητικά μέσα στη δημιουργία νοητικής κατάστασης μέσα στον άνθρωπο, καλλιέργειας «θετικών σκέψεων», από τις οποίες αναμένεται το «θεραπευτικό βάλσαμο» και η λύση οποιονδήποτε προβλημάτων. Αρνητικές σκέψεις πρέπει να «ακυρώνονται» λέγει ο Peale χρησιμοποιώντας και εδώ χριστιανική ορολογία για να παρακινήσει σε αποκρυσταλλικές τεχνικές:

«Αν μια αρνητική ιδέα ήττας έρθει στο νου σου, δώξε την αυξάνοντας τη θετική επιβεβαίωση. Πες δυνατά, 'Ο Θεός τώρα μου δίνει ευτυχία. Μου δίνει τώρα ένα επίτευγμα'. Το πνευματικό όραμα (Vision) που δημιουργείς και σταθερά κρατείς στη συνείδηση θα πραγματοποιηθεί, αν συνεχώς το επιβεβαιώνεις μέσα στις σκέψεις σου...» (σ. 284).

Το σύστημα του Peale είναι σύστημα αυτό-βοήθειας και αυτό-σωτηρίας δεν έχει ουσιαστική σχέση με την εν Χριστώ ελπίδα που στηρίζεται στην πίστη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και στην εν Χριστώ Ζωή.

«Πίστευε στον εαυτό σου! Έχε πίστη στις ικανότητές σου!... Ένα αίσθημα κατωτερότητας και ανεπαρκείας εμποδίζει την πραγματοποίηση των ελπίδων σου, ενώ η αυτοπεποίθηση οδηγεί στην αυτό-ολοκλήρωση και την επιτυχία», λέγει ο Peale (σ. 13) και σε άλλο σημείο προσθέτει: «Οι εσωτερικές σου δυνάμεις θα επαναβεβαιώνονται, με τη βοήθεια του Θεού, θα σε υψώσουν από την ήττα στη νίκη» (σ. 30). Όχι ο Θεός, αλλά οι εσωτερικές δυνάμεις θα το επιτύχουν αυτό ο «Θεός» χρησιμοποιείται εδώ σαν βοηθητικό μέσο. Και πάλι όχι κάποιος προσωπικός Θεός, αλλά η σκέψη του Θεού ή και ο διαλογισμός στο λόγο του Θεού!

Το τι ακριβώς εννοεί ο Peale με την «πίστη» φανερώνεται από μια ιστορία που διηγείται για την ομάδα Baseball του Joseph O'reilly στην περιοχή του Τέξας. Οι παίχτες της ομάδας αυτής δεν εσκέπτοντο θετικά για τις δυνατότητες τους δεν «πίστευαν» στη νίκη. Ο Reilly πήρε τα καλύτερα μπαστούνια του Baseball από τους παίχτες, τους είπε να περιμένουν στη λέσχη της ομάδας και επέστρεψε μετά μία ώρα υποστηρίζοντας πώς κάποιος Ιεροκήρυκας ευλόγησε τα μπαστούνια και τώρα αυτά έχουν μέσα τους μια ακατανίκητη δύναμη. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι παίχτες πίστεψαν πως τα μπαστούνια έχουν την ευλογία του Θεού και νίκησαν όλες τις ομάδες.

Σημασία έχουν εδώ τα σχόλια του Peale: «Δεν υπήρχε καμία διάφορα στα μαστούνια αυτά καθαυτά, είμαι εντελώς βέβαιος γι' αυτό, αλλ' ασφαλώς υπήρχε μια διάφορα στο νου των ανθρώπων που τα χρησιμοποιούσαν... Ένας καινούργιος τρόπος σκέψης άλλαξε το νου αυτών των ανθρώπων έτσι ώστε η δημιουργική δύναμη της πίστεως μπορούσε να λειτουργήσει»(σ. 150-151).

Η πίστη της ομάδας ήταν λανθασμένη, πίστεψαν σ' ένα ψέμα, ότι στα μαστούνια υπήρχε κάποια υπερβατική δύναμη. Όμως αυτό δεν έχει σημασία. Εκείνο που είναι βασικό είναι ότι αυτή η εσφαλμένη πίστη δημιούργησε στο νου τους ένα καινούργιο τρόπο σκέψης άλλαξε το νου αυτών των ανθρώπων και ελευθέρωσε τη «δημιουργική δύναμη» μέσα τους!

Η ποιότητα του περιεχομένου της πίστεως λοιπόν δεν έχει καμία σημασία για την κίνηση της «θετικής σκέψης» του Peale, σημασία έχει η ένταση της πίστεως, αν δηλαδή μπορεί να αλλάξει τη νοητική μας κατάσταση. Το αν πιστεύει κανείς στον Ιησού Χριστό ή στον Βούδα, στον Κρίσνα, στον Ράμα ή και στους Ολύμπιους Θεούς και σε οποιοδήποτε είδωλο δεν έχει σημασία. Αυτό που είναι βασικό είναι το αν η ένταση της πίστεως σε όποια είδωλα ή και δαιμόνια είναι τόσο ισχυρή, ώστε να προκαλούν αυτή τη νοητική αλλαγή μέσα μας. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο!

Αυτό υποστηρίζεται από όλες τις αποκρυφιστικές ομάδες, που μιλούν για τη δύναμη της «σκέψης». Όμως ο Peale, μαζί με άλλους αποστόλους της θετικής σκέψης που ισχυρίζονται πως κινούνται στον Χριστιανικό πνευματικό χώρο, χρησιμοποιεί την άγια Γραφή και καλύπτει την αποκρυφιστική του διδαχή πίσω από χριστιανικούς όρους, όπως είναι η «πίστη» ή και η «προσευχή».

Η προσευχή, αναφέρει, «είναι ένα ζωτικό μέρος της μεθόδου απελευθέρωσης δυνάμεως», η προσευχή βοηθά τους ανθρώπους «να αποδεσμεύσουν και να χρησιμοποιούν δυνάμεις που διαφορετικά δε θα τις είχαν στη διάθεσή τους» (σ. 78). «Η δύναμη της προσευχής είναι μια φανέρωση ενεργείας. Όπως ακριβώς υπάρχουν επιστημονικές μέθοδοι για την αποδέσμευση ατομικής ενέργειας, έτσι υπάρχουν επιστημονικοί τρόποι για την απελευθέρωση πνευματικής ενέργειας μέσα από το μηχανισμό της προσευχής. Πολλές είναι οι εκπληκτικές αποκαλύψεις της ενεργοποιημένης δυνάμεως» (σ. 79).

«Μπορείς να λάβεις καθοδήγηση στα προβλήματα σου αν η προσευχή αφηθεί να εισχωρήσει στο υποσυνείδητο του, την έδρα των δυνάμεων που προσδιορίζει αν θα προβείς σε σωστές ή λαθεμένες πράξεις. Η προσευχή έχει τη δύναμη να κρατά τις αντιδράσεις σου σωστές και σταθερές. Η προσευχή που φθάνει βαθιά στο υποσυνείδητο σου μπορεί να σε αναδημιουργήσει. Απελευθερώνει δύναμη και την κάνει να ρέει ελεύθερα» (σ. 79).

Η προσευχή δεν κατευθύνεται εδώ στο «ουράνιο θυσιαστήριο» (Αποκ. η' 3-4), αλλά προς τα «έσω», στο υποσυνείδητο του ανθρώπου, που λογίζεται από την αποκρυφιστική κίνηση σαν έδρα «των δυνάμεων που προσδιορίζει αν θα προβείς σε σωστές ή λαθεμένες πράξεις». Δεν έχει λοιπόν η προσευχή κατεύθυνση «προς τα πάνω», αλλά «προς τα έσω». Επομένως δεν έχει σχέση με την προσευχή της Εκκλησίας, είναι μια τεχνική, με την οποία επιχειρείται η επικράτηση μιας νοητικής στάσης, που πρέπει να εισχωρήσει στο υποσυνείδητο, για να το κινήσει σε «αναδημιουργία», να μεταβάλει δηλαδή τη νοητική στάση σε πράξη. Αυτό λέγεται «επιστημονική πνευματική άσκηση», που «ανατρέπει τη στερεότυπη διαδικασία ακριβώς όπως κάνει γενικά η επιστήμη» (σ. 80). Πρόκειται για «πνευματικό νόμο», που «πράγματι λειτουργεί όταν χρησιμοποιούν κατάλληλες μέθοδοι» (σ. 82). Και η μέθοδος αυτή είναι «επιστημονική»

(σ. 90), λειτουργεί δηλαδή ανεξάρτητα από την προσωπική βούληση του Θεού.

«Προσωπικά, πιστεύω ότι η προσευχή είναι η αποστολή κραδασμών από ένα πρόσωπο σε άλλο πρόσωπο και στο Θεό. Όλα στο σύμπαν βρίσκονται σε κραδασμό... Όταν κάνεις μια προσευχή για έναν άλλο άνθρωπο, χρησιμοποιείς τη δύναμη που είναι εγγενής σ' ένα πνευματικό σύμπαν. Μεταφέρεις από τον εαυτό σου στο άλλο πρόσωπο ένα αίσθημα αγάπης, βοήθειας, υποστηρίξεως... και μ' αυτό τον τρόπο αφυπνίζεις κραδασμούς στο σύμπαν δια των όποιων ο Θεός πραγματοποιεί τα καλά για τα όποια προσευχήθηρες» (σ. 90). Εδώ, προφανώς ο «Θεός» ταυτίζεται με τους «συμπαντικούς κραδασμούς».

Η προσευχή δεν έχει σκοπό να εκζητήσει το έλεος και την αγάπη του Θεού ή να δοξολογήσει τον Κύριο, αλλά να εγχαράξει «θετικές σκέψεις» ή «δημιουργικές Ιδέες» στο υποσυνείδητο μας, οι όποιες θα ενεργοποιηθούν και θα μας οδηγήσουν στην επίτευξη των σκοπών που έχουμε θέσει.

«Μια από τις σπουδαίες ενέργειες της προσευχής είναι ότι προκαλεί δημιουργικές ιδέες. Μέσα στην ψυχή υπάρχουν όλες οι δυνάμεις που απαιτούνται για μια επιτυχημένη ζωή. Υπάρχουν ιδέες μέσα στη συνείδηση, οι όποιες όταν αποφυλακιστούν και τους δοθεί ελεύθερος χώρος μαζί με τα κατάλληλα μέσα, μπορούν να οδηγήσουν στην επιτυχημένη εκτέλεση κάθε σχεδίου ή εγχειρήματος. Όταν η Καινή Διαθήκη λέει, «^ο Η Βασιλεία του Θεού είναι μέσα μας» (Λουκ. 17,21), μας πληροφορεί ότι ο Δημιουργός μας Θεός εναπέθεσε στην ψυχή και την προσωπικότητα μας όλες τις πιθανές δυνάμεις... Απομένει σε μας να απελευθερώσουμε και να αναπτύξουμε αυτές τις δυνάμεις» (σ. 92).

Μέσα στο μυαλό μας και μέσα στο υποσυνείδητο μας βρίσκονται τα πάντα, δεν έχουμε ανάγκη τίποτε έξω από μας. «Η ζωή μας κατά το πλείστον προσδιορίζεται μέσα στο υποσυνείδητο. Αν ριξεις μια προσευχή μέσα στο υποσυνείδητο την ώρα της μεγαλύτερης χαλάρωσής του τότε η προσευχή έχει ένα ισχυρό αποτέλεσμα (σ. 94). Πρόκειται για «εκροή της δυνάμεως της προσευχής», Λέγει ο Peale και υπογραμμίζει ότι «μέσα στο μυαλό μας έχουμε περίπου δύο δισεκατομμύρια μικρούς ηλεκτρικούς συσσωρευτές. Το ανθρώπινο μυαλό μπορεί να αποστείλει δύναμη μέσω σκέψεων και προσευχών» (σ. 97).

«Ό,τι πιστεύουμε μέσα στο υποσυνείδητο μας συνήθως το αποκτούμε... Αν η σκέψη σου είναι θετική, θα έχεις θετικά και θεραπευτικά αποτελέσματα», λέγει ο Peale και συνιστά: «ζήτησε από το Θεό να θεραπεύσει αυτόν που αγαπάς... 'Σε παρακαλώ κάνε το αυτό', αλλά σου συνιστούμε να πεις το ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ μόνο μία φορά. 'Υστερα απ' αυτό στην προσευχή σου, να Τον ευχαριστείς για την καλοσύνη Του. Αύτη η καταφατική πίστη θα σε βοηθήσει να απελευθερωθεί βαθιά πνευματική δύναμη και χαρά μέσα από την επανεπιβεβαίωση της αγάπης και της φροντίδας του Θεού. Αύτη η χαρά θα σε στηρίζει και να θυμάσαι πώς η ίδια η χαρά έχει θεραπευτική δύναμη» (σ. 254).

Τα όσα αναφέραμε αποδεικνύουν πώς η νέα τάση εισχωρεί επικίνδυνα στη χώρα μας και απειλεί με διάβρωση ακόμη και τον εκκλησιαστικό χώρο. Είναι τάση που ακυρώνει το ευαγγέλιο της εν Χριστώ σωτηρίας και όμως φαίνεται πώς αυτό δεν έχει γίνει αντιληπτό σε μας.

ΣΙΛΒΑ ΜΑΪΝΤ ΚΟΝΤΡΟΛ

α) Ιστορία

Πρόκειται για «ανθίζουσα οικογενειακή επιχείρηση» αυτό υποστηρίζει ο ίδιος ο Jose SiIva στο βιβλίο που εξέδωσε με τον Φίλιπ Μιέλε «Ελεγχος του νου με τη Μέθοδο Σιλβα» (Αθήνα 1979, σ. 30). Ιδρύθηκε στο Laredo του Τέξας κατά το έτος 1966 και δραστηριοποιείται με διάφορα ονόματα: «Ecumenical Society of psychorientology», «Self Management seminary ΡΤΥ LDT», «SiIva international Graduates Association» κ.α. Στην Ελλάδα υπάρχει η «Μέθοδος Σιλβα ΕΠΕ» και «Σύλλογοι Αποφοίτων της Μεθόδου Σιλβα» στην Αθήνα, στην Θεσσαλονίκη στην Κρήτη και στην Κύπρο.

Ο Jose SiIva γεννήθηκε το 1914 στο Laredo και από το 1940 έδειξε ενδιαφέρον για την ψυχολογία, την παραψυχολογία και τις τεχνικές αυτό ύπνωσης «Μελέτησε πολύ τις τεχνικές που χρησιμοποιούσαν οι Ινδιάνοι για να θεραπεύουν ασθένειες» (Π. Μεταξάτος, στο άρθρο της Ι. Κολοβού, Ένα 13/24.3.1988). Η όλη θεωρία στηρίζεται στις απόψεις περί «Θετικής Σκέψης», ο ίδιος ο Σιλβα επικαλείται τον Ε. Coue και άλλους «αποστόλους» της «θετικής σκέψης» (Βλ Joseph Silva - Robert Stone, Εσύ ο θεραπευτής, Αθήνα 1990, σ. 125-127).

Η κίνηση έφθασε στην Ελλάδα το 1977. Την έφερε ο Ελληνοαμερικανός Πώλ Γρίβας. Σήμερα διευθύνεται από το ζεύγος Μαριάννα και Π. Μεταξάτο. Έκτος από τις «εισαγωγικές διαλέξεις» που γίνονται σε μεγάλα ξενοδοχεία, η κίνηση προσφέρει «Βασικά σεμινάρια», «Σεμινάρια Ultra», «Σεμινάρια Super Mind», «Σεμινάρια Graduates» και άλλες εκδηλώσεις. Τα «Ultimate» πραγματοποιούνται μόνο στο Laredo κάτω από τη διεύθυνση του ίδιου του Σιλβα. Οι τιμές κλιμακώνονται ανάλογα. Το «Βασικό Σεμινάριο», που διαρκεί δύο Σαββατοκύριακα, κοστίζει 30.000 δρχ. (Αύγουστος 1990).

β) Η Νέα Εποχή με τη μέθοδο Σιλβα

Η κίνηση διαπνέεται από απόλυτη αισιοδοξία. Το περιοδικό της έχει τον τίτλο «Όλο και Καλύτερα Νέα». Υπόσχεται τη λύση όλων ανεξαιρέτως των προβλημάτων. Μπορείτε: «Να κοιμάστε όταν θέλετε, να ξυπνάτε χωρίς ξυπνητήρι.. να απαλλαγείτε από πονοκέφαλους, να κόψετε το κάπνισμα, να μειώσετε το βάρος σας... να λύσετε δύσκολα προβλήματα, να πετυχαίνετε στόχους, να εξαλείψετε τον πόνο όπου κι αν βρίσκεται στο σώμα σας... να διορθώνετε προβλήματα υγείας άλλων» (Jose Silva - Robert Stone, Εσύ ο θεραπευτής. Θ. 29). Ακόμη μπορείτε «να σβήσετε σιές στους πνεύμονες, να απαλλαγείτε από ένα βήχα, να αποβάλλετε μια πέτρα από το νεφρό σας, οραματιζόμενος τον εαυτό σας να την τρίβει στα δάκτυλά του και να την αποβάλλει το πρωί...» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 55).

Μπορεί ακόμη να επιτύχουμε ώστε «ο ενοχλητικός γείτονας να φέρεται πιο φιλικά... ο αναποφάσιτος αγοραστής αποφασίζει να αγοράσει το επαναστατημένο μέλος της οικογένειας συνετίζεται...» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 347). Αν, κανείς αποφοιτήσει από το σεμινάριο Super Mind μπορεί να διπλασιάσει τα έσοδά του, «να ελικύσει αυτούς που του αρέσουν» και να απομακρύνει «αυτούς που δεν του αρέσουν». «Γίνε πλούσιος γρηγορότερα απ' όσο νομίζεις δυνατόν», «πως να διπλασιάσετε τα έσοδα σας ή να γίνετε πλούσιοι - εσείς διαλέγετε»; Αυτά είναι δύο τμήματα του σεμιναρίου Super Mind (Όλο και Καλύτερα νέα 31-32/1990, σ. 7-8).

Οι στόχοι που μπορεί να επιτύχει κανείς με τη μέθοδο Σιλβα είναι ατομικοί, αλλά μπορούν να αφορούν και ολόκληρη την ανθρωπότητα, μπορείτε «να κάνετε δυναμικές αλλαγές προς το καλύτερο στην υγεία σας, την προσωπική ανάπτυξη, τη συναισθηματική σας ευμάρεια

και την ευημερία σας. Μπορείτε να βοηθήσετε στη μετατροπή του κομματιού του κόσμου όπου ζείτε σε παράδεισο... Μπορείτε ν' αποκτήσετε ό,τι θέλετε, να κάνετε ό,τι θέλετε και να γίνετε ό,τι σας ενδιαφέρει να γίνετε...!» (Jose Silva, Βασική σειρά μαθημάτων, Αθήνα 1983, σ. 9).

Βασική διδαχή του Σίλβα είναι ότι το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου είναι υπεύθυνο για τη λογική σκέψη και αποθηκεύει τις εμπειρίες του έξω κόσμου, που αποκτούνται με τις αισθήσεις. Αντίθετα το δεξιό ημισφαίριο αποθηκεύει εμπειρίες του έσω κόσμου, που είναι αποτέλεσμα της φαντασίας και του οραματισμού του ανθρώπου. Εδώ έχουμε την πηγή της δημιουργικότητας, των σωστών προβλέψεων και της λύσης όλων των προβλημάτων «Το δεξιό ημισφαίριο του εγκέφαλου έχει σχέση με τη δημιουργικότητα και την διαίσθηση και αποθηκεύει εμπειρίες του υποκειμενικού ή πνευματικού κόσμου, εμπειρίες που αποκτήθηκαν με τη χρήση του οραματισμού και της φαντασίας... Το δεξιό ημισφαίριο του εγκέφαλου δεν περιορίζεται από τη λογική. Δουλεύει με νοερές εικόνες. Αν του δώσετε μία νοερή εικόνα αυτού που επιθυμείτε κι αν έχετε πίστη ότι μπορείτε να το πετύχετε, κι αν μπορέσετε να εμποδίσετε το αριστερό ημισφαίριο του εγκέφαλου σας να παρεμβάλει λογικές αμφιβολίες, τότε μπορείτε να πετύχετε ο, τι επιθυμείτε» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 22-23.15).

Έτσι η κίνηση διαβολοποιεί τη λογική του ανθρώπου και μεθοδεύει την είσοδο των οπαδών της στο χώρο των υποκειμενικών εμπειριών, τις όποιες απολυτοποιεί, με αποτέλεσμα να οδηγεί σε απόλυτη εξάρτηση.

Η ανθρωπότητα, λέγει, «κατέβηκε πολύ χαμηλά στον υλικό χώρο που σχετίζεται με το αριστερό εγκεφαλικό ημισφαίριο και η σχέση μας με τον πνευματικό κόσμο του δεξιού ημισφαιρίου έμεινε πολύ πίσω. Το πρώτο λανθασμένο βήμα έγινε στον κήπο της Εδέμ, όταν ο άνθρωπος έφαγε για πρώτη φορά από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού. Αυτή είναι η στροφή προς την ύλη, όπου αναπτύσσεται το αριστερό ημισφαίριο του εγκεφάλου». Έτσι οι άνθρωποι της πτώσης χαρακτηρίζονται από τον Σίλβα «αριστερό-ημισφαιρικά» άτομα, που αγνοούν συνειδητά «τη Φωνή του Πατέρα μέσα μας» (Εσύ ο Θεραπευτής, σ. 342).

Με τη μέθοδο Σίλβα αρχίζει πλέον ή «δεύτερη φάση της ανθρώπινης εξέλιξης σ' αυτόν τον πλανήτη» και αυτή συνίσταται στην τελειοποίηση των μέσων επικοινωνίας με την εσωτερική διάσταση στην «υποκειμενική επικοινωνία» (Mind Control, διαφ. έντυπα). Στο εξώφυλλο του πρώτου τεύχους του 1990 του περιοδικού της κίνησης εικονίζεται μια ανοιχτή πόρτο, που αφήνει να φαίνεται ένα παραδεισιακό τοπίο και η σχετική λεζάντα αναφέρει: «Η πόρτο είναι τώρα ανοιχτή για την ανθρωπότητα να κάνει το πρώτο βήμα προς τη δεύτερη φάση της εξέλιξης του ανθρώπου στον πλανήτη» (Όλο και καλύτερα Νέα 28/1990).

Η «ανοιχτή πόρτα» είναι ασφαλώς η μέθοδος Σίλβα. Η κίνηση αναφέρει πώς «με τις νέες δυνάμεις» που αποκτούν οι οπαδοί της, έχουν και την υπευθυνότητα για τη «βελτίωση της ανθρωπότητας» (Έλεγχος του Νου, σ. 13). «Μπορείτε να φαντασθείτε πως θα ήταν η ζωή στη γη αν χρησιμοποιούσαν όλοι οι άνθρωποι και τα δύο ημισφαίρια του εγκεφάλου; πως θα επηρεαζόταν η παγκόσμια ειρήνη αν οι διαφορές ανάμεσα στα άτομα αλλά και στους εκάστοτε ηγέτες - αντιμετωπιζόνταν στην υποκειμενική διάσταση; Ο Ανώτερος Εαυτός με τον Ανώτερο Εαυτό... πως θα ήταν η επιχειρησιακή διοίκηση... το Ιατρικό λειτούργημα...» (Εσύ ο Θεραπευτής, σ. 333).

Η ανθρωπότητα ακολουθεί μια εξελικτική πορεία. Με τη μέθοδο Σίλβα αρχίζει να βλέπει τον κόσμο «κάτω από ένα καινούργιο Φως: το Φως της συνείδησης και της ευφυΐας» και αυτό

είναι ίσως «ή υπέρτατη Φώτιση». και ακόμη διανύουμε τη «νηπιακή ηλικία». Όταν όμως μάθουμε να χρησιμοποιούμε και τα δύο ημισφαίρια του εγκεφάλου, τότε οι ικανότητές μας «θα συναγωνιστούν τα όνειρα της επιστημονικής φαντασίας» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 335).

Τώρα μόνο το 10% του πληθυσμού της γης είναι «αμφι-ημισφαιρικό». Γι' αυτό ο Σίλβα λέγει πώς πρέπει να περιορισθούμε στο «υφιστάμενο καθεστώς». Όταν όμως το ποσοστό αυξηθεί κατάλληλα, τότε όλοι «θα γνωρίζουν και θα μπορούν». Γι' αυτό και οι οπαδοί πρέπει να επιταχύνουν την εκπαίδευση όσο γίνεται περισσότερο ατόμων στη μέθοδο Σίλβα. Σ' αυτό το έργο, προσθέτει, πρέπει και οι Εκκλησίες να βοηθήσουν. «Έχουμε χάσει ήδη δύο χιλιάδες χρόνια εξάσκησης, επειδή αγνοήσαμε τη συμβουλή του Χριστού να εισέλθουμε στο Βασίλειο των Ουρανών και να γίνουμε σοφοί και προφήτες για ν' αποκτήσουμε τα πάντα» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 335-336). Ο Σίλβα καταλήγει πώς με την αύξηση των ατόμων που χρησιμοποιούν τη μέθοδο, το «μορφογεννητικό πεδίο» θα προγραμματίζεται για «αμφι-ημισφαιρική, νοητική λειτουργία ή όποια θα γίνει τότε για μας τρόπος ζωής... Θα κατοικούμε σ' ένα κόσμο που θα επικεντρώνεται και στα δύο ημισφαίρια. Θα έχουμε συμπληρώσει ένα ακόμη εξελικτικό στάδιο σε τούτο τον πλανήτη» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 337).

γ) Θετική σκέψη - Προγραμματισμός

Όπως διακηρύττουν όσοι πιστεύουν στη δύναμη της σκέψης, έτσι και ο Σίλβα κηρύττει πώς κάθε σκέψη και κάθε λέξη οδηγεί σε ανάλογο «προγραμματισμό». Οι θετικές σκέψεις οδηγούν σε «θετικό ή επιθυμητό προγραμματισμό» και οι αρνητικές σε αρνητικό (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 25-26).

Θετική σκέψη σημαίνει «να σκέφτεστε και να μιλάτε για πράγματα που θέλετε και όχι για πράγματα που δεν θέλετε». Αντίθετα, αρνητική σκέψη «είναι το να σκέφτεστε και να μιλάτε για πράγματα που δεν θέλετε» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 17). Το «κριτήριο» είναι ο κάθε άνθρωπος ατομικά.

Αν κανείς οραματισθεί, αυτό που επιθυμεί, τότε ο Νους δημιουργεί αυτό που απεικονίζει. Όμως πρέπει να βρίσκεται στη «συχνότητα Άλφα» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 43). Ο Σίλβα ισχυρίζεται πώς υπάρχουν 4 «συχνότητες» ή «επίπεδα» «εγκεφαλικών ενεργειακών παλμών», όταν είμαστε ζύπνιοι έχουμε 14 έως 21 παλμούς το δευτερόλεπτο βρισκόμαστε στο «επίπεδο βήτα». Όταν χαλαρώνουμε στο κρεβάτι με κλειστά μάτια βρισκόμαστε στο επίπεδο ημιεγρήγορσης με 7-14 παλμούς, που αποκαλείται επίπεδο άλφα. Στον ύπνο τα εγκεφαλικά κύματα παρουσιάζουν 6 παλμούς. Τότε βρισκόμαστε στο επίπεδο θήτα. Ο βαθύτερος ύπνος, με κάτω από 4 παλμούς το δευτερόλεπτο μας μεταφέρει στο επίπεδο δέλτα (Εσύ ο θεραπευτής, 9. 26).

Στόχος της κίνησης είναι το επίπεδο άλφα, που κατά τις δοξασίες του Σίλβα αναφέρεται στα εσωτερικά επίπεδα νοητικής δραστηριότητας, «την αυτοσυγκέντρωση, τη διαίσθηση, τη βελτιωμένη λειτουργία σε θέματα υγείας, τη μνήμη, την εκμάθηση και την ικανότητα ανάκλησης πληροφοριών» (Mind Control, έλλ. έντυπο).

Όταν χρησιμοποιούμε το νου μας «για να χαλαρώσουμε και να οραματισθούμε θετικές εικόνες, ενεργοποιούμε το δημιουργικό ρόλο του εγκεφάλου μας... Με τη Μέθοδο Σίλβα ελέγχουμε συνειδητά τα βαθύτερα επίπεδα του νου μας. Μας δίνει τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουμε σχετικά βραδέα εγκεφαλικά κύματα(άλφα) για να πλατύνουμε τη γνώση

και την ικανότητα να λύνουμε εύκολα όλα τα προβλήματα...» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 37).

Οι άνθρωποι που λειτουργούν στη «διάσταση βήτα» χρησιμοποιούν μόνο το 3-5% του δυναμικού του εγκεφάλου τους και ο Αϊνστάιν δεν ξεπέρασε το 10%. Όμως η μέθοδος Σίλβα λειτουργεί στη «διάσταση άλφα» και οι οπαδοί της που κινούνται σε «εσωτερικά συνειδητά επίπεδα» μπορούν να ξεπεράσουν κατά πολύ το 10% (Mind Control). Με τον «οραματισμό» και τη φαντασία μπορούν να επιτύχουν οτιδήποτε μπορούν να αλλάξουν «μια κατάσταση που υπάρχει» και να δημιουργήσουν για τον εαυτό τους «ό,τι θέλουν να έχουν, να κάνουν ή να είναι» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 51).

Για τον «οραματισμό» χρησιμοποιείται «νοερή οθόνη», όπου προβάλλεται αυτό που χρειάζεται διόρθωση. Μέσω αυτής της «νοερής οθόνης», αυτό μεταφέρεται από τη «φυσική διάσταση» στην πνευματική «από την οποία προήλθε», και εκεί, με τη χρήση της φαντασίας, γίνεται η «αλλαγή!» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 42).

Ή «συνταγή της κίνησης είναι: «Επί επτά ήμερες δεν πρέπει να επιτρέψετε στο νου σας να κάνει οποιαδήποτε σκέψη, που να μην είναι θετική». Τότε η ζωή θ' αλλάξει «οριστικά τα πάντα προς το καλύτερο. Στην υπόλοιπη ζωή σας, εδώ και στην αιωνιότητα, τα πράγματα θα είναι πολύ διαφορετικά και ασύλληπτα, καλύτερα απ' ό,τι αν δεν είχατε κάνει την προσπάθεια» (Όλο και καλύτερα Νέα 18/1988, σ. 10).

«Οποιαδήποτε σκέψη αποτυχίας, απογοήτευσης ή προβλήματος» είναι κατά την κίνηση «αρνητική σκέψη». Επίσης «κάθε σκέψη επίκρισης ή κακίας ή ζήλιας ή καταδίκης των άλλων ή αυτοκαταδίκης κάθε σκέψη αρρώστιας ή ατυχήματος, ή, με λίγα λόγια, κάθε είδος περιοριστική ή απαισιόδοξη σκέψη» (Όλο και καλύτερα Νέα 18/1988, σ. 10).

Η Laura Silva, κόρη του Jose, μιλάει για «νοικούρεμα του Νου» και εννοεί την «ακύρωση της αρνητικής σκέψης και την αντικατάστασή της από θετική» (L. Silva, Για γονείς. Έλεγχος του Νου με τη μέθοδο Σίλβα, Αθήνα 1985, σ. 25).

Η «διόρθωση» είναι για τον Σίλβα πράγμα απλό: «Αν κατά τύχη χρησιμοποιήσετε μια τέτοια φράση, πείτε "**ΑΚΥΡΟ, ΑΚΥΡΟ**", και αντικαταστήσετε το αρνητικό μ' ένα θετικό... Χρησιμοποιείστε θετικές δηλώσεις με το ότι είσθε υγιής... και θυμηθείτε να χρησιμοποιείτε πάντα τη φράση, "όλο και καλύτερα", σε κάθε ευκαιρία. Χρησιμοποιείστε αυτή τη φράση σαν να είναι το κουμπί...» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 17).

Ή όλη διαδικασία στηρίζεται στον ισχυρισμό πώς «οι νοερές εικόνες και οι προφορικές εντολές είναι οι μηχανισμοί με τους οποίους επιφέρουμε φυσικές μεταβολές στο υποκειμενικό ή άλφα επίπεδο. Ή χρησιμοποίηση αυτών των μηχανισμών είναι ο προγραμματισμός... Ο νους καθοδηγεί τον εγκέφαλο, ο εγκέφαλος καθοδηγεί το σώμα και το σώμα συμμορφώνεται με τις οδηγίες του. Το κλειδί είναι το άλφα. Σας απομακρύνει από τον αντικειμενικό χώρο, τον φυσικό κόσμο και σας μεταφέρει στον πνευματικό κόσμο, στον δημιουργικό χώρο των αιτιών...» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 43).

δ) Οι τεχνικές

Ή τεχνική προβλέπει: Χαλάρωση, «νοερή και προφητική» ενίσχυση της επιθυμίας, της πεποίθησης και της προσδοκίας Για βοήθεια, υποστήριξη του «οραματισμού» με τη φαντασία.

Αν κάποιος είναι άρρωστος, δηλώνει «νοερά» την επιθυμία του για θεραπεία, την «πεποίθησή» του πώς αυτό θα συμβεί και οραματίζεται νοερά πώς ήδη συνέβη, αυτό είναι όλο!

(Εσύ ο θεραπευτής, σ. 92-93). Αν λόγου χάρη κάποιος έχει καρκίνο, αρκεί ο «οραματισμός» ότι ο όγκος συνεχώς μικραίνει και εξαφανίζεται!

Η κίνηση ισχυρίζεται ακόμη πώς μπορεί κανείς να θεραπεύσει με τα χέρια. Μάλιστα υπογραμμίζει πώς μπορεί να σταματήσει και την αιμορραγία του ασθενούς στην περίπτωση «ανοιχτής πληγής», αρκεί να δονεί τα χέρια του πάνω από την πληγή, να φαντάζεται πως σταματάει η αιμορραγία και να πει δυνατά: «Δεν υπάρχει πόνος, δεν υπάρχει αιμορραγία!» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 104).

ε) Επιστημονική μέθοδος;

Ο Σίλβα ισχυρίζεται πώς η υγεία «είναι η φυσική κατάσταση». «δεν υπάρχει λόγος να ζήσετε άρρωστοι... Είναι δικαίωμα σας να ζήσετε απόλυτα υγιείς...», λέγει, και υπογραμμίζει πώς η μέθοδός του είναι επιστημονική. «Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το νου σου για να απαλλαγείς στα γρήγορα από ενοχλητικά προβλήματα υγείας... Μπορείς ακόμα να χρησιμοποιήσεις το νου σου Για να βοηθήσεις άλλους να χαρούν αυτά τα ίδια οφέλη από μακριά και χωρίς να το γνωρίζουν. Μοιάζει απίστευτο; Πρόκειται όμως για επιστημονικά δεδομένα! Η επιστήμη παραδέχεται τώρα πώς ο νους μας μπορεί να προβληθεί και να επηρεάσει την ύλη» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 9. 22-23).

Μιλώντας γενικά για τη «θετική σκέψη», με ιδιαίτερη αναφορά στον J. Murphy, αποδείξαμε πώς ο ισχυρισμός ότι η επιστήμη παραδέχεται επηρεασμό της ύλης από μέρους του νου δεν είναι αληθής. Όμως πρέπει εδώ να επανέλθουμε στο ίδιο θέμα.

Τα παραδείγματα που δήθεν «αποδεικνύουν» τη δοξασία αυτή δεν μπορούν να ελεγχθούν. Συνήθως δεν αναφέρονται ονόματα. Ο Σίλβα δικαιολογείται: «για να προστατέψουμε τους απόφοιτους της Μεθόδου Σίλβα από τους διαφωνούντες συμπολίτες τους». Όμως δεν αναφέρει τους λόγους της απειλής (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 36). Στη συνέχεια λέγει πώς «πολλοί γιατροί» που είχαν αποδεχθεί το ρόλο του νου, κινήθηκαν από τους τοπικούς ιατρικούς συλλόγους στους οποίους άνηκαν, από το σύλλογο των γονέων και την Αμερικανική Ιατρική Εταιρεία» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 30-31).

Ύστερα από τις αντιδράσεις αυτές, πώς μπορεί κανείς να μιλάει για «επιστημονική μέθοδο»; Το γεγονός ότι και οι σύλλογοι γονέων ξεσηκώθηκαν εναντίον της κίνησης σημαίνει πώς η Μέθοδος Σίλβα είχε αρνητικές συνέπειες στα παιδιά των γονέων αυτών, ήταν καταλυτική για την προσωπικότητά τους και όχι οικοδομητική. Γι αυτό και συγκαταλέγουν την κίνηση στις λεγόμενες «ψυχο-λατρείες». Κατά την άποψη των Αμερικανικών Συλλόγων Γονέων η κίνηση προβάλλει είδος υπνωτισμού και οι οπαδοί της γίνονται φανατικοί στο να θέλουν να συνεχίσουν τα μαθήματα, είναι έτοιμοι να πληρώσουν οτιδήποτε γι' αυτό το σκοπό. Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες η κίνηση απαγορεύθηκε στο Κάνσας (F.NN. Haack, Hinweise Zu Begriffen und Gruppen», Μόναχο 1985, σ. 44. του ίδιου, Eine Hindhilfe, Μόναχο 1985, σ. 67.

Αυτή η εξάρτηση καλλιεργείται από την κίνηση, οι οπαδοί παρακινούνται να βρισκονται διαρκώς κάτω από την επιρροή της και να στοχεύουν στις επιδιώξεις της.

Έτσι σε ελληνικό έντυπο «Τακτική που συνίσταται για να ενσωματώσετε το Mind Control στη ζωή σας» αναφέρεται:

1. «ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ κάνετε άσκηση έστω και για πέντε λεπτά... χρησιμοποιείτε τις

τεχνικές τουλάχιστον τρεις φορές... την ημέρα. Πηγαίνετε στα επίπεδα όταν είστε στο λεωφορείο, όταν περιμένετε, οποτεδήποτε έχετε ένα λεπτό στη διάθεσή σας. Χρησιμοποιείτε την τεχνική του ΚΑΝΣΕΛ - ΚΑΝΣΕΛ («άκυρον άκυρον») Όταν σας έρχεται μια αρνητική σκέψη... Προγραμματίστε τουλάχιστον ένα στόχο βραχυπρόθεσμα για μια μέρα και ένα μακροπρόθεσμο... Αργότερα Προγραμματίστε κάτι να μάθετε κάθε μέρα... Χρησιμοποιείστε τα εσωτερικά επίπεδα Για να αποκτήσετε πληροφορίες...

2. ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ. Κάνετε τουλάχιστον τρεις περιπτώσεις κάθε εβδομάδα. Χρησιμοποιείστε κάποια άσκηση οραματισμού... ».

Στο περιοδικό της κίνησης οι «απόφοιτοι» παρακινούνται: «Δημιουργείστε χρόνο για να πηγαίνετε στο επίπεδο και να χαλαρώνετε κάθε μέρα... Για να αναλύετε περιπτώσεις...κάθε νύχτα.. Για να πηγαίνετε στο επίπεδό σας και να προγραμματίζετε προκαταβολικά τις δραστηριότητες κάθε μέρας... Για να πηγαίνετε στο επίπεδό σας κάθε βράδυ...». (Όλο και Καλύτερα 2/10, σελ 1).

Έτσι οι οπαδοί ζουν πάντοτε σε κατάσταση υπνωτισμού! Κανένας «απόφοιτος» δεν παίρνει οποιαδήποτε απόφαση στη ζωή του χωρίς να χρησιμοποιήσει τις τεχνικές της κίνησης. Ακόμη και όταν οι οπαδοί επιθυμούν να έλθουν σε γάμο πρέπει να σκεφθούν «διορατικά»

Για να έχουν «περισσότερες ικανότητες να κάνουν σωστή επιλογή» (Laura Silva, Για Γονείς, σ. 7). Το ίδιο ισχύει και όταν ένα ζευγάρι θέλει να κάνει παιδί, πρέπει να το «προγραμματίσουν» με βάση τις τεχνικές της κίνησης! (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 381). Με αυτό τον τρόπο «συμμετέχουν στο μέλλον της ανθρωπότητας» υπόσχεται η κίνηση, «Προγραμματίζοντας σωστά τη σύλληψη των παιδιών μας, στην υποκειμενική διάσταση!» (L. Silva, σ. 101-103). .

Αυτά αποδεικνύουν γιατί η Μέθοδος Σίλβα δεν γίνεται αποδεικτική από τους επιστήμονες, ούτε οι γονείς διαπιστώνουν κάποιες ευεργετικές επιδράσεις στα παιδιά τους. Γι' αυτό και στρέφονται εναντίον της κίνησης και ζητούν νομική προστασία, όπως στην περίπτωση κάθε ψυχο-λατρίας, που επιδρά καταλυτικά στην προσωπικότητα των θυμάτων της.

Ο Σίλβα, αντί να επιβάλει την άποψή του με «επιστημονικό τρόπο», καταφεύγει σε άλλες μεθοδεύσεις. Καλύπτεται πίσω από θρησκευτικές και ιδεολογικές δοξασίες. Για να παρακάμψει τις αντιδράσεις και την επέμβαση του εισαγγελέα οργάνωσε την κίνησή του σαν θρησκευτική και κοσμοθεωριακή κοινότητα, με το όνομα «Οικουμενική Κοινωνία» (Ecumenical Society of Psychorientology). Έτσι μπορεί πλέον να κινηθεί ελεύθερα, με βάση τα πρότυπα άλλων ψυχο-λατριών, όπως της «Scientology Church» του Ρόν Χάμπαρτ.

Αναφερόμενος στην αντίδραση των ιατρών ο Σίλβα υπογραμμίζει: «Τελικά υπήρξα τυχερός γιατί βρέθησαν άτομα που με βοήθησαν να δημιουργήσω την Οικουμενική Κοινωνία» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 132), «όταν βλέπετε νοερά ένα άλλο άτομο να θεραπεύεται, όσο εσείς βρίσκεσθε στο διαλογισμό, η πράξη σας δεν διαφέρει καθόλου από την προσευχή, αν δεν είναι ακριβώς το ίδιο. Δημιούργησα λοιπόν έναν αφιλόκερδη οργανισμό, ο οποίος αποκαλείται «Οικουμενική Κοινωνία» και όσοι ανήκουν σ' αυτόν μπορούν να μπαίνουν στο δωμάτιο κάποιου αρρώστου και να χρησιμοποιούν μεθόδους θεραπείας χωρίς να διατρέχουν κίνδυνο» (Εσύ ο Θεραπευτής, σ. 131)

στ) Αντιχριστιανική

Όπως διαπιστώσαμε, η όλη κίνηση της «θετικής σκέψης» είναι Αντιχριστιανική. Η ιδιότητα

του οπαδοί της Μεθόδου Σίλβα είναι ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του Ορθοδόξου Χριστιανού. Δεν μπορεί κανείς να είναι χριστιανός και πιστός της «Οικουμενικής Κοινωνίας» του Jose Silva.

Με το σχηματισμό αυτής της Ecumenical Society ο Σίλβα ισχυρίζεται «έναντι του νόμου» ότι αυτό που κάνει δεν είναι επιστήμη, αλλά κινείται σε θρησκευτικό -κοσμοθεωρητικό χώρο. Προβάλλει το δικό του τρόπο ζωής, ισχυριζόμενος ότι οι τεχνικές του μπορούν να λύσουν όλα τα προβλήματα του ανθρώπου, «να εκπληρώσουν κάθε μια από τις ανάγκες μας, φυσικές, πνευματικές, νοητικές και συναισθηματικές» (Ολο και καλύτερα νέα 31-32/1990, σ. 6). Μ' αυτόν τον τρόπο ή κίνηση εγείρει καθολική απαίτηση πάνω στους οπαδούς της δεν υπάρχει εκεί χώρος για άλλη πίστη. Δεν διστάζει μάλιστα να διακηρύξει πώς ο Ιησούς Χριστός ακολουθούσε την ίδια μέθοδο, και κηρύττει την «ίδια αλήθεια», που όμως εγκαταλείφθηκε από τους ανθρώπους της Εκκλησίας!

«Ο Ιησούς θεράπευε, οι θρησκευτικοί αρχηγοί της εποχής του έλεγαν ότι συμμαχούσε με το Σατανά», υπογραμμίζει ο Σίλβα για να τονίσει πώς το ίδιο γίνεται και σήμερα με τη μέθοδο του. Το βασικό έργο της πρώτης Εκκλησίας ήταν οι θεραπείες σ' αυτό συνίστατο η εντολή που πήραν από τον Χριστό, αυτό είναι το γνώρισμα της αληθινής εκκλησίας, οι «καρποί» από τους όποιους θα γνωρίσει κανείς τους αληθινούς αποστόλους αυτό το έργο κάνουν οι απόφοιτοι του Σίλβα, «είναι αφιερωμένοι στη διόρθωση προβλημάτων και στην προσπάθεια να βελτιώσουν τη ζωή στον πλανήτη μας» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 106).

Όταν ο Χριστός θεράπευσε από μακριά τον υπηρέτη του Εκατόνταρχου, χρησιμοποίησε, υποστηρίζει ο Σίλβα, τη μέθοδο «ψυχοθεραπείας των απόντων», που εφαρμόζει σήμερα η κίνησή του (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 99). Κατά τις δοξασίες του Σίλβα, ο Χριστός παρότρυνε να αναζητήσουμε τη βασιλεία των ουρανών «μέσα μας (στο άλφα)», επειδή, λέγει, «το άλφα είναι η διάσταση επικοινωνίας με τον Θεό, «και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 31-34). Όλα λοιπόν προέρχονται από το «άλφα»! (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 343), από το δεξιό εγκεφαλικό ημισφαίριο. Αυτό εννοούσε ο Χριστός όταν έλεγε πώς απέκτησε μια ορισμένη πληροφορία «από τον Πατέρα». «Δεν έχασε ποτέ την επαφή του με τον Πατέρα», δηλαδή με το δεξιό ημισφαίριο του εγκέφαλου! (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 342).

Παρ' όλα αυτά Ο Σίλβα υποστηρίζει ότι η μέθοδός του δεν έχει να κάνει με θρησκεία, «δεν είναι θρησκευτική κίνηση, αλλά ούτε είναι μεταφυσική» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 106). Ο Ιησούς χρησιμοποιείται σαν «Ιδανική σκέψη», που θα μπορούσε να αντικαταστήσει μια «αρνητική». Μπορεί όμως κανείς εξ ίσου να χρησιμοποιήσει τη σκέψη «του Βούδα ή του Θεού – όποιου κατέχει την ανώτερη θέση στη φιλοσοφία ή τη θρησκεία σας», προσθέτει ο Σίλβα και εξηγεί τη «διαδικασία» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 302).

Ο νέος «μεσσίας» διακηρύττει πώς οι «ανακαλύψεις» του «δεν έρχονται σε αντίθεση με καμιά άλλη θρησκεία η καμιά άλλη κοσμολογική θεωρία», πώς ανάμεσα στους «ενθουσιώδεις απόφοιτους» υπάρχουν «άθεοι, Διαμαρτυρόμενοι κάθε απόκλισης, Καθολικοί, Εβραίοι, Μωαμεθανοί, Βουδιστές και Ινδουιστές, επιστήμονες και μελετητές, που καλύπτουν ένα μεγάλο φάσμα ειδικοτήτων» (Ελεγχος του Νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 132).

Ακόμη και αν συμβαίνει τούτο, πρόκειται για θρησκευτικές πεποιθήσεις ή κοσμολογικές θέσεις των οπαδών του Σίλβα, που δεν συμβιβάζονται με την Χριστιανική πίστη, δεν αποτελούν επιστημονικές θέσεις, ακόμη κι' αν υπάρχουν «Χριστιανοί» και «επιστήμονες», που έχουν προσχωρήσει στην Ecumenical Society του Jose Silva. Προφανώς κυριαρχούνται από

θρησκευτική σύγχυση και αδυνατούν να οριοθετήσουν τον πνευματικό χώρο στον οποίον κινούνται' να διακρίνουν πώς βρίσκεται έξω από τη χριστιανική πίστη.

Στο σεμινάριο Ultimate, που οργανώνεται στο παγκόσμιο κέντρο της κίνησης, αναλύονται και θέματα «Ομαδικού υποσυνείδητου» και «Οικουμενικού Νου», γίνεται λόγος για τα «Ασιατικά Αρχεία», για μετενσάρκωση, κάρμα, πνευματισμό, αστρική προβολή, αυτόματη γραφή και άλλες αποκρυφιστικές τεχνικές (Ολο και καλύτερα νέα 31-32/1990, σ. 5). Στο «Κέντρο της Μεθόδου Σίλβα» των Αθηνών διατίθενται τα βιβλία του αποκρυφιστή Έμμετ Φόξ, του Χαλίλ Γκιμπράν, του Γιογκανάντα, του Κεν Κέϊς, του J. Jacobson και άλλων αποκρυφιστών (Ολο και καλύτερα νέα Ιούλιος-Αύγουστος 1990, σ. 14), η κίνηση προβάλλει την παιδαγωγική του γκουρού Σάτυα Σάϊ Μπάμπα (Satya sai education) (Ολο και καλύτερα νέα Ιούλιος - Αύγουστος 1990, σ. 4).

Εναρμονισμένη μ' αυτές τις ομάδες η οργάνωση του Σίλβα απορρίπτει την πίστη σε προσωπικό Θεό: υιοθετεί τις δοξασίες του **Χαλίλ Γκιμπράν** στον «Προφήτη», που λέγει πώς αυτό που αποδίδει την αμοιβή για την ανθρώπινη καλοσύνη είναι το «Σύμπαν», το οποίο «πληρώνει με θαυμαστούς τρόπους» (Εσύ ο Θεραπευτής, σ. 321). Κατά τον Σίλβα «τα πάντα είναι ενέργεια» και διαφέρουν μόνο ως προς τη «συχνότητα». «Η ύλη είναι κι αυτή ενέργεια... δεν υπάρχει τίποτε που να μην είναι ενέργεια, εσείς, εγώ, οι σκέψεις μας... Τώρα καταλαβαίνω γιατί βρίσκω ελάχιστη διάφορα ανάμεσα σε μια σκέψη κι ένα πράγμα» (Έλεγχος του νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 133).

Αν όλα είναι ενέργεια, δεν υπάρχει προσωπικός Θεός. Ούτε και ο Ιησούς φανέρωσε τον Θεό - Πατέρα, έξω από τον άνθρωπο, τα «σημεία» που επετέλεσε δεν μαρτυρούσαν τη θεία προέλευσή Του. Η «θεραπεία», λέγει ο Σίλβα «είναι ένα φυσικό ρεύμα που, όταν του επιτρέψεις να δράσει σωστά, φέρνει το ποθητό αποτέλεσμα. Είναι επίσης ένα παγκόσμιο ρεύμα, που μπορεί να βοηθηθεί από την προσευχή και τις σκέψεις των άλλων... Η ενέργειά σας είναι δική μου, επειδή την αντλούμε από την ίδια πηγή... Την αποκαλώ Θεό και σαν Χριστιανή, αναγνωρίζω την παρουσία Του», λέγει μια παρουσιάστρια της Μεθόδου Σίλβα. Ο ίδιος ο Σίλβα σχολιάζει: «Κάθε θρησκεία που αναγνωρίζει μια Ανώτερη Ευφυΐα» ανακουφίζει από το στρες», η «Ανώτερη Ευφυΐα» ονομάζεται «Θεός» (Εσύ ο Θεραπευτής, σ. 148-149. 381).

Η «Ευφυΐα» αυτή δεν αναζητείται έξω από τον άνθρωπο, αλλά «μέσα μας», η «Ζωντανή επαφή» μαζί της σημαίνει «στιγμή ανείπωτης χαράς». Ο Σίλβα παρακινεί τους οπαδούς του να φαντασθούν πώς ο «τρόπος» της «επαφής» αυτής είναι απλός, πώς δεν πρόκειται πλέον να νοιώσουν απροστάτευτοι και αποχωρισμένοι «από κάτι που πάντα υποψιάζονταν πώς υπήρχε και πώς ποτέ δεν θα πλησίαζαν», «πώς θα νοιώθατε; Θα ήταν το αποκορύφωμα μιας εμπειρίας... ίσως καθόλου διαφορετικής απ' το πνευματικό δέος» (Έλεγχος του Νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 19).

Η εμπειρία αυτή είναι αναμφίβολα θρησκευτικής τάξης και προέρχεται από τα «έσω» του ανθρώπου, τον όποιο ο Σίλβα θεοποιεί. Για να έχει κανείς αυτή την εμπειρία, πρέπει να «διακόψει την επικοινωνία με τη φυσική διάσταση» και να «εστιασθεί» στην «πνευματική», τότε «ερχόμαστε σε κάποια επαφή με τον Θεό. Όταν αποσυνδεόμαστε από τον εξωτερικό κόσμο κλείνοντας ή αποκεντρώνοντας τα μάτια μας διαλογιζόμενοι, πηγαίνοντας στο εσωτερικό βασιλείο μας, αποκαθιστούμε την επαφή μας με το Θεό. Αποκτούμε θεϊκή έμπνευση. Πράττουμε το σωστό. Μαντεύουμε σωστά. Μπορούμε ακόμα και να προφητεύουμε. Μπορούμε να θεραπεύσουμε. Μπορούμε να βελτιώσουμε τον κόσμο στον όποιο ζούμε» (Εσύ

ο θεραπευτής, σ. 316).

Στο βιβλίο «Έλεγχος του Νου με τη μέθοδο Σίλβα» αναφέρεται ότι λέγοντας «Ανώτερη Ευφυΐα» δεν εννοείται ο Θεός. Όμως ο Σίλβα βλέπει τα διάφορα «επίπεδα ευφυΐας» σαν κάτι συνεχόμενο, «που πάει απ' την άψυχη ύλη στο φυτό και στο ζώο, περνάει στον άνθρωπο και στην Ανώτερη Ευφυΐα για να φθάσει τελικά στο Θεό» (Έλεγχος του Νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 135-136). Πρόκειται συνεπώς για εξελικτική πορεία που τέρμα ως είναι ο «Θεός». Στο διαφημιστικό έντυπο «Mind Control» η κίνηση υπόσχεται να μας γνωρίσει κάποιον που μπορεί να γίνει ο καλύτερος φίλος μας αυτός είναι ο ίδιος ο «εαυτός» μας! Οι τεχνικές ως οδηγούν στην «αυτοκατανόηση». Γι' αυτό και ο Σίλβα προσεύχεται στην «Ανώτερη Ευφυΐα»: «Ανώτερη Ευφυΐα, στείλε μας τη σωστή ευφυΐα που θα μας βοηθήσει...» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 382-382).

Όταν ο Σίλβα χρησιμοποιεί χριστιανικούς όρους, όπως πίστη, προσευχή, δίδει σ' αυτούς αντιχριστιανικό περιεχόμενο.

Η πίστη, λέγει, «αποτελείται από τρεις συνιστώσες: επιθυμία, πεποίθηση και προσδοκία... Όταν οποιοσδήποτε από τους τρεις παράγοντες είναι αρκετά ισχυρός, μπορεί να παρασύρει και τους άλλους δύο» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 51).

Η πίστη δεν αναφέρεται σ' ένα πρόσωπο, στον Θεό, αλλά στην κινητοποίηση της «ενεργείας» μέσα μας «όταν υπάρχει αρκετή επιθυμία, υπάρχει αρκετή ενέργεια διαθέσιμη για να εξασφαλίσει την επιτυχία, ακόμα κι αν η πεποίθηση και η προσδοκία είναι αδύνατες», συνεχίζει η Σίλβα (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 16). Η «πίστη» λοιπόν δεν αναφέρεται «έξω» από τον άνθρωπο, αλλά μέσα του, αποτελεί νοητική διεργασία. Γι' αυτό ο Σίλβα προσθέτει: «Η επιθυμία είναι μια προωθητική, κινητήριο δύναμη, ανήκει στη φυσική διάσταση... Έχετε πεποίθηση στον εαυτό σας, το δικαίωμά σας ν' αποκτήσετε αυτό που ζητάτε. Πιστέψτε πώς είναι δυνατόν!» (Βασική σειρά μαθημάτων, σ. 17).

Αύτη η «πίστη» στον εαυτό μας «στερεώνεται» με τις ασκήσεις του Σίλβα, «έχετε στερεώσει την προσδοκία και την πεποίθησή σας στην αποτελεσματικότητα της Μεθόδου». Αναλύοντας προσεκτικότερα αυτή την «πίστη», λέγει πώς ταυτίζεται με τη γνώση, με τη «διαφέντεψη του επιπέδου άλλφα»! (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 135).

Αυτό που οι Χριστιανοί ονομάζουν «προσευχή πίστης», ο Σίλβα αποκαλεί «ενέργεια, προγραμματισμό, χαλάρωση» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 147), η αποτελεσματικότητα της δεν οφείλεται στην ελεύθερη βούληση και στην αγάπη του Θεού, αλλά στον «Χάρτη Κοσμικών Δικαιωμάτων», που εγγυάται πώς όλοι μπορούμε να συμμετέχουμε «στο να συμβαίνουν καλά πράγματα, αρκεί να έχουμε αρκετή επιθυμία, πίστη και αναμονή», αυτό σημαίνουν τα λόγια της Καινής Διαθήκης «πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γίνει εις εσάς» (Μαρκ. ια' 24) (Έλεγχος του νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 128).

Ο Σίλβα χρησιμοποιεί τον όρο «διαλογισμός» όχι τον όρο προσευχή, και εννοεί την «αυτοσυγκέντρωση», που μπορεί να γίνει «σ' έναν ήχο, όπως **Ομ** ή **Αμήν**» ή «σ' ένα ενεργειακό σημείο του σώματος στο ρυθμό κάποιου Χορού» ή ακούγοντας κάποιο ψαλμό ή παρακολουθώντας την «τελετουργία μιας θρησκευτικής λειτουργίας». «Όλες αυτές οι μέθοδοι... μπορούν να σας μεταφέρουν σ' ένα ήρεμο διαλογιστικό επίπεδο του νου» (Έλεγχος του νου με τη μέθοδο Σίλβα, σ. 39).

Στην κίνηση δεν υπάρχει η έννοια της αμαρτίας, γιατί δεν υπάρχει διάκριση ανάμεσα στο καλό και στο κακό, διαφέρουν μόνο στο «βαθμό». Όλα αξιολογούνται θετικά. Αν όμως κάτι

θεωρηθεί αρνητικό, δημιουργεί προβλήματα. Η Χριστιανική ηθική ισχύει μόνο από τη στιγμή που κάποιος κάνει διαφοροποιήσεις. Οι οπαδοί της κίνησης θεωρούνται πώς έχουν «ξεπεράσει» τις αντιθέσεις.

Μία από τις «Μεγάλες Αρχές» του Super Mind υπογραμμίζει την «πολιτικότητα»: «Όλα τα πράγματα έχουν το αντίθετο τους. Τα αντίθετα διαφέρουν μόνο στο βαθμό, φόβος και πίστη είναι το ίδιο – επιτυχία και αποτυχία είναι το ίδιο - αγάπη και μίσος... Όλα διαφέρουν μόνο στο βαθμό» (Όλο και καλύτερα νέα 31-32/1990, σ. 7).

Ο, τι κι αν κάνει κανείς δεν πρέπει να το αξιολογεί αρνητικά, δεν πρέπει να το θεωρεί αμαρτία και να μετανιώνει, γιατί αυτό είναι αρνητική σκέψη. Στην κίνηση δεν υπάρχει το στοιχείο της ένοχης, γιατί σαν «αρνητική σκέψη» πρέπει αμέσως να ακυρώνεται («άκυρο, άκυρο»!). Ο Σίλβα λέγει:

«Σαν κάθε στοιχείο αρνητικής σκέψης, η ένοχη προκαλεί στρες. Η ένοχη, ή κάθε άλλος τύπος αρνητικής σκέψης γίνεται συνήθεια, και το στρες που προκαλεί γίνεται χρόνιο. Το χρόνιο στρες είναι δολοφόνος. Όταν νιώθετε πώς δεν έχετε κάνει ό,τι πρέπει ή πώς έχετε κάνει κάτι λαθεμένο, ή ότι δεν προσπαθήσατε αρκετά, νιώθετε ένοχος», «κάθε φορά που νιώθετε τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό που κάνετε, σταματάτε άμεσα. Πηγαίνετε στο επίπεδο άλφα. Εντοπίσατε την πράξη που σας προκαλεί το συναίσθημα ένοχης. Αποφασίσατε να ακυρώσετε αυτή την πράξη και να μη την επαναλάβετε... Κάθε φορά που περνάει από το μυαλό σας μια δυσάρεστη σκέψη, σταματήστε, κλείστε τα μάτια σας, πάρτε μια βαθιά ανάσα, γυρίστε τα μάτια σας ελαφρά προς τα πάνω και πείτε νοερά: «Άκυρο, άκυρο». Θα διαλύσετε αμέσως την πηγή του στρες., Είναι αυτή μία καλή πρακτική για να αντιμετωπίσετε κάθε αρνητική σκέψη» (Εσύ ο θεραπευτής, σ. 141-142).

Εδώ ο Σίλβα χαρακτηρίζει δολοφόνο όχι την αμαρτία, αλλά το στρες. Στόχος του δεν είναι η μετάνοια, αλλά η εξουδετέρωση των τύψεων της συνείδησης, που λογίζονται πηγή του στρες. Αν κάποιος αποκτήσει την πώρωση, δεν νοιώθει τύψεις για οτιδήποτε και θεωρεί τις όποιες εγγληματικές του πράξεις «ιαλές», δεν κάνει «αρνητικές σκέψεις» και δεν αποικτά στρες δεν χρειάζεται «να κλείσει τα μάτια του, να πάρει βαθιά ανάσα, να γυρίσει τα μάτια του ελαφρά προς τα πάνω και να πει νοερά: «Άκυρο, άκυρο»!

Αλλά ο χριστιανός ενδιαφέρεται να καθαρίσει την ψυχή του, όχι να σβήσει τις τύψεις και τις ένοχες θέλει να εξαλείψει την αμαρτία. Γι' αυτό και καταφεύγει στον πνευματικό και όχι στο «επίπεδο άλφα», αναφωνεί «ήμαρτον, ήμαρτον» και όχι «άκυρο, άκυρο»!

Ο άνθρωπος σήμερα διψάει για αγάπη, για συμφιλίωση με τον Θεό που του δίνει βαθύτερο νόημα στη ζωή. δεν ικανοποιείται με τα αμφίβολα αποτελέσματα των μεθόδων αυτοσωτηρίας του Σίλβα, που εναρμονίζονται με την πρόκληση του αρχαίου όφους και ακυρώνουν το ευαγγέλιο του Θεού. Ο αρχαίος όφιος είπε στην Εύα να αποβάλει την «αρνητική σκέψη», πώς τάχα το να παραβεί την εντολή του Θεού είναι κάτι κακό!

Ο χριστιανός δεν επιθυμεί να φθάσει στην λεγόμενη κατάσταση «ευφυΐας» ή στην «Ανώτερη Ευφυΐα» σαν αποτέλεσμα αυτονομημένων προσπαθειών, με τη χρήση όποιων τεχνικών γνωρίζει πώς αυτό δεν τον οδηγεί στην αλήθεια, αλλά στη «γνώση» ότι είναι γυμνός (Γέν. γ' 7)' δεν του εξασφαλίζει εσωτερική γαλήνη. Επιθυμεί όχι την «ειρήνη» που είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης προσπάθειας, αλλά εκείνη που είναι χάρισμα, δώρο Θεού και καρπός του Αγίου Πνεύματος και οδηγεί σε πραγματική συμφιλίωση όχι μόνο με τον εαυτό του, αλλά και με τον πλησίον του και με τον ίδιο τον Θεό. «Ο δε καρπός του Πνεύματος εστίν αγάπη,

χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22).

Ἡ κίνηση λοιπόν δεν είναι ουδέτερη θρησκευτικά. Κηρύττει την αυτοσωτηρία και συγκαταλέγεται στη θρησκεία εκείνη, την οποία διακήρυξε ο αρχαίος όφης και η οποία οδήγησε τον άνθρωπο και ολόκληρη την δημιουργία στο σημερινό αδιέξοδο. Δεν λύει τα υπαρξιακά προβλήματα του ανθρώπου, είναι καταστροφική, όπως όλες οι λεγόμενες ψυχο-λατρείες. Ἡ ιδιότητα του ορθοδόξου Χριστιανού δεν συμβιβάζεται με την ιδιότητα του οπαδού της Μεθόδου Σίλβα.

Ψυχοδυναμική

α) Προέλευση

Πρόκειται για την κίνηση του **Θεοφάνη Μπούκα**, που ίδρυσε διάφορες οργανώσεις: «Κέντρο Προγραμματισμού Ζωής (ΚΠΖ), ή «Ἰνστιτούτο Προγραμματισμού Ζωής» (ΙΠΖ) «Επιμορφωτική Εκδοτική Α.Ε.» (περιοδικό «Γονείς») «Επιμορφωτική Εκπαιδευτική Εταιρεία». [σημ. Το νέο όνομα της ομάδας είναι **ΑΡΙΣΤΕΙΑ Α.Ε.**]

Ἡ όλη «μέθοδος» αποτελεί ανακάτωμα στοιχείων που βρίσκουμε και σε άλλες ομάδες, όπως στο Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ, στον Ἰνδουισμό, στον Αποικρυφισμό γενικότερα και στις ψυχο-λατρείες. Ὁ ίδιος ο Θ. Μπούκας, αναφέρει πώς στην «Ψυχοδυναμική» θα βρούμε «γνώσεις - κλειδιά από την ψυχολογία, την ψυχανάλυση, την κυβερνητική, τη Φιλοσοφία, τη θρησκεία, τη μεταφυσική, τη γιόγκα, τη φυσική υγεία, τη σαηεντόλοτζυ, την ψυχολογία της συμπεριφοράς, τη Χριστιανική Επιστήμη, την ψυχολογία του Βάθους

κτλ.. Δεν απαιτεί προσκόλληση σε κάποιο δόγμα ούτε ν' αρνηθεί κανείς τις Φιλοσοφικές, τις πολιτικές ή τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις...» (Ψυχοδυναμική, εκδ. ΚΠΖ. σ. 6).

Σε έντυπο της κίνησης αναφέρεται πώς η μέθοδος ότουμερρηγήθηκε το 1920 από τον Γερμανό Neymann και διαδόθηκε σαν Psychodynamics (Ψυχοδυναμική, τρίπτυχο). Στα σεμινάρια - βιβλία του ο Θ. Μπούκας αναφέρεται συχνά στον Έμερσον. Παραλείπει όμως τη σαφή αναφορά στο Σίλβα Μάϊντ Κοντρόλ ή στη σαηεντόλοτzu.

β) Διδασκαλία

Η διδασκαλία της ομάδος κινείται στα πλαίσια της «Νέας εποχής» και υπογραμμίζει την «εσωτερική δύναμη», που αποτελεί «μυστικιστική αλήθεια», τον «κεντρικό πυρήνα του σύγχρονου ρεύματος σκέψης της Νέας Εποχής» (Εσώτερη δύναμη, πολυγρ. σ. 3).

Σύμφωνα μ' αυτή τη «μυστικιστική αλήθεια» υπάρχει «μόνο μία Σκέψη ή Πνεύμα, που βασιλεύει πάνω σ' όλη τη ζωή. Ο Ιησούς το χαρακτήρισε σαν ο εσώτερος Πατέρας μας... Ο Έμερσον το έβλεπε σαν Υπερ-Ψυχή, σαν το Υπέρτατο Πνεύμα, σαν τον απρόσωπο Θεό που μέσα του η κάθε καρδιά κτυπά. Εμείς το βλέπουμε σαν το σπουδαιότερο Εαυτό μας, σαν τη διαχρονική κι άπειρη ολότητα, που την ονομάσαμε Θεό» (Εσώτερη δύναμη, σ. 3).

Ο «Θεός» λοιπόν ταυτίζεται με τη Σκέψη, είναι η «Υπερ-Ψυχή» τού Έμερσον το «Υπερ-Πνεύμα», ένας «απρόσωπος Θεός», ο «Εαυτός μας», η «Μία και μοναδική Ζωοποιός Αρχή», που βρίσκεται «στην καρδιά όλων αυτών που υπάρχουν», «και αυτή η Αρχή αναμφίβολα είναι το Πνεύμα, ή ο Θεός. Ο κόσμος είναι Πνεύμα και έχει υλοποιηθεί» (Εσώτερη δύναμη, σ. 2).

Ο Μπούκας κινείται εδώ σε εξωχριστιανικό χώρο, ακόμη και αν επικαλείται τον Ιησού Χριστό. Αυτό φαίνεται στο βιβλίο «Ο δρόμος της έκστασης με ερωτική αλχημεία» (εκδ. ΚΠΖ).

Σ' αυτό το βιβλίο αναφέρει πώς στην πρώτη αρχή υπήρξε ο «Παραμασίβια» σαν «ένας ανδρόγυνος Θεός», ταυτόχρονα άνδρας και γυναίκα, η «Απόλυτη Συνείδηση, που έχει σαν βασικό χαρακτηριστικό την ελευθέρια». Αυτή η «Απόλυτη Συνείδηση», ο Παραμασίβια, «για να διαλεχτεί με τον εαυτό του, διαφοροποιήθηκε σε πνεύμα (Σίβια) και σε «δημιουργική Ενέργεια Ζωής» (Σάκτι) και η ένωση των δύο αυτών δημιούργησε το Σύμπαν, η «Απόλυτη Συνείδηση» γίνεται «Ενσαρκωμένη Συνείδηση», «διασπάται μέσα στην ύλη και ξεπηδά η πολυμορφία μέσα από την ενότητα».

Ο άνθρωπος δεν είναι κάτι ξεχωριστό από το Σύμπαν ή από το "θεό". «Μια που το σύμπαν είναι άπειρο κι αιώνιο, κι επειδή υπάρχουν μέσα στο σύμπαν, είμαστε ένα τμήμα του, κι αυτό κι ΕΣΕΙΣ είμαστε άπειροι κι αιώνιοι», λέγει ο Θ. Μπούκας (Το μυστικό της αιώνιας Νεότητας, εκδ. ΚΠΖ, σ. 13). Σε εγκύκλιο επιστολή χωρίς ημερομηνία απευθύνεται στον «μαθητή της Αλήθειας», τον καλεί να χαλαρώσει, να κλείσει τα μάτια του και διαλογιζόμενος «το μεγαλείο του Σύμπαντος» να πει: «Είμαι ένα τμήμα του άπειρου Σύμπαντος είμαι απεριόριστος σε σοφία και δύναμη...». «Μέσα στον ίδιο τον εαυτό μας βρίσκεται η πραγματική ευτυχία. Μέσα στον ίδιο τον εαυτό μας βρίσκεται ο απέραντος ωκεανός του 'Θεϊκού νέκταρ': Αναζητήστε τον μέσα στον ίδιο τον -εαυτό σας», «δεν θα χρειασθεί να ενωθούμε με τον Θεό - αλλά θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε κάτι ξεχωριστό από τον Θεό», είμαστε «σαν το χείμαρρο του βουνού», που τρέχει να ενωθεί με τον ωκεανό,

καταλήγει ο Μπούκας (Αγάπη, πολυγρ., σ. 25.19).

«Ο Θεός είναι η αλήθεια. Γνωρίζοντας ποιος είσαι πραγματικά, γνωρίζεις την αλήθεια. Ένα μικρό μέρος από την αλήθεια αρχίζεις να μαθαίνεις, μαθαίνοντας για τον εαυτό σου με την ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ» (Αυτογνωσία, μικρό βιβλίο, εκδ. ΚΠ2, Αθήνα 1986, σ. 14). Στόχος της κίνησης δεν είναι να γνωρίσει κανείς τον Θεό έξω από τον άνθρωπο, αλλά να γνωρίσει τον εαυτό του, ν' αποκτήσει «αυτογνωσία». Όμως πρέπει προηγουμένως «ν' απελευθερωθείς από τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σου, για τους ανθρώπους γύρω σου και για το σύμπαν σου» (Αυτογνωσία. Μικρό βιβλίο, σ. 29). «Υπολογίστε την αξία του εαυτού σας στον υπέρτατο βαθμό... Να εξομοιώνετε πάντα τον εαυτό σας με το άπειρο. Αυτή είναι η κληρονομιά σας» (Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος. το μεταφυσικό μυστικό του πλούτου, εκδ., ΚΠ2).

Οι ίδιες θέσεις διατυπώνονται σε πολυγραφημένο έντυπο με τίτλο «Προσευχή», το οποίο βρέθηκε στο αρχείο μου, μαζί με κείμενα του Θ. Μπούκας, στο οποίο δεν υπάρχει ένδειξη για την προέλευσή του, κινείται στον ίδιο πνευματικό χώρο.

Μιλάει για τη «Θεία Παρουσία» μέσα μας, που ρυθμίζει όλες τις υποθέσεις «εγκαταλείπω την αίσθηση της διαχωριστικότητας... Το θείο Πνεύμα είναι ακριβώς εκεί που βρίσκομαι, μέσα μου, γύρω μου και με πλημμυρίζει.. Η παλιά θρησκεία λέει ότι άθεος είναι αυτός που δεν πιστεύει στο Θεό. Η νέα θρησκεία λέει ότι άθεος είναι όποιος δεν πιστεύει στον εαυτό του. Πίστευε στον εαυτό σου, πίστευε στον εαυτό σου, πίστευε στον εαυτό σου, πίστευε στον μοναδικό Θεό, αυτό είναι το μυστικό για να ζυπνήσει το μεγαλείο της ψυχής. Κι αν πιστεύεις σε δεκάδες Θεούς, αλλά δεν έχεις πίστη στον εαυτό σου, δεν υπάρχει σωτηρία για σένα... Δοξάστε στον άνθρωπο τη δύναμη που υπάρχει μέσα του. Γνωρίστε τη δύναμη που υπάρχει μέσα σας. Το ιδανικό της πίστης στον εαυτό μας είναι ή μεγαλύτερη αλήθεια για μας. Αν έχουμε διδαχθεί την πίστη στον εαυτό μας και την πραγματώσουμε, τότε θα εξαφανισθούν ως δια μαγείας τα κακά και οι δυστυχίες που υπάρχουν στη ζωή μας... Όποιος πιστεύει ότι θα γίνει μεγάλος, γίνεται μεγάλος... Είναι αλήθεια ότι μέσα μας υπάρχει ωκεανός από δύναμη και ευλογία».

Ο Θ. Μπούκας μας προσφέρει «συνταγή» για οτιδήποτε επιθυμήσουμε. Για να πραγματοποιήσουμε τους «ευγενικούς σκοπούς» μας, ν' αποκτήσουμε «αυτοπεποίθηση», να ελευθερώσουμε τη «μνήμη» μας, να μπορούμε να μιλάμε «με άνεση», να είμαστε «πειστικοί» ή να διορθώσουμε οποιεσδήποτε διαταραχές (Το πρώτο βήμα... για την αυτογνωσία, εκδ. Επιμορφωτική Εκδοτική Α.Ε., Αθήνα 1986, σ. 4-5).

«Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος το μεταφυσικό μυστικό του πλούτου», αυτός είναι ο τίτλος άλλου βιβλίου - σεμιναρίου στο οποίο αναφερθήκαμε(εκδ. ΠΠΖ). Εκεί, ο Θ. Μπούκας υπόσχεται «ευτυχία, υπεραφθονία, ασταμάτητη ευημερία» και ακόμη φίλους, χρήμα, χαρά, ηρεμία πνεύματος, υγεία (σ. 7). Με αναφορά στον Έμερσον και σε άλλους, καταλήγει στο συμπέρασμα πώς «Ο πλούτος είναι η φύση του σύμπαντος» και περιλαμβάνει, όχι μόνο τον πνευματικό, αλλά και τον υλικό πλούτο. «Δεν είναι δυνατόν να είσθε σύγχρονα πνευματικό άτομο και φτωχός... αντίθετα το φτωχό άτομο δεν είναι πνευματικό» (σ. 12). «Μάθε ότι το χρήμα είναι πνευματικό», επαναλαμβάνει ο Θ. Μπούκας με αναφορά και πάλι στον Έμερσον, (σ. 14).

«Τέλεια μνήμη. Το μυστικό του γρήγορου διαβάσματος. πως να περνάτε τις εξετάσεις. Για να μιλάτε στο κοινό... Να κερδίζετε σε αθλήματα», αυτός είναι ο τίτλος άλλου σεμιναρίου - βιβλίου του Θ. Μπούκας (εκδ. ΠΠΖ). Με αυτό το σεμινάριο δίδεται η «συνταγή» ακόμη και πως να κερδίζει κανείς στα Χαρτιά, στο σκάκι(σ. 44)' πως να ξαναβρεί χαμένα αντικείμενα και πως

να ζυπνήσει χωρίς ζυπνητήρι (σ. 45). Ακόμη υπάρχει και το σεμινάριο - βιβλίο «Το μυστικό της αιώνιας νεότητας» (εκδ. ΠΠΖ!).

γ) Η «συνταγή»

Το «μυστικό» του Θεοφάνη Μπούκα λέγεται «αυτογνωσία». Όποιοι παρακολούθησαν τα σεμινάρια αυτογνωσίας, μπορούν ν' απαλλαγούν από τη φοβία του θανάτου και από κάθε άλλη φοβία, από τη μελαγχολία και κάθε άλλη κατάθλιψη, από σεξουαλικό πρόβλημα, από συναισθηματική νέκρωση, σωματικούς πόνους, βραδυγλωσσία, να κόψουν το κάπνισμα, την κατάχρηση του αλκοόλ... (Αυτογνωσία, εκδ. ΚΠΖ Αθήνα 1986, σ. 16).

Η «συνταγή» θεμελιώνεται στις θεολογικές, κοσμολογικές και ανθρωπολογικές αντιλήψεις της «Νέας Εποχής». Στο σεμινάριο - βιβλίο «Αιθερική Ιάση ΡΑΙ» ο Θ. Μπούκας μιλάει για «τεχνική πνευματικής ιάσης» και την προσδιορίζει σαν «επιστήμη όπου οι Παγκόσμιες Ζωικές Δυνάμεις συγκλίνουν να μεταφέρονται από το θεραπευτή στον άρρωστο». Όλο το διάστημα, λέγει, «Καλύπτεται από τις Παγκόσμιες Ζωικές Δυνάμεις», οι οποίες «διαποτίζουν όλη την ύλη και σχηματίζουν τη μήτρα που πάνω της... έχει οικοδομηθεί ολόκληρη η δημιουργία».

Πίσω από τον εγκέφαλο μας, λέγει ο Μπούκας, βρίσκεται η «Πνευματική Δύναμη», «το ίδιο το Πνεύμα, όπως άλλοι το ονομάζουν, η θεϊκή Δύναμη μέσα στον άνθρωπο. Αυτή είναι η πιο κοντινή πλευρά προς το δημιουργό που μέχρι τώρα ξέρουμε». Ο άνθρωπος είναι «μια Πνευματική δύναμη, μια Σπίθα της Θείας δημιουργικής ουσίας, που εκτινάχθηκε από την ίδια τη δημιουργική ουσία κι έχει εμπλακεί μέσα στην ακατέργαστη ύλη». Ο «θεραπευτής», σαν «τμήμα αυτής της δύναμης», αντλεί απ' αυτήν και «βόηθα όπου χρειάζεται»!

Ο άνθρωπος χρησιμοποιεί μόνο το 10% «από τις δυνάμεις του», που λογίζονται από την οργάνωση του Θ. Μπούκα, απεριόριστες, αφού είναι «Σπίθα της Θείας δημιουργικής ουσίας». Το σεμινάριο - βιβλίο «Ψυχοδυναμική» έχει υπότιτλο: «πως να χρησιμοποιήσετε το υπόλοιπο 90% του μυαλού σας» (εκδ. ΚΠΖ). Αυτό βρίσκεται «σε λανθάνουσα κατάσταση» και η «Ψυχοδυναμική» με τις «γνώσεις - κλειδιά» προσφέρει την «τεχνική» που μπορεί να απελευθερώσει το απεριόριστο δυναμικό (σ. 6), για την κατασκευή του υπεράνθρωπου.

Ο Θ. Μπούκας κηρύττει την «αυτο-σωτηρία» του ανθρώπου. Αν κάποιος εξαρτά τη σωτηρία του από παράγοντες έξω από τον εαυτό του, όπως λόγου χάρη ο χριστιανός, αυτό του στερεί τη δυνατότητα «να ενεργοποιήσει τις εσωτερικές του δυνάμεις» είναι η αιτία που αισθάνεται «περισσότερο αβοήθητος και δυστυχισμένος». Έτσι είναι «επιτακτική ανάγκη» σήμερα «να στραφεί ο άνθρωπος στον ίδιο τον εαυτό του... σ' αυτή την ανεξάντλητη πηγή ενεργείας, που έχει μέσα του, και να τη χρησιμοποιήσει δημιουργικά στη ζωή του» (σ. 5).

Η «αυτογνωσία» είναι για τον Μπούκα το παν. Αν ο άνθρωπος γνωρίσει τον εαυτό του, τις απεριόριστες δυνάμεις του, και αν χρησιμοποιήσει τις «τεχνικές», μπορεί να ενεργοποιήσει αυτές τις δυνάμεις. «Με την Αυτό-Ψυχολογία... εξετάζεις τον εαυτό σου από την άποψη του τι θα μπορούσες να είσαι ή να γίνεις. Αυτή είναι η μόνη ψυχολογία: Αυτή που μελετά τον άνθρωπο από την πλευρά του υπέρτατου δυναμικού του, με σκοπό να παράγει έναν ανώτερο τύπο ανθρώπου. Αυτός ο ΝΕΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν υποτάσσεται στη ζωή, έτσι όπως είναι...» (Αυτογνωσία. Μικρό βιβλίο, σ. 11).

Αυτή η θέση αποδεικνύει πώς η ψυχολογία του Θ. Μπούκα είναι ακατανίκητη χωρίς τις ανθρωπολογικές του αντιλήψεις, που τοποθετούνται σε εξωχριστιανικό αντικειμενικό χώρο,

είναι δηλαδή αντιχριστιανικές αντιλήψεις.

Στο σεμινάριο - βιβλίο «Αυτό-Ψυχανάλυση». Ένα μεταφυσικό σύστημα για τέλεια αυτογνωσία, που οδηγεί την ξαφνική φώτιση, στην απελευθέρωση όλων των δυνατοτήτων του πνεύματος, στην τέλεια υγεία και αρμονία, στην υπέρτατη ελευθερία» (ειδ. ΠΖ), επαναλαμβάνει ότι «η νέα ή υπερ-ψυχολογία» που διδάσκεται εκεί είναι «η μόνη αληθινή ψυχολογία... που μελετά τον άνθρωπο από την πλευρά του υπέρτατου δυναμικού, με σκοπό να παράγει έναν ανώτερο τύπο ανθρώπου, το «NEO ΑΝΘΡΩΠΟ» (σ. 2).

Το σεμινάριο υπόσχεται «απελευθέρωση από τις ψευδαισθήσεις για τον εαυτό σας, για τους ανθρώπους γύρω σας και για το σύμπαν σας», δηλαδή «απελευθέρωση» από τις μέχρι τώρα θρησκευτικές πεποιθήσεις, και ταύτιση «του εαυτού μας». Πρόκειται για «μελέτη που βασίζεται στη ΓΝΩΣΗ και στην έννοια του «Ζέν» του 'ξαφνικού φωτισμού'. Για το «γνωστικό τρόπο» ή τον «τέταρτο δρόμο», που σημαίνει «κολοκληρωτική ελευθερία μέσα απ' την άμεση εμπειρία της γνώσης που είναι μια "ξαφνική" αφύπνιση» (σ. 4).

δ) Ο δρόμος, της σεξουαλικής αλχημείας

Ο Μπούκας καταφέρεται εναντίον των «ψευδοθρησκευτικών και βλαβερών πίστεων», που θέλουν περιορισμούς στη σεξουαλική δραστηριότητα και υπογραμμίζει πώς «η αληθινή πνευματικότητα και σεξουαλικότητα αλληλοσχετίζονται πάντα» (Η πραγματική έννοια της σεξουαλικότητας. Νέα σεξουαλική εμπειρία, ειδ. ΠΖ, σ. 3). Η Εκκλησία, λέγει, ισχυρίζεται πώς το σεξ δεν επιτρέπεται έξω από το γάμο, αλλά το «Ινστιτούτο Προγραμματισμού Ζωής» λέγει πώς «κανένας δεν μπορεί να νομοθετήσει τον ερωτά ή το σεξ», γιατί κάθε τέτοια προσπάθεια οδηγεί στη διαστροφή. Για το σεξ καταλήγει, δεν υπάρχει «ιδιαίτερη ώρα», «ιδιαίτερος τόπος» ή «ιδιαίτερος τρόπος», ούτε «ιδιαίτερη ηλικία» (Η πραγματική έννοια της σεξουαλικότητας, σ. 78).

Για να «απελευθερωθεί» κανείς από τις «απαγορεύσεις», ο Μπούκας συνιστά «να κοιμάται γυμνός» και να κυκλοφορεί στο σπίτι του γυμνός, ακόμη και μπροστά στα παιδιά του... ΓΟΝΕΙΣ: μη επιτρέπετε αυτά τ' αρχικά ταμπού ν' απαγορεύσουν τη δημιουργική ικανότητα των παιδιών σας». Επίσης συνιστάται ο «χορός της κοιλιάς», τον οποίο πρέπει κανείς να εκτελεί γυμνός μπροστά στον καθρέφτη (σ. 14-15). Ο Θ. Μπούκας, με το σεμινάριο για τη σεξουαλικότητα, υπόσχεται «Χρυσό αιώνα αισθησιασμού» και «Θεία ελευθερία χωρίς απαγορεύσεις» (σ. 16).

Άλλο σεμινάριο - βιβλίο είναι «Ο δρόμος της έκστασης με ερωτική αλχημεία» (ειδ. ΚΠΖ). Το «κατ' εικόνα» ερμηνεύεται σ' αυτό το σεμινάριο: «Η ενέργεια του Θεού βρίσκεται έτσι μέσα στον καθένα μας (κι η ενέργεια του καθένα μας μέσα στο Θεό) όπως και σ' όλα τα πράγματα κι η προοδευτική αφύπνιση της συνείδησης δεν είναι τίποτ' άλλο από τη θεία υλοποίησή της». Γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποιείται η σεξουαλική αλχημεία (Τάντρα), της ένωσης της «αρχής του αρσενικού» και της «θηλυκής αρχής» (συν και πλην) (Ο δρόμος της έκστασης, σ. 4).

Σε διαφημιστικό έντυπο του ΚΠΖ αναφέρεται πώς «ερωτική αλχημεία» είναι «μετασχηματισμός και χρησιμοποίηση της ενέργειας, που εκλύεται την ώρα της σεξουαλικής πράξης για την ενεργοποίηση των κέντρων(τσάκρας) και τη διεύρυνση της συνείδησης». Αυτή η «Ερωτική δύναμη» είναι κατά το ΚΠΖ «η πιο μεγάλη δημιουργός δύναμη μέσα στο

Σύμπαν».

Το ότι δεν πρόκειται εδώ για θεωρητική ενασχόληση με κάποιες ξένες ιδεολογίες φανερώνεται από τη δήλωση του Θ. Μπούκια ότι «τα τάντρα δεν μπορεί κανείς να τα διδαχθεί, όπως και η έκσταση δεν μπορεί να λεχθεί. Πρέπει να το ζήσεις...».

Αιόμη αναφέρεται στις διάφορες σχολές τάντρα, με δευτερεύουσες διαφορές, για τις όποιες όμως δεν μιλάει, γιατί έχει την άποψη πώς είναι καλύτερα να τις διαπιστώσει κανείς «στην πρακτική εμπειρία». Όμως όλες ενώνονται με «την υλοποίηση του υπέρτατου σκοπού και τα μέσα γι' αυτή την υλοποίηση. Αυτός ο σκοπός έχει διάφορα ονόματα: πραγματοποίηση του Απόλυτου, εσωτερική Ενότητα, Κενό... Νιρβάνα («αυτή είναι η Αιώνια ζωή, με την εξάλειψη της χίμαιρας της γέννησης και του θανάτου»), «Σαμάντι», «Σατόρι» κλπ. (Ο δρόμος της έκστασης, σ. 3).

Αιόμη προσθέτει: «Η καθαγιασμένη ένωση του άνδρα και της γυναίκας... αναπαράγει την ένωση του Σίβα και της Σάκτι και δίνει μια πρόγευση της τελικής απελευθέρωσης» (σ. 5). Υπογραμμίζει πώς η «μακροκοσμική μορφή της κοσμικής ενέργειας μέσα μας» που ονομάζεται Κουνταλίνα και είναι σαν ένα φίδι κουλουριασμένη «ανάμεσα στον πρωκτό και στα γεννητικά όργανα», αφυπνίζεται με τη σεξουαλική αλχημεία και ανέρχεται μέσω των τσάκρας μέχρι τον εγκέφαλο οδηγώντας «έξω από την τέταρτη διάσταση: σ' αυτήν του ωκεανικού χώρου»; Έτσι ο «αλχημικός γάμος» χρησιμοποιεί την «εξωτερική και εφήμερη σεξουαλική ένωση με σκοπό να προκαλέσει τον διαχρονικό γάμο του εσωτέρου άντρα και της εσωτερικής γυναίκας, που δεν είναι άλλος από την ένωση των τσάκρας μεταξύ τους».

Κατά τον Μπούκια, με τη σεξουαλική ένωση εκπέμπεται ενέργεια, που δραστηριοποιεί και ενώνει σταδιακά όλα τα ζεύγη των τσάκρας (αρσενικό και θηλυκό), μέχρι το ανώτατο επίπεδο, όπου εξαφανίζεται πλέον κάθε διαχωρισμός και δεν είναι ένωση, αλλά «κατάσταση ενότητας» (Ο δρόμος της έκστασης, σ. 16).

ε) Ή δυστυχία του ανθρώπου

Όλες οι θλιβερές καταστάσεις στη ζωή, λέγει ο Θ. Μπούκιας, οφείλονται στην άγνοια του ανθρώπου σχετικά με την αληθινή του ύπαρξη. «Ο καθένας είναι υπεύθυνος για τον πόνο του. Αυτή η συνειδητοποίηση είναι μια αφύπνιση, ή αναγνώριση ότι ταυτιζόμαστε με κάτι που δεν είναι στ' αλήθεια ο εαυτός μας, μα που είναι «το κέντρο και το στήριγμα του πόνου: το Εγώ, αυτό το κέντρο του φόβου, της επιθυμίας, της έλξης... που διαιωνίζει την ψευδαίσθηση του χωρισμού, της δυαδικότητας» (Ο δρόμος της έκστασης, σ. 6).

Στο σεμινάριο - βιβλίο «Αυτογνωσία» (σ. 35) αναφέρεται πώς η έδρα των ψευδαισθήσεων είναι το «ανεικπαίδευτο Υποσυνείδητο», που μπορεί να επιβάλει «Φαντάσματα» με τη μορφή «σωματικών καταστάσεων», όπως νευρών, δυσπεψίας, μυϊκών πόνων, ψευδισμού κ.ο.κ. ή και «πνευματικών καταστάσεων», όπως φόβου, αγωνιάς, άγχους κ.τ.λ ή και ιδεών. Αυτά τα «Φαντάσματα» ευημερούν με τις «αρνητικές σκέψεις» ή όταν τους δίδει κανείς προσοχή. Το ίδιο τονίζεται και στο βιβλίο «Οι ρίζες των ασθενειών» (εκδ. ΚΠΖ).

«Αυτό που διαλέγουμε να σκεφτούμε και να πούμε σήμερα, αυτή τη στιγμή, ΑΥΤΟ θα δημιουργήσει το αύριο... η δύναμη της δημιουργίας βρίσκεται στην παρούσα στιγμή» (σ. 3). «Είναι δική σου επιλογή ο τρόπος της ζωής σου και από τη δική σου δύναμη και στάση εξαρτάται. Κανένας άλλος δεν σκέπτεται με το δικό σου μυαλό εκτός από σένα. Η δύναμη της

σκέψης δημιουργεί αυτά που την τροφοδοτούμε» (σ. 5). Οι σκέψεις που αποθηκεύονται στο υποσυνείδητο δημιουργούν τις καταστάσεις στη ζωή μας, θετικές ή αρνητικές. Αλλαγές στο υποσυνείδητο επιφέρουν αυτόματα και αλλαγές στις καταστάσεις της ζωής μας.

«Οποιαδήποτε ασθένεια μπορεί να ιαθεί, αντιστρέφοντας απλώς την διανοητική μας στάση απέναντι στη ζωή». Έτσι μπορεί να θεραπευθεί ακόμη και ο καρκίνος: «Όταν ο καρκίνος ή η οποιαδήποτε άλλη αρρώστια ξαναεμφανίζεται, δεν οφείλεται στην ελλιπή φροντίδα του γιατρού, αλλά στο ότι ο ασθενής δεν έχει αλλάξει πνευματική στάση, και έτσι ξαναδημιουργεί την ίδια αρρώστια» (σ. 1).

Η «πραγματική σας φύση είναι ο πλούτος και η αφθονία» και αυτό πρέπει να το μάθετε, λέγει ο Μπούκας, «ακριβώς όπως το Σύμπαν είναι απέραντο και ατέλειωτο, έτσι είναι και η πραγματική και η μοναδική σας ταυτότητα. Είσαστε ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ όλης της ύπαρξης... Κλείστε το χρήμα στο μυαλό σας. Το πιο ισχυρό μυστικό απ' όλα είναι να ξέρετε ότι το χρήμα υπάρχει στο Πνεύμα σας κι έτσι θα ναι πάντα μαζί σας», αναφέρεται στο σεμινάριο - βιβλίο «Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος» (σ. 14) και αυτό ισχύει και για την υγεία και για το κάθε τι

«Όλα τα πράγματα είναι πρώτα πνευματικά και ύστερα γίνονται», αναφέρεται στο σεμινάριο –βιβλίο «Η δύναμη της πίστης» (Αθήνα 1987, σ. 35) και εννοεί πώς εκείνος που θα «πιστεύει» πώς έχει θεραπευθεί είναι και στην πραγματικότητα θεραπευμένος, ενώ εκείνος που θα το αμφισβητήσει «αφήνει το διάβολο να τον ληστέψει, γιατί «ή πίστη φέρνει το αόρατο στην περιοχή του ορατού». «Η αρρώστια δεν στέλνεται από τον Θεό, αλλά από τον διάβολο» (σ. 126). Το ΠΠΖ έχει ειδικό σεμινάριο με τίτλο «Το μυστικό της αιώνιας νεότητας» και υποστηρίζει: «μπορείτε να ζήσετε για πάντα», γιατί ο θάνατος -είναι «ψευδαισθήση, που μπορεί ν' αποφευχθεί». Με το σεμινάριο θα αλλάξει η «φυσική ηλικία», «κάθε τι που δεν είναι ομαλό και φυσικό τμήμα του σύμπαντος ή της Φύσης, δεν χρειάζεται να το γνωρίσει κανένας που κατέχει την εσώτερη ΓΝΩΣΗ» (σ. 8).

στ) Θετική σκέψη

Η βάση της μεθόδου του Μπούκα είναι η «αυτογνωσία», η σκέψη που έχει κανείς για τον εαυτό του, ή αυτοσυνειδησία του. Ποτέ μη ζητάς ευκαιρίες ν' αλλάξεις τις περιστάσεις. Άλλά φάξε πρώτα τη σκέψη σου (με τις τεχνικές που διδάσκει η ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ) και οι περιστάσεις θ' αλλάξουν αναπόφευκτα» (Αυτογνωσία. Μικρό βιβλίο, σ. 14). «Εσύ τώρα καλείσαι να δημιουργήσεις το σκοπό σου με το Συνειδητό Νου σου... Θα χρειασθεί στη συνέχεια να μεταφέρεις το σκοπό σου σε Νοητική Εικόνα» και η «περιγραφή» του σκοπού σου θα «μιλήσει αποτελεσματικά στο υποσυνείδητό σου» (Αυτογνωσία, σ. 29).

Κατά τον Μπούκα υπάρχει η «υποσυνείδητη τελεολογία» και σύμφωνα μ' αυτό το νόμο «κάθε ιδέα που φυτεύεται σταθερά στο Υποσυνείδητο και δεν παραγωνίζεται από κάποια άλλη, φθάνει πάντα στην πραγματοποίηση της» (Αυτογνωσία, σ. 30). Σε άλλο σημείο χρησιμοποιείται ο όρος «πίστη». «(Αν αυτό το έχεις πιστέψει απόλυτα, τότε μπορείς τώρα, αυτή τη στιγμή, να θέσεις σε λειτουργία την Υποσυνείδητη Τελεολογία, για την πραγματοποίηση αυτού που επιθυμείς. Μπορείς να δώσεις στο Υποσυνείδητο σου την εντολή, ν' αρχίσει να εργάζεται για την πραγματοποίηση του σκοπού σου. Αρκεί να εμφυτεύσεις σταθερά στο Υποσυνείδητο σου την ιδέα του κύριου σκοπού σου και να την διατηρήσεις εκεί,

μη αφήνοντας άλλη ιδέα να της πάρει τη θέση, μέχρι τη στιγμή που ο σκοπός σου θα πραγματοποιηθεί» (Αυτογνωσία, σ. 32).

«Θέλω και μπορώ», είναι ο χαρακτηριστικός τίτλος βιβλίου του Θ. Μπούκια. Στην εισαγωγή αναφέρεται: «Το υποσυνείδητο έχει μια ιδιότητα να καταγράφει αυτόματα και με ακρίβεια τα μηνύματα που παίρνει, είτε αυτά είναι θετικά είτε αρνητικά, και να δίνει τα ανάλογα αποτελέσματα». «Ξεινάμε από μια βασική αρχή, ότι η σκέψη είναι δύναμη. Οτιδήποτε θέλουμε να πετύχουμε, γίνεται πρώτα σκέψη και ύστερα μετατρέπεται σε πράξη». Αρχίζει «να το σκεφθείς καθαρά, έντονα και θετικά και να το πραγματοποιήσεις μέσα σου, στη σκέψη σου πριν το αποφασίσεις» (Αυτογνωσία, Μικρό βιβλίο, σ. 30). «Είναι ανάγκη να σκέπτεστε σωστά για να γίνετε πλούσιοι. Απ' τη στιγμή που θα ξέρετε τις μεταφυσικές αρχές της ευημερίας και θα χετε ξεριζώσει όλα τα λαθεμένα πρότυπα σκέψης από το υποσυνείδητο πνεύμα σας, που σας έχουν δώσει ένα λαθεμένο σύστημα αξιών, τότε τίποτα δεν θα μπορέσει να σας εμποδίσει από τον ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟ ΠΛΟΥΤΟ που θα είναι δικός σας!» «Κρατείστε τη σκέψη σας συγκεντρωμένη στον κανόνα της ευημερίας όπως τον διατυπώσαμε σ' αυτό το σεμινάριο και η ευτυχία σας θα καταστεί αναπόφευκτη... Δημιουργείστε γύρω σας πλούσιες εμπειρίες: πηγαίνετε στα καλύτερα εστιατόρια, φάτε τα καλύτερα φαγητά, φορέστε κομψά ρούχα...» (Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος, σ. 12,21).

Αν κάποιος σκεφθεί τον εαυτό του «γοητευτικό, ελκυστικό, 'σέξι' θα ξαφνιαστεί «με τις επιτυχίες που θα σημειώσει», λέγει ο Μπούκιας θα τραβάει τους άλλους «σαν μαγνήτης». Γι' αυτό συμβουλεύει: «Όταν κοιταζόσαστε κάθε πρωία στον καθρέφτη, τι βλέπετε εκεί μέσα; Χαιρετάτε τον εαυτό σας και του λέτε, - 'Γεια σου ακαταμάχητε!' ή λέτε, 'Ωχ και εσύ μπροστά μου!' (Το πρώτο βήμα στην επικοινωνία με το άλλο φύλο, εκδ. ΠΙΖ, σ. 5).

ζ) Τα επίπεδα του νου

Και ο Θ. Μπούκιας, μαζί με τον Jose Silva μνημονεύει τέσσερα επίπεδα του νου και ισχυρίζεται πώς στα «βαθύτερα επίπεδα α, θ και δ, ο εγκέφαλος έχει απεριόριστες δυνατότητες. Στο σεμινάριο - βιβλίο «Ψυχοδυναμική. Η δύναμη του Νου στο επίπεδο Άλφα ή πώς να χρησιμοποιήσετε το υπόλοιπο 90% του μυαλού σας» (εκδ. ΚΠΖ, σ. 10) αναφέρεται πώς αφού περάσουμε τα επίπεδα του υποσυνείδητου, φτάνουμε σ' ένα πολύ λεπτότερο συνειδησιακό επίπεδο, που χαρακτηρίζεται χώρος της καθαρής ενέργειας... ο χώρος της Δημιουργικής Διάνοιας. Το ΕΙΝΑΙ, η πεμπτουσία της δομής των πραγμάτων και όλων των όντων. Το σημείο που χωρίζει το υποσυνείδητο από το χώρο της καθαρής συνείδησης το ονομάζουμε πηγή της σκέψης. Εκεί δημιουργείται η σκέψη» (σ. 10)

Όταν μεταβαίνουμε σε βαθύτερα επίπεδα συνείδησης, κοντά στην «πηγή της σκέψης», τότε «οι εντολές που θα δίνουμε... θα πραγματοποιούνται οπωσδήποτε», εκτός αν δεν είναι στα «όρια του δυνατού» ή αν δοθεί «κάποια αντίθετη εντολή!» (σ. 17) «δεν υπάρχει κανένα όριο σ' αυτές τις πέρ' απ' το συνειδητό διορατικές σκέψεις που θα γεννηθούν μέσα μας: μία ιδέα για να βγάλετε χρήματα, ένα νέο τραγούδι... μία μεγάλη εφεύρεση... μία μοναδική ιδέα για νέες επιχειρήσεις κι ο,τι άλλο θέλετε» (Γέλεια μνήμη με τις αρχές της ψυχοδυναμικής, εκδ. ΠΙΖ, σ. 56).

Με την «ψυχοδυναμική» ο Θ. Μπούκιας υπόσχεται τη δυνατότητα για τη χρησιμοποίηση του νου «σ' εκείνα τα βαθύτερα επίπεδα, όπου λειτουργούν οι απεριόριστες δυνατότητές του...

προγραμματίζει το νου του στην πρόοδο και την ευτυχία. Βάζοντας σε ενέργεια φυσικούς νόμους, αυξάνει κανείς την εργασία του, την εφευρετικότητα του και τον πλούτο των αρετών, των συναισθημάτων και των ιδεών του...» (Ψυχοδυναμική τρίπτυχο, εκδ. ΚΠΖ).

η) Οι τεχνικές

Οι τεχνικές του Θ. Μπούκια στηρίζονται στις δοξασίες περί «θετικής σκέψης» και «προγραμματισμού» του νου, με σκοπό την ενεργοποίηση δήθεν δυνάμεων από το Υποσυνείδητο.

Κατ' αρχήν χρησιμοποιούνται ασκήσεις χαλάρωσης και αυθυποβολής, με φράσεις σαν κι αυτές: «Δέχομαι ειρήνη, ηρεμία και ανυπαρξία» (Αυτογνωσία. Σύστημα αυτοψυχολογίας, εκδ. ΠΖ, σ. 10). «Έχω δυνατό χαρακτήρα. Έχω μαγνητική προσωπικότητα. Είμαι Κύριος του εαυτού μου και του πλήθους...». «αισθάνομαι νέος. Είμαι συνεπώς νέος» (Αυτογνωσία, σ. 12.25).

«Όταν θα έχετε χαλαρώσει τελείως αιωρούμενος σχεδόν μεταξύ ύπνου και εγρηγόρσεως, να φέρετε στη σκέψη σας το όραμα του εαυτού σας, όπως θα θέλατε να είστε. Δείτε τον εαυτό σας, σαν σε οθόνη κινηματογράφου, να παίρνει επιτυχώς μέρος σε κάποια σκηνή, η όποια να είναι καθ' οδών προς τον -σκοπό σας...»

(Αυτογνωσία, σ. 11). Τότε, λέγει ο Μπούκας, «πολύ σύντομα, ο νόμος της Υποσυνείδητης Τελεολογίας θα αρχίσει «να γεννά, να παράγει στο Υποσυνείδητο σας, αυξανόμενης κλίμακας θετικές δυνάμεις...» (Αυτογνωσία, σ. 12).

Η ίδια «μέθοδος» ακολουθείται και για «θεραπείες» άλλων. Έτσι στο σεμινάριο - βιβλίο «Αιθερική Ιαση PAL» (σ. 15) αναφέρεται: «Σιεφθείτε ένα δονητικό, όλο παλμούς λευκό φως να κατεβαίνει πάνω στο κρανίο σας... οραματιστείτε τη Χρυσή Σφαίρα να στέκει ακριβώς πάνω από την κορυφή του κεφαλιού σας και ζητείστε με ξεκάθαρη πίστη να σας διαποτίσει αυτή η χρυσή Ακτίνα Πνευματικής ενέργειας... Μη διδάξετε αυτή την πρακτική σε κανένα, γιατί όσο πιο πολύ διδάσκετε, τόσο περισσότερη δύναμη θα χάνετε...». «Οραματιστείτε ένα λευκό φως ν' αφήνει τις παλάμες των χεριών σας... και να ταξιδεύει γρήγορα προς τον άρρωστο, φροντίζοντας τον από τα πόδια ως το κεφάλι μ' αυτή την ακτινοβόλο δύναμη ιασης... να οραματίζεστε τον άρρωστο σας σε τέλεια ακτινοβόλα υγεία» (σ. 38).

θ) Η πίστη

Με την έναρξη του σεμιναρίου «Η δύναμη της Πίστης» (1987) ο Θ. Μπούκας αντικατέστησε τους όρους «σκέψη» και «διανοητική στάση» με το Χριστιανικό όρο πίστη, προσπάθησε να «κατοχυρώσει» τις δοξασίες του με βάση την αγία Γραφή και τους πατέρες της Εκκλησίας. Στο σχετικό βιβλίο παραθέτει αναρίθμητα εδάφια από τη Γραφή και αποσπάσματα από τους πατέρες.

Στο κεφάλαιο «τα δύο είδη πίστης» αναφέρει: «Όπως επάνω έτσι και κάτω» και εξηγεί πώς «η πίστη είναι η ίδια και στην περιοχή του Πνεύματος και στη φυσική περιοχή» (σ. 20). Η «πίστη» είναι κατά τον Θ. Μπούκας πραγματική «επιστήμη». «Η πίστη δεν είναι μια θεωρητική κατάσταση που υπάρχει ή δεν υπάρχει στον άνθρωπο. Η Πίστη είναι μια επιστήμη, που πρέπει να μάθει ο καθένας με κάθε λεπτομέρεια. Πρέπει να σπουδάσει για να γίνει ικανός να

υπηρετήσει τον Κύριο και να Τον δοξάσει πάνω στη γη. 'Η Πίστη είναι δράση σύμφωνα με το Λόγο» (σ. 59).

Σε διαφημιστικό δίπτυχο για το βιβλίο «Η δύναμη της Πίστης» αναφέρεται πώς «για πρώτη φορά στην Ελλάδα κυκλοφορεί βιβλίο για την πρακτική λειτουργία της Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστης

α) για να βρει ο άνθρωπος το Θεό,

β) για θεραπεία,

γ) για απόκτηση αγαθών». Κατά το ίδιο έντυπο, το βιβλίο «Η δύναμη της Πίστης» εξηγεί πώς ο σύγχρονος άνθρωπος «ν' αποκτήσει και να ασκήσει την αληθινή Πίστη, βάζοντας την να λειτουργήσει για τη ζωή του, για τις υποθέσεις του, για την υγεία του». Αυτά τα αποτελέσματα μπορεί «Ο καθένας να διεκδικήσει και να πάρει μέσα από την Πίστη».

Εδώ δεν πρόκειται για την θαυματουργική επέμβαση του Θεού που είναι καρπός αγάπης και ελευθερίας, αλλά για τον «παντοδύναμο Λόγο του Θεού», που «λειτουργεί» ανεξάρτητα από τη θεία βούληση, «αυτόματα» και «οπωσδήποτε!» Γράφει: «Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ» μας μαθαίνει πώς να επικαλούμαστε τη δύναμη του Λόγου του Θεού για ν' αποκτήσουμε, κατά το μέτρο της Πίστης μας, αγαθά που χρειαζόμαστε στη ζωή μας». Ο ίδιος ο «Θεός» είχε κατά τον Θ. Μπούιας «το θεϊκό είδος Πίστης... Πίστευε βαθιά μέσα στην καρδιά Του, αυτά που έλεγε με το στόμα Του. Και όχι μόνο τα πίστευε, αλλά είχε και την τόλμη να τα ομολογήσει, να τα πει, 'και είπεν ο Θεός'» (σ. 88).

«Αυτό είναι το θεϊκό είδος Πίστης», συμπεραίνει ο Θ. Μπούιας, «πρώτα πρέπει να το έχετε πιστέψει... ότι αυτά που λέτε με το στόμα σας θα πραγματοποιηθούν κι ύστερα να τολμήσετε να το πείτε» (σ. 89).

«Σύμφωνα με τις Γραφές», λέγει ο Μπούιας, πρέπει «να πιστέψουμε ότι αποδεχόμαστε σαν πραγματικό γεγονός κάτι που δεν το έχουμε αντιληφθεί ακόμα με τις πέντε αισθήσεις μας. Αυτή την Πίστη πρέπει να την ομολογήσουμε. Όταν ζητάτε κάτι, πρέπει να ομολογήσετε ότι πιστεύετε πώς θα το έχετε» (σ. 52). Αν κανείς δεν πιστεύει το αντίθετο από αυτό που βλέπει, τότε πλανήθηκε από τον Σατανά, που είναι «Ο άρχοντας του αισθητού κόσμου». Γι' αυτό: «Δεν μας ενδιαφέρει τι λένε τα φαινόμενα. Εμείς πιστεύουμε στα μη βλεπόμενα και τα μη βλεπόμενα λένε ότι έχουμε θεραπευθεί» (σ. 40).

«Οι πιο πολλοί άνθρωποι όμως δύσκολα πιστεύουν στα μη βλεπόμενα... Προτιμούν να σέρνονται άρρωστοι στα νοσοκομεία, να υφίστανται απανωτές τις εγχειρήσεις, και να πεθαίνουν ακόμα, παρά ν' αλλάξουν στο ελάχιστο την προσκόλλησή τους στη φυσική Πίστη» (σ.37). Γι' αυτό ο Θ. Μπούιας προτρέπει τους οπαδούς του να πιστεύουν πώς η «θεραπεία έχει επιτευχθεί μέσα από την Πίστη σας. Στο φυσικό όμως επίπεδο μπορεί να υπάρχουν ακόμα τα συμπτώματα της αρρώστιας. Εσείς όμως να πιστεύετε ότι έχετε δεχτεί τη θεραπεία σας... Όταν τα συμπτώματα μας φωνάζουν ότι η αρρώστια είναι παρούσα με τον πυρετό, ή τους πόνους, εσείς να αντιτάσσετε την ομολογία σας... Μην αγωνιάτε πότε και πώς θα έλθει... θα έλθει οπωσδήποτε, όχι γιατί το λέτε εσείς, αλλά γιατί το λέει ο Λόγος του Θεού» (σ. 129).

ι) 'Η «προσευχή»

Ο Θ. Μπούιας καταφέρεται εναντίον της προσευχής, όπως γίνεται στην Εκκλησία. Γράφει: «Δύο χιλιάδες περίπου χρόνια τώρα ο Χριστιανισμός σπέρνει στην ανθρωπότητα την

επίπλαστη και καταστρεπτική πίστη ότι οι προσευχές που έχει αποστηθίσει και που τις απευθύνει σ' έναν ανθρωπόμορφο Θεό θα της φέρει την ανταμοιβή και τη σωτηρία από τον ουρανό. 'Η αλήθεια είναι: 'Η Χριστιανική προσευχή έφερε περισσότερη φτώχεια, περισσότερη αρρώστια και πιο πολλή δυστυχία στην ανθρωπότητα απ' όσο η έλλειψη προσευχής!» (Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος, σ. 11).

Ο «μεσσίας» αυτός του πλούτου και της απεριόριστης ευτυχίας στη γη «κατοχυρώνει» την άποψή του με βάση τις γνωστές δοξασίες του, αναφορικά με τη «θετική και αρνητική σκέψη». Αφού ο χριστιανός ζητάει να απαλλαγεί από κάτι κακό, σημαίνει πώς σύμφωνα με τη σκέψη ή τη «νοητική στάση» του, το κακό, οι ασθένειες κ.ο.κ. είναι πραγματικότητα στον άνθρωπο όχι «ψευδαισθήση» ή «φάντασμα». Αυτό είναι που δημιουργεί δυστυχία στη ζωή του, λέγει ο Θ. Μπούιας και συνεχίζει: «είναι μια έντονη αναγνώριση της τωρινής έλλειψης ή του κακού, κι έτσι προκαλεί περισσότερη έλλειψη η δυστυχία στην κατοπινή ζωή σας... Όσο πιο πολύ έμφραση δίνετε σε κάτι, καλό ή κακό, τόσο πιο πολύ αναπόφευκτα το εμφανίζετε στη ζωή και στην εμπειρία σας. Κατ' αυτό τον τρόπο εργάζεται το ασυνειδητοποιητό πνεύμα» (Για να κερδίσετε χρήματα, σ. 11).

Αντίθετα με την Εκκλησία, που κηρύττει δήθεν τον εσφαλμένο τρόπο «προσευχής», «το Ινστιτούτο διδάσκει ότι η πραγματική προσευχή είναι η τέχνη του να σκεφτόμαστε σωστά, δίχως προκαταλήψεις ή όποιου άλλου είδους προλήψεις. 'Η πραγματική προσευχή είναι η σωστή σκέψη, έτσι όπως τη διδασκόμαστε σ' αυτό το σεμινάριο» (Για να κερδίσετε χρήματα, σ. 11).

Εδώ λοιπόν υπογραμμίζεται πώς η «προσευχή» δεν απευθύνεται σε κάποιο «θεό» έξω από τον εαυτό μας, αλλά αναφέρεται σε κατάσταση του υποσυνείδητου, ταυτίζεται με τη «διανοητική κατάσταση», με τη «σκέψη». Έτσι το ΠΠΖ, σε ειδικό έντυπο για τους ενδιαφερόμενους για το σεμινάριο «Πίστη και προσευχή για Αποτέλεσμα», αναφέρει το λόγο «πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» και υπόσχεται «καλύτερη και αποτελεσματικότερη εμπέδωση των γνώσεων της Πίστης και της Προσευχής, με ιδιαίτερη αναφορά στο πώς έρχεται το αποτέλεσμα μέσα απ' αυτές». 'Η «τεχνική» της «προσευχής» είναι ανάλογη με την «τεχνική» της «θετικής σκέψης»:

- **Ξεκαθαρίστε το θέμα της προσευχής**
- **Βρείτε τα Γραφικά εδάφια με τις σχετικές υποσχέσεις**
- **διατυπώστε το αίτημα σας αναφερόμενοι στα εδάφια**
- **περιμένετε λίγο για να έχετε «ανταπόκριση στην καρδιά σας»**
- **δηλώνετε ότι πήρατε αυτό που ζητήσατε**
- **ευχαριστείτε τον Θεό γιατί το πήρατε**
- **μη ξαναπροσευχηθήτε γι' αυτό το θέμα (πολυγρ. έντυπο του ΚΠΖ).**

Ένα παράδειγμα: «Βασισμένος, Κύριε, σ' αυτές τις υποσχέσεις του Λόγου Σου, ζητώ (100.000 δρχ. για να πληρώσω το ενοίκιο μου). Αυτό που ζητώ είναι τόσο μια ανάγκη όσο και μία επιθυμία. Σε παρακαλώ και σου ζητώ ν' ανταποκριθείς στο αίτημα μου» (Η δύναμη της Πίστης, σ. 123).

Αν κανείς επαναλάβει το ίδιο αίτημα στην «προσευχή», ακυρώνεται το αποτέλεσμα, γιατί εκφράζεται αμφιβολία, το ίδιο αν κάποιοι φίλοι προσευχηθούν γι' αυτόν αναφορικά με το ίδιο αίτημα (Η δύναμη της Πίστης, σ. 125). Εδώ δηλώνεται πώς η επανάληψη του αιτήματος προϋποθέτει «αρνητική σκέψη» και γι' αυτό απορρίπτεται.

ια) Ή νέα ηθική

Για την κίνηση η Χριστιανική ηθική αντιστρέφεται. Ο άνθρωπος, λέγει ο Θ. Μπούκας, δεν πρέπει να έχει τύψεις για οτιδήποτε, γιατί προσβάλλουν την «Ανωτερότητα του Υποσυνείδητου» και δημιουργούν βλάβη. Είναι «Αυθυποβολή κακών έξεων», τις οποίες αυξάνουν. Οι τύψεις αποτελούν «αρνητικές σκέψεις» και πρέπει να εξουδετερωθούν «με σωστή χρήση της Αυθυποβολής δηλαδή αποκλείοντας κάθε αρνητική σκέψη από το μυαλό σου και κτιζοντας ένα Θετικό Σιοπό Ζωής» (Αυτογνωσία, σ. 71).

Για τον Θ. Μπούκα δεν υπάρχει η διάκριση ανάμεσα στο καλό και στο κακό, δεν υπάρχει «αντίθεση». «Είναι οι δύο πλευρές ενός και του αυτού κομματιού... Το τάντρα είναι αμοραλιστικό. Αμφισβητεί τους καθιερωμένους κανόνες της ζωής, το 'ηθικό των δίκαιων' ακεραιώνει τη σεξουαλικότητα με την πνευματική πρόοδο, περιφρονεί τα ταμπού» (Ο δρόμος της έιστασης με ερωτική αλχημεία, σ. 7). Σύμφωνα με το ίδιο σεμινάριο το «συν» και το «πλην», το «θετικό» και το «αρνητικό» Ο «άνδρας» και η «γυναίκα» και κάθε «αντίθετο» αποτελούν τις δύο πλευρές του ίδιου πράγματος δεν υπάρχει αξιολογική διάκριση.

Ο Θ. Μπούκας κηρύττει την ηδονή σαν «αντανάκλαση της Θεϊκής ευτυχίας του Εαυτού μας» (Ο δρόμος της έιστασης, σ. 8). Στη σεξουαλική δραστηριότητα δεν θέτει όρους και περιορισμούς, ούτε αναφορικά με το γάμο, με τον τόπο ή με τον «τρόπο» που ασκείται ή και με την ηλικία ή το φύλο (Η πραγματική έννοια της σεξουαλικότητας, σ. 8). Στο σεμινάριο -βιβλίο «Ο δρόμος της έιστασης με ερωτική αλχημεία» υπάρχουν «τεστ», στα οποία οι οπαδοί πρέπει να απαντήσουν. Εκεί περιλαμβάνονται απaráδεικτες ερωτήσεις σχετικά με εξωσυγγικές «περιπέτειες» και σεξουαλικές διαστροφές και ζητούνται σχετικές «περιγραφές» των «εμπειριών» αυτών.

Δεν υπάρχει λοιπόν η έννοια του κακού ή της αμαρτίας είναι αρνητικές σκέψεις, «Φαντάσματα», που δημιουργούν προβλήματα. Ο άνθρωπος δεν έχει ανάγκη να λογοδοτήσει σε κανένα μόνο απέναντι στον Εαυτό του, αν οι σκέψεις του ήσαν θετικές ή αρνητικές, αν έχει γνωρίσει την «αληθινή φύση του» ή ταυτίζεται με αυτά τα «Φαντάσματα».

ιβ) Κριτική

Αναφορικά με την «επιστημονική» αξίωση της κίνησης, ότι η σκέψη ή η διανοητική κατάσταση είναι ο δημιουργός των συνθηκών της ζωής του ανθρώπου μιλήσαμε ήδη.

Η κίνηση δίνει έμφαση στην υλική ευημερία και κινδυνεύει να κατηγορηθεί ότι αποβλέπει σε χρηματισμό. Γιατί τα διάφορα σεμινάρια «πωλούνται» και μάλιστα σε αισθητές τιμές. Έτσι, λόγω χάρη, το σεμινάριο «Πνευματική Κάθαρση - 12 ήμερες Δημιουργίας» κόστιζε το 1989 συνολικά 185.000 δρχ. για κάθε άτομο. Τα σεμινάρια κλιμακώνονται, υπολογίζονται γύρω στα 12 διαφορετικά. Άλλά όταν συμβαίνουν ιδιαίτερα γεγονότα (π.χ. το ατύχημα στο Τσερνομπίλ), οργανώνονται προσθετά ειδικά σεμινάρια. Κατά μέσο όρο τα σεμινάρια αυτά παρακολουθούνται από 70 περίπου άτομα.

Ο Θ. Μπούκας έχει αναπτύξει ιδιαίτερη θεωρία γύρω από τις χρηματικές απαιτήσεις για «παροχές», όπως τα σεμινάρια. Το να «επιβάλλεις και να εισπράττεις αμοιβή» για μια «έντιμη υπηρεσία που προσφέρεις», βρίσκεται «σε τέλεια συμφωνία με το φυσικό νόμο του Σύμπαντος.

Το να μη δέχεσαι χρήματα για μία υπηρεσία που προσφέρεις, είναι σαν να παραβιάζεις την επιστημονική αυτή αρχή ξεκάθαρα και ν' αρνείσαι την υπηρεσία που προσέφερες» (Για να κερδίσετε χρήματα χωρίς άγχος, σ. 8).

Οι πιστοί της οργάνωσης πρέπει να καταβάλλουν σ' αυτήν τη «δεκάτη», αυτό διδασκόταν στα σεμινάρια και ετέθη σε πράξη από πολλούς η «δεκάτη» καταβάλλεται στο «Κέντρο», όχι στην Εκκλησία και τα χρήματα γίνονται αποδεκτά. Σύμφωνα με το σεμινάριο – βιβλίο «Η δύναμη της πίστης» (σ. 32) το χρήμα είναι «πνευματικό αγαθό» και αν κάποιος εκατομμυριούχος «άνθρωπος του Θεού» διαθέσει μέρος της περιουσίας του για τη «διάδοση του Θείου Λόγου», μπορεί ή «δυναμική πίστη» να διδαχθεί «σε χιλιάδες ανθρώπους και να βρουν τη θεραπεία εκατοντάδες άνθρωποι».

Ένα άλλο σημείο για το οποίο μπορεί κανείς να ασκήσει κριτική, είναι η εξάρτηση των οπαδών από την κίνηση.

Κατ' αρχήν πρέπει να αναφέρουμε πώς οι οπαδοί κοινοποιούν στην οργάνωση όλα τα προσωπικά στοιχεία, που αναλύουν την προσωπικότητα τους και επισημαίνουν τυχόν ασθενή σημεία. Τούτο γίνεται κατά το λεγόμενο «Τεστ προσωπικότητας» και στα σεμινάρια (πρβλ Αυτογνωσία - Βιβλίο Εργασίας, εκδ. ΚΠΖ, σ. 11.17). Η οργάνωση υπόσχεται πώς με το «τεστ προσωπικότητας» βρίσκει τα σημεία και το βαθμό «που υστερεί η προσωπικότητα μας ή υπερέχει». Η «Ιδέα» πώς υστερεί κανείς σε κάποια σημεία, σύμφωνα πάντοτε με τις δοξασίες και τις αμφίβολης αξίας τεχνικές της οργάνωσης, τον καθιστά εξαρτημένο από τις «τεχνικές» για τη «διόρθωση» του μειονεκτήματός. Αυτός που με τόση «ακρίβεια» διαπιστώνει τις «ελλείψεις μας», είναι ασφαλώς και ο πιο ενδεδειγμένος για να τις «διορθώσει»!

Η οργάνωση απαιτεί: «Θα εκτελείς με ακρίβεια τις ασκήσεις και κάθε οδηγία, χωρίς καμία αντίδραση και χωρίς καμιά πρόληψη. Μόνο έτσι θα έχεις το αποτέλεσμα που υποσχόμαστε, να πετύχεις το σκοπό σου» (Αυτογνωσία, σ. 17). Έτσι, σύμφωνα με τις σημειώσεις πρώην οπαδού, ανεφέρθη στο σεμινάριο της «Πίστης» στη Βάρη (17-19.10.1985): Αν κάποια από τις «Φόρμουλες» που διδάχθηκαν δεν φέρει αποτέλεσμα, σημαίνει πώς κάτι δεν εφαρμόστηκε καλά ή ότι «η πίστη σας δεν ήταν αριστά δυνατή». Έτσι δημιουργούνται ενοχές και η εξάρτηση γίνεται μεγαλύτερη.

Σύμφωνα με γραπτή ομολογία πρ. οπαδού, «οι μαθητές του όλοι είναι παιδιά πολύ ευκατάστατα... βιομηχάνων... και τον ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ, τον θεωρούν σαν Ιησού Χριστό και δεν κάνουν τίποτε αν δεν πάρουν τη γνώμη του». Άλλη προ οπαδός μας έδωσε μελοποιημένο άσμα από το κέντρο, με τίτλο «ευχαριστώ». Εκεί αναφέρεται:

«Ψηλά είσαι πολύ ψηλά, μα βρίσκεσαι κοντά μας, μιλάς σιωπηλά εσύ, Δάσκαλε.

Σου λέμε άπλα ευχαριστώ, το ξέρεις σ' αγαπάμε. Συ πας μπροστά στην ατραπό, κι εμείς ακολουθάμε.

Απλός, ταπεινός, στο κάρμα μας, δεμένος Θεός κι αδελφός».

Σύμφωνα με τις σημειώσεις πρ. οπαδού, στο σεμινάριο στη Βάρη (13.7.1988)

προέτρεψε ιούς «αποφοίτους» να «διευθετήσουν όλες τις υποθέσεις τους» καινά ξεκαθαρίσουν τις παρέες τους. «Σεις έχετε φθάσει σε υψηλότερα επίπεδα και δεν σας καταλαβαίνουν εύκολα οι φίλιες σας. Γι' αυτό, αν θέλετε να προχωρήσετε και άλλο, κάντε παρέα μεταξύ σας, γιατί έχετε κοινά ιδανικά και σκοπούς, και βρίσκεσθε σε ψηλότερο επίπεδο, και μπορείτε να καταλαβαίνετε ο ένας τον άλλο».

Η εξάρτηση αυξάνεται με την προτροπή να χρησιμοποιούνται οι τεχνικές της οργάνωσης

πριν από κάθε απόφαση και πρωτοβουλία των οπαδών, ακόμη κι αν αναφέρεται στην καθημερινή ζωή, σε ζητήματα που αφορούν την υγεία και την ίδια τη ζωή τους. Έτσι στο βιβλίο «Το εκκρεμές και οι χρήσεις του. Εισαγωγή στην πρακτική ραδιοαισθησία» (εκδ. ΚΠΖ 1986, σ. 16) οι οπαδοί προτρέπονται να χρησιμοποιούν το εκκρεμές για να παίρνουν «σωστές» αποφάσεις όταν θέλουν να κάνουν δίαιτα, να διαγνώσουν μια αρρώστια και να προσδιορίσουν τα «σωστά» φάρμακα. Ακόμη προκείμενου να επιλέξουν την «καλύτερη ώρα» και το μέρος που θέλουν να πάνε περίπατο κ.ο.κ.

Έτσι η πίστη στην ιδεολογία της οργάνωσης δεν απειλεί μόνο την προσωπικότητα των οπαδών, αφού τους καθιστά εξαρτημένους, αλλά και αυτή τη ζωή τους, αν π.χ. περιφρονήσουν τις συμβουλές των ιατρών σε περίπτωση σοβαρής ασθένειας και παραλείψουν να πάρουν τα απαραίτητα φάρμακα. Περισσότερο επικίνδυνη γίνεται η κίνηση στην περίπτωση που οπαδοί της κατέχουν υπεύθυνες δημόσιες θέσεις και λαμβάνουν αποφάσεις για λογαριασμό ενός ολόκληρου έθνους με βάση τις αποκρουστικές δοξασίες του Θ. Μπούκα. Αν κρίνει κανείς από το γεγονός ότι τέτοιες κινήσεις προσελκύουν ακόμη και δημόσια πρόσωπα, ο κίνδυνος είναι υπαρκτός.

1γ) Χριστιανική θεώρηση

Μιλήσαμε ήδη για τη χριστιανική τοποθέτηση απέναντι στις δοξασίες και στις κοσμοθεωριακές προϋποθέσεις της «θετικής σκέψης». Όμως κρίνουμε σκόπιμο να επανέλθουμε στο ίδιο θέμα και να συνοψίσουμε τις χριστιανικές θέσεις, σε συσχετισμό με τις δοξασίες της κίνησης του Θεοφάνη Μπούκα.

Όλη η μέθοδος της «Ψυχοδυναμικής» κινείται στο χώρο του αποκρουσισμού και της ψυχο-αγοράς της λεγόμενης «Νέας Εποχής του Υδροχόου». Και ο Θ. Μπούκας χρησιμοποιεί γιόγια, διαλογισμό και ποικίλες τεχνικές «διεύρυνσης της συνείδησης» ασιατικής και δυτικής προέλευσης, ακόμη και μαγικά αντικείμενα, όπως το εκκρεμές, το «κόσμημα Γίν Γιάγι» κ.α. Ο μεσσίας της Ψυχοδυναμικής ισχυρίζεται πώς όποιος φορά το «κόσμημα Γίν Γιαγι» συντονίζεται με τις «Κοσμικές Αρχές». Ακόμη οργανώνει σεμινάρια αστρολογίας, σεξουαλικής αλχημείας και προβάλλει τις δοξασίες του κάρμα και της μετενσάρκωσης (Αίθερική Ίαση PAL, σ. 9-10). Επομένως ακυρώνει την ελπίδα κάθε Χριστιανού, που είναι η ανασταση, όχι η μετενσάρκωση.

Και εδώ έχουμε αντιχριστιανική αντίληψη για τον Θεό, για τον άνθρωπο, για τον κόσμο. Κάθε Χριστιανός πιστεύει στον προσωπικό Θεό' όχι σε κάποια «Υπερ-ψυχή» ή σε κάποιο «Υπερ-Πνεύμα». Για μας ο κόσμος δεν αποτελεί «διαφοροποίηση» ή «διάσπαση» μιας «Πρωταρχικής Αρχής». Ο άνθρωπος δεν αποτελεί «τμήμα» μιας τέτοιας απρόσωπης Δύναμης ή Αρχής. Για κάθε χριστιανό υπάρχει διάκριση ανάμεσα στο Θεό, που είναι ο Δημιουργός, και στα δημιουργήματά Του, που είναι καρπός όχι της Θεϊας ουσίας, αλλά της Θεϊας βουλήσεως και αγάπης.

Επομένως η βάση της κίνησης, ότι «μέσα μας» βρίσκεται ο «Θεός» και η «απεριόριστη Δύναμη», την οποία μπορούμε με τη σκέψη ή τη νοητική μας στάση να δραστηριοποιήσουμε, είναι αντιχριστιανική. Ο άνθρωπος, κατά τη χριστιανική αντίληψη, δεν αναμένει τη σωτηρία «από τα μέσα», αλλά από τον Θεό. Οι οπαδοί της κίνησης του Θ. Μπούκα, ακολουθώντας τη διδαχή του, δεν αποβλέπουν στην κοινωνία αγάπης μετά του Θεοί, αλλά στη συνειδητοποίηση

ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι ὁ Θεός. Δεν επιθυμοῦν τὴν Θεογνωσία, ἀλλὰ τὴν «αὐτο-γνωσία». Πιστεύουν πῶς μέσω αὐτῆς θα ἐπιτύχουν τὰ πάντα, πλοῦτο, υγεία, ἀκόμη καὶ τὸ «μυστικό τῆς αἰώνιας νεότητος», τὴν παραγωγή τοῦ «Νέου ἀνθρώπου», γιατί θεωροῦν ὅτι ὅλα αὐτὰ βρισκονται «μέσα τους» καὶ ὅτι με τὴν «αὐτογνωσία» ἀφυπνίζονται οἱ δυνάμεις που τὰ φέρνουν στὴν ἐπιφάνεια!

Ὅμως ὁ Χριστιανός δεν ἀποβλέπει στὴν υλικὴ ευημερία, οὔτε εἰδωλοποιεῖ τὸν πλοῦτο καὶ τὰ πάθη τῆς σάρκας του. Αἰκολοθεῖ τὸ δρόμο τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ταπείνωσης, τῆς θεληματικῆς ἀπάρνησης τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ἡδονῆς, γιατί γνωρίζει πῶς τὸ πολίτευμά του εἶναι στὸν οὐρανό. Δεν ἀναμένει τὴ σωτηρία του ἀπὸ κάποιες «Παγκόσμιες Δυνάμεις» με κέντρο τὸ υποσυνείδητο του, ἀλλὰ τὴν εἰλαμβάνει ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καὶ ἀν δεν εὐλογηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό με ἐπίγεια ἀγαθὰ, δοξάζει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου «πάντων ἐνεκεν» καὶ προσεύχεται νὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ ζωὴ του τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὄχι τὸ δικό του θέλημα.

Πιστεύει σὲ προσωπικό Θεό, που ἀποκαλύπτει τὸ θέλημά Του καὶ καλεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ υπακοή. Ἀλλὰ καὶ ἀν ἀποσταθῆσει καὶ δοιμάσει πτώσεις, ὁ χριστιανός γνωρίζει πῶς ὁ δρόμος τῆς μετανοίας καὶ τῆς ταπείνωσης εἶναι εὐλογημένος, καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ πάλι τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο μία φορὰ, ἀλλὰ στὴ διάρκεια ολόκληρης τῆς ζωῆς του. Πιστεύει πῶς ὁ Θεός δεν δεσμεύεται ἀπὸ κάποιους νόμους, ἀλλὰ ενεργεῖ προσωπικά, με βᾶση τὴν ἐλεύθερη βούληση καὶ ἀγάπη. Γι' αὐτό ὁ χριστιανός ἐλπίζει ὄχι στὸ λόγο, ἀλλὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτόν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δεν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο «νοητικῆς στάσεως» που δρα μηχανικά καὶ τυφλά, γι' αὐτό καὶ δεν διαχωρίζει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, δεν γίνεται δηλαδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀντικείμενο διαλογισμοῦ, ἀλλὰ ἀντικείμενο υπακοῆς καὶ ταπείνωσης.

Καὶ ἡ πίστη τοῦ χριστιανοῦ ἀναφέρεται στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, δεν ταυτίζεται με τὴ «σκέψη» ἢ με «διανοητικὴ στάση», δεν ἀυτονομεῖται. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τὴν προσευχὴ που ἐκφράζει ὁποιοδήποτε αἴτημα τοῦ ἀνθρώπου. Δεν ἔχει σαν στόχο τὴ δραστηριοποίηση κάποιων δυνάμεων «μέσα μας», ἀλλὰ ἀπευθύνεται στὸ Θεό, στὸ ἔλεός Του ἐμπιστευόμεστε τὰ αἰτήματά μας καὶ Εκείνος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀποφασίσῃ, γιατί γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ μας ποιες εἶναι οἱ ἀνάγκες τῶν παιδιῶν Του καὶ ποιο τὸ ἀληθινὸ συμφέρον τους. Τὸ νὰ πει κανεὶς πῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος, με τὴν ἐννοια ὅτι καὶ ὁ Θεός οφείλει νὰ ενεργήσῃ σύμφωνα με τὶς δοξασίες τοῦ Θ. Μπούγια («νὰ πιστέψῃ» καὶ νὰ «ομολογήσῃ» τὴν πίστη του, γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό που ἐπιδιώκει), εἶναι βλάσφημο.

Ἡ περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπου ἀντίληψη τῆς κινήσεως καὶ ἡ βασικὴ τῆς θέσεως πῶς ὁ ἄνθρωπος προσδιορίζει τὴ ζωὴ του σύμφωνα με τὴ «νοητικὴ στάση» καὶ τὶς ἐπιθυμίες του, ἀκυρώνει τὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη περὶ ἀρετῆς. Ὁ ἄνθρωπος δεν εἶναι πλέον ὑπόλογος ἀπέναντι κάποιου ἐξω ἀπὸ τὸν εαυτό του, δεν ὑπάρχει ἠθικὸς νόμος ἢ ἠθικοὶ κανόνες ἐξω ἀπὸ αὐτό που ὁ ἴδιος θεωρεῖ καλὸ. Ἡ κίνηση ἀπορρίπτει κάθε ἀρνητικὴ τοποθέτηση ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνθρώπου σὲ ὁτιδήποτε, καὶ διακηρύττει πῶς πρέπει νὰ γιγρεμισθοῦν ὁποιαδήποτε «ταμπού».

Ἀντίθετα ὁ χριστιανός οφείλει νὰ ζεῖ σὲ κατάσταση διαρκούς μετανοίας. Πάντοτε εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν Θεό με τὰ λόγια: «Κύριε ἐλέησον». Ὅμως αὐτὴ ἡ προσευχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπορρίπτεται ἀπὸ τὴν κίνηση, ἀφοῦ προϋποθέτει τὸν ἐλεγχὸ τῆς συνείδησεως καὶ τὴ μετάνοια. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ λογίζονται «ἀρνητικὲς σκέψεις» καὶ

απορρίπτονται. Ἡ κίνηση θεωρεῖ τις τύψεις συνειδήσεως και την καταδίκη του εαυτού μας αντίθετη με το θέλημα του Θεού! (Αγάπη, εκδ. Ἐπιμ. Ἐκδ. Εταιρία, σ. 23).

ιδ) Αντίχριστη

Ἡ οργάνωση ΚΠΖ και γενικά η λεγόμενη ψυχοδυναμική μπορεί να χαρακτηριστεί αντίχριστη, ακόμη και οι απόψεις που λογίζονται από την ίδια «αρχές της παιδαγωγικής, της ψυχολογίας και της Κοινωνιολογίας» δεν είναι απαλλαγμένες από το «θρησκευτικό» στοιχείο, γιατί είναι ανακατεμένες με θέσεις ασυμβίβαστες με τη χριστιανική πίστη. Ὑπενθυμίζουμε για παράδειγμα την προτροπή προς τους γονεῖς, αναφορικά με τη σεξουαλική διαπαιδαγώγηση των παιδιών, όπου υπογραμμίζεται πώς δεν υπάρχουν περιορισμοί στη σεξουαλική δραστηριότητα, ούτε αναφορικά με την ηλικία, ούτε και με τον «Τρόπο». Με αυτή τη στάση κάθε σεξουαλική διαστροφή γίνεται δεκτή.

Ὅταν η οργάνωση υπογραμμίζει την «αυτογνωσία» και την «ψυχοδυναμική» σαν «συνταγές αυτοσωτηρίας», αρνείται την εν Χριστῷ σωτηρία. Στο βιβλίο «Σωματικές Ασκήσεις. Ειδικό πρόγραμμα για τους αποφοίτους του ανωτέρου εξελικτικού προγράμματος» (Αθήνα 1986, σ. 20) αναφέρεται: «Εἶσαι σε ἀπόλυτη ἔνωση με τον ουρανό και με τη Γῆ. Εἶσαι ἓνα τμήμα του Ἀπειρου Σύμπαντος. Ζεις και κινεῖσαι μέσα στην Ἀρμονία του Ἀπειρου Σύμπαντος. Οι νόμοι του Θεοῦ εργάζονται μέσα σου... Ὁ Λόγος του Θεοῦ ἔγινε σάρκα και ἐσκήνωσε μέσα σου. Εἶσαι ο Δημιουργός της αφθονίας».

Οι «ἀπόφοιτοι του ανωτέρου εξελικτικού προγράμματος» της κίνησης δεν αποβλέπουν πλέον στον Ἰησοῦ Χριστό για σωτηρία- εἶναι οι ἴδιοι «Ὁ ἑνσαρκος Λόγος του Θεοῦ», πιστεύουν πώς και ο Ἰησοῦς Χριστός ἀκολούθησε τον ἴδιο δρόμο και ἐφθάσε ἐκεῖ που κι αυτοὶ ἔχουν φθάσει, χάρη στις τεχνικές, τα σεμινάρια και ιδιαίτερα το «ανώτερο εξελικτικό πρόγραμμα» του «Κέντρου Προγραμματισμοῦ Ζωῆς στο «εξελικτικό ἐπίπεδο του Χριστοῦ» ἔγιναν «Ὁ ἑνσαρκος Λόγος»!

Εἶναι χαρακτηριστικό αὐτό που ο Θ. Μπούκας υπόσχεται στο σεμινάριο - βιβλίο «Το μυστικό της αἰώνιας Νεότητος»:

«Οι μεγάλοι Λάμα και Δάσκαλοι της Ἀπω Ανατολῆς, συμπεριλαμβανόμενου και του Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρησιμοποίησαν αὐτή την ἴδια γνώση που θ' ἀποκτήσετε και σεις ἐδῶ, και σί' ἄλλα σεμινάρια προωθημένης τεχνικῆς του Ἰνστιτούτου μας... ν' ἀποκτήσετε ἀπίστευτες γνώσεις, να μπορείτε να θεραπεύσετε στιγμιαία, και τελικά να ξεπερνάτε τις ψευδαισθήσεις τι «μάγυα» περί σωματικοῦ θανάτου» (σ. 10).

Σύμφωνα με το ἴδιο κείμενο, Ὁ Χριστός ἦταν «ἓνας ηγέτης των Γνωστικῶν» (σ. 12), ὄχι ο Σωτήρας της ἀνθρωπότητος, πέρασε το δρόμο «που οδηγεῖ στην πληρότητα» και μας ἔδειξε αὐτό το δρόμο, ἔχουμε τώρα «το Φως του Λόγου του Θεοῦ» και «τη δύναμη του παραδείγματος του Χριστοῦ» (Αγάπη, σ. 8). Ὁ Χριστός λοιπόν δεν σώζει, ἀλλά ἀποτελεῖ «παράδειγμα» για τον ἄνθρωπο.

Ἡ κίνηση ἔχει ἐιδικό μνητικό σεμινάριο, με το ὄνομα «Τὰ δῶρα του Πνεύματος». Πρόκειται για ἐξωχριστιανική και αντίχριστη μύηση. Ἀν ἓνας Ὀρθόδοξος χριστιανός πάρει αὐτή τη μύηση, αρνείται το Ἅγιο βάπτισμα και το ἱερό Χρίσμα της Ἐκκλησίας. Σ' αὐτή τη μύηση, ἐκτός ἀπό την ἐπίθεση των χειρῶν του «Δασκάλου», χρησιμοποιούνται και υλικά ἀντικείμενα, ὅπως «ἓνα βελούδο μαύρο, σε διαστάσεις 30Χ30 ἐκατοστά», γνωστό ἀπό τη

μύηση στην γκουρουνιστική οργάνωση του Μαχαρίσι Μαχές Γιόγι.

Στο ειδικό ενημερωτικό έντυπο με τίτλο, «Σεμινάριο: Τα δώρα του Πνεύματος» (εκδ. ΚΠΖ) αναφέρεται πώς σ' αυτό μαθαίνει κανείς πώς θα απελευθερώσει τη «ροή του Πνεύματος» και θα δεχθεί «ένα ή περισσότερα από τα εννέα χαρίσματα του Πνεύματος».

Όμως εδώ δεν πρόκειται για τον «καρπό του Πνεύματος», σύμφωνα με το Γαλ. ε' 22: «Ο δε καρπός του Πνεύματος εστί αγαπή, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια».

Ο απόστολος Παύλος αντιπαραθέτει εδώ «τα έργα της σαρκός» με τον «καρπό του Πνεύματος». Γι' αυτόν «έργα της σαρκός» είναι «μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ακολασία, ειδωλολατρία, μαγεία, εχθρότης... αιρέσεις... μέθαι, ασωτία και τα όμοια προς αυτά». Ο Παύλος υπογραμμίζει «σας προειδοποιώ, καθώς και άλλοτε σας προειδοποίησα, ότι εκείνοι που κάνουν αυτά («οι τα τοιαύτα πράσσοντες»), δεν θα κληρονομήσουν την βασιλείαν του Θεού» (Γαλ. ε' 19-21).

Δεν λέγει ο απόστολος, «οι τα τοιαύτα σκεπτόμενοι», αλλά λέγει: «οι τα τοιαύτα πράσσοντες!» Αντίθετα ο Θ. Μπούκας δεν αναγνωρίζει τη διάκριση ανάμεσα στα «έργα της σαρκός» και στον «καρπό του Πνεύματος», κηρύσσει μόνο τον πόλεμο εναντίον των «ταμπού» και εναντίον κάθε «αρνητικής σκέψης» και αρνητικής αξιολόγησης οποιασδήποτε πράξης μας οι πράξεις δεν είναι αμαρτωλές, λέγει, αλλά μόνο οι σκέψεις, πώς τάχα κάτι δεν πάει καλά στη ζωή μας.

Όμως αυτή η τοποθέτηση είναι καρπός «καλλότριου Πνεύματος», όχι του Πνεύματος του Θεού. Γι αυτό και η μύηση «Τα δώρα του Πνεύματος» αποτελεί εσωτερικό «Άνοιγμα» για την εισβολή αυτού του «καλλότριου Πνεύματος» και των «καρπών» του, τους οποίους η κίνηση χαρακτηρίζει παραπλανητικά «Τα δώρα του Πνεύματος».

Το Άγιο Πνεύμα δεν διανέμει τα δώρα Του αναγκαστικά, επειδή κάποιος παρακολούθησε κάποια σεμινάρια και έμαθε κάποιες τεχνικές. Γιατί ακόμη κι αν με τα σεμινάρια ελάμβανε κανείς κάποια «δώρα», θα ήσαν αποτέλεσμα ανθρωπίνων μεθοδεύσεων, όχι καρπός της αγάπης του Θεού. Το δώρο δεν εξαγοράζεται γιατί είναι καρπός αγάπης και η αγάπη δεν παρέχεται αναγκαστικά από τον Θεό, παρέχεται σε όποιον το Πνεύμα του Θεού θελήσει, στον χρόνο που ο Θεός βούλεται και με τον τρόπο που Εκείνος επιθυμεί: «Το Πνεύμα όπου θέλει πνεί, και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλ' ουκ οίδας πόθεν έρχεται και που υπάγει, ούτος εστί πας ο γεγεννημένος εκ του Πνεύματος» (Ιω. γ' 8, πρβλ. Α' Κορ. ιβ' 11. Έβρ. β' 4).

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατά την αντίληψη των λεγόμενων «ψυχο-λατρειών» οι δυνατότητες του ανθρώπου είναι απεριόριστες, αρκεί ο Άνθρωπος να γνωρίσει την αληθινή του Φύση, και με κατάλληλες τεχνικές να ενεργοποιήσει τις δυνάμεις «μέσα του», να τις χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς του. Τότε βαδίζει το δρόμο της «αυτοπραγμάτωσης» και της «αυτοσωτηρίας», το δρόμο που θα «αφυπνίσει» τον «υπεράνθρωπο», το «θεό» μέσα μας. Ένας Άνθρωπος που μέσω της αυτογνωσίας έφθασε δήθεν στην αυτοπραγμάτωση, πραγματοποιεί το καθετί που θα θελήσει, λένε οι ομάδες με τις όποιες ασχοληθήκαμε, με μόνο τη σκέψη του, γιατί ο Άνθρωπος είναι πάντοτε αυτό που σκέπτεται, αυτός, με τη δύναμη της «συνείδησης», δημιουργεί τον κόσμο γύρω του! Επομένως ο Άνθρωπος είναι αυτόνομος, δεν χρειάζεται κανένα σωτήρα έξω από τον

εαυτό του. Χρειάζεται μόνο τη δική του «θετική σκέψη».

Οι ψυχο-λατρείες στις οποίες αναφερθήκαμε χρησιμοποιούν χριστιανικούς όρους για να δηλώσουν τις δοξασίες τους και να διακηρύξουν πώς ο άνθρωπος, μόνος του, μέσω της αυτογνωσίας και της αυτοεξέλιξης, οδηγείται στην αυτοπραγμάτωση, στη σωτηρία. Τέτοιοι όροι είναι «πίστη» και «προσευχή». Όμως και οι δύο όροι χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν νοητικές καταστάσεις μέσα στον άνθρωπο, χωρίς αναφορά έξω από τον άνθρωπο. Γιατί έξω από τον «Εαυτό» Θεός δεν υπάρχει κατά κλασικό τρόπο εκφράστηκε αυτό με τη δήλωση: «άθεος δεν είναι εκείνος που δεν πιστεύει σε Θεό, αλλά αυτός που δεν πιστεύει στον εαυτό του»!

Το «ευαγγέλιο» των ομάδων αυτών δεν είναι νέο, πρόκειται για το ίδιο «ευαγγέλιο» του όφεις, για το οποίο μας πληροφορεί η αγία Γραφή:

«Και είπεν ο όφεις τη γυναικί, τι ότι είπεν ο Θεός ου μη φάγητε από παντός ξύλου του παραδείσου; Και είπεν ή γυνή τω όφει, από καρπού του ξύλου του παραδείσου φαγόμεθα, από δε του καρπού του ξύλου, ο έστιν έν μέσω του παραδείσου, είπεν ο Θεός, ου φάγεσθε απ' αυτού, ου δε μη άψησθε αυτού, ίνα μη αποθάνητε. Και είπεν ο όφεις τη γυναικί, ου θανατω αποθανείσθε, ήδει γάρ ο Θεός, ότι ή αν ήμερα φάγητε απ' αυτού, δανοιχθήσονται υμών οι οφθαλμοί και έσεσθε ως θεοί, γινώσκοντες καλόν και πονηρόν» (Γεν. γ' 1-5).

Ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με βάση την εικόνα Του και με προσορισμό την ομοίωση. Το «κατ' εικόνα» βρισκόταν στη φύση του ανθρώπου, λένε οι πατέρες της Εκκλησίας μας. Όμως το «καθ' ομοίωσιν» εξηρτάτο από τη βούληση του ανθρώπου. Ο άνθρωπος μπορούσε να επιλέξει σαν σκοπό του την πραγμάτωση του «καθ' ομοίωσιν». Όμως μπορούσε να ακολουθήσει και τον αντίθετο δρόμο, τον χωρισμό από τον Θεό, δηλαδή τον πνευματικό θάνατο. Ο ίδιος ο Θεός του έδωσε αυτή τη δυνατότητα της επιλογής αυτό το νόημα είχε ή απαγόρευση:

«Και ένετείλατο Κύριος ο Θεός τω 'Αδάμ λέγων' από παντός ξύλου του έν τω παραδείσω βρώσει φάγη, από δε του ξύλου του γινώσκειν καλόν και πονηρόν, ου φάγεσθε απ' αυτού, ή δ' αν ήμερα φάγητε απ' αυτού, θανάτω αποθανείσθε» (Γεν. β' 16-17).

Ο Θεός ήαλεσε τον άνθρωπο να βαδίζει προς την «ομοίωσιν» όχι αυτόνομα, αλλά στα πλαίσια της κοινωνίας αγάπης με το Δημιουργό του, ακολουθώντας ελεύθερα το σχέδιο του Θεού. Άλλωστε δεν ήταν δυνατόν ο άνθρωπος, μόνος του, να ξεπεράσει τα όρια της κτιστής του πραγματικότητας και να ομοιάσει με τον άκτιστο και Αιώνιο Θεό. Το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο ανταπεκρίνεται απόλυτα στη φύση του ανθρώπου.

Όμως σ' αυτό το σχέδιο ο Σατανάς αντιπαρέβηλε τη δική του «συνταγή». Δεν θα πεθάνετε, τους λέγει, αντίθετα, θα αποκτήσετε αληθινή αυτογνωσία και θα είσαστε «ως θεοί», «γινώσκοντες καλόν και πονηρόν». Ο Θεός προσδιόρισε την αξιολογική διάκριση ανάμεσα στο καλό και στο κακό. Κάθε τι που αποτελεί κοινωνία με τον Θεό είναι καλό και οδηγεί τον άνθρωπο στην εκπλήρωση του νοήματος της ζωής του, στο «καθ' ομοίωσιν». Αντίθετα, κάτι τι που είναι κοινωνία μόνο με τον εαυτό μας είναι κακό και οδηγεί στον πνευματικό θάνατο, στη στέρηση της κοινωνίας με τον Θεό. Ο άνθρωπος το γνώριζε αυτό, όμως είχε την εμπειρία μόνο του καλού. Όταν ακολούθησε τη «συνταγή» του Διαβόλου απέκτησε και την εμπειρία του κακού!

«Και είδεν ή γυνή, ότι καλόν το ξύλον εις βρώσιν και ότι αρεστόν τοις οφθαλμοίς ιδείν και ώραϊον εστι του κατανοήσαι και λαβούσα από του καρπού αυτού έφαγε' και έδωκε και τω άνδρι αυτής μετ' αυτής, και έφαγον. Και διοινήχθησαν οι οφθαλμοί των δύο, και έγνωσαν ότι γυμνοι

ήσαν...» (Γεν. γ' 6-7).

Η «συνταγή» του όφους ήταν: Με την αυτονομία Ο άνθρωπος θα οδηγηθεί στην αυτογνωσία και στις απεριόριστες δυνατότητες που συνεπάγεται αυτή η «γνώση» ή η «αφύπνιση του Θεού μέσα μας». Όμως το αποτέλεσμα ήταν ακριβώς το αντίθετο: ο δρόμος της αυτογνωσίας δεν οδήγησε τον άνθρωπο στην αυτο-εξέλιξη και την αυτο-θέωση, αλλά στη συναίσθηση ότι ήταν γυμνός, δηλαδή σε υπαρκτικό αδιέξοδο. Αυτό το αδιέξοδο ωφείλετο στο ότι ο άνθρωπος αρνήθηκε τη Θεία προσφορά, δηλαδή τα δώρα του Θεού, την παρουσία της Θείας χάριτος μέσα του. Αποχωρίστηκε απ' αυτήν και γι' αυτό ένοιωσε τη γυμνότητά του.

Αλλά ο Θεός δεν έπαυσε να αγαπά το πλάσμα Του. Γι' αυτό προκάλεσε και πάλι τη βούληση του ανθρώπου, «Αδάμ, που ει;» (Γέν. γ' 9). Την ίδια πρόκληση επανέλαβε ο Θεός και στον Κάιν, «Κάιν' που εστίς Άβελ ο αδελφός σου;» (Γεν. δ' 9). Όμως ο άνθρωπος συνέχισε, δυστυχώς, το δρόμο της αυτονομίας. Γι' αυτό ο Θεός σχεδίασε ήδη από την πρώτη παράβαση του ανθρώπου και τη σωτηρία του πλάσματός Του. Υποσχέθηκε πώς στον κατάλληλο καιρό, το «σπέρμα της γυναίκος», θα συντρίψει την «κεφαλήν του όφους» (Γεν. γ' 15). Και αυτό θα γινόταν με τη συγκατάθεση του ανθρώπου.

Αλλά για να δώσει τη συγκατάθεση του ο άνθρωπος να επέμβει ο Θεός στη ζωή του, έπρεπε να εγκαταλείψει την αυτονομία του και να ζητήσει να γίνει το θέλημα του Θεού, όχι το δικό του, ανθρώπινο θέλημα. Αυτή την έννοια είχε το «γένοιτο μοι κατά το ρήμα σου» της Παρθένου Μαρίας (Λουκ. α' 38). Το ίδιο εξέφρασε και ο Χριστός για λογαριασμό μας: «πλην ουχ ως εγώ θέλω, άλλ' ως σύ» (Ματθ. ιστ' 39).

Ο Χριστός επανέφερε τον άνθρωπο σε κοινωνία αγάπης με τον Θεό και συνήγαγε «τα τέκνα του Θεού τα διασκορπισμένα εις εν» Ιω. ια' 52. Γαλ. γ' 28. Έφεσ. δ' 5-6). Όμως ο άνθρωπος πρέπει να πάρει ελεύθερα την απόφαση να ενταχθεί σ' αυτή την ενότητα' ν' ακολουθήσει το δρόμο της εν Χριστώ σωτηρίας, που είναι ο δρόμος προς το «καθ' ομοίωσιν Θεού», δεν υπάρχει άλλος δρόμος (Ιω. ιδ' 6. Πράξ. δ' 12). Αλλά έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί αυτό το δρόμο και να ακολουθήσει τη συμβουλή του αρχαίου όφους το δρόμο της αυτο-εξέλιξης και αυτο-σωτηρίας, σύμφωνα με τη «συνταγή» των ομάδων που υπογραμμίζουν την αυτογνωσία, τη δύναμη της συνείδησης και της «σκέψης».

Ο δρόμος αυτός δεν λέγει: «γένοιτο μοι κατά το ρήμα σου», ούτε μπορεί να πει: «πλην ουχ ως εγώ θέλω, άλλ' ως συ». Γιατί η «συνταγή» λέγει: «Αυτό που θέλεις, γίνεσαι, αρκεί να το σκεφθείς μπορείς!» ή: «Θέλω και μπορώ!! Αυτός ο δρόμος δεν οδηγεί στη σωτηρία, αλλά στο αδιέξοδο που νοιώθει κάθε άνθρωπος που αισθάνεται «γυμνός».

Οι αληθινοί χριστιανοί δεν αποβλέπουν στον εαυτό τους για βοήθεια. Θέλουν να γνωρίσουν τον εαυτό τους για να μετανοήσουν και να ζητήσουν να έλθει ο Θεός στη Ζωή τους και να τους χαρίσει το «μέγα έλεος». Δεν αποβλέπουν στα αγαθά αυτού του κόσμου, γι' αυτό δεν λυγίζουν μπροστά σε δυσκολίες και δυσχέρειες της ζωής αυτής. Ακολουθούν τη συμβουλή του αποστόλου:

«Μη σκοπούντων υμών τα βλεπόμενα, αλλά τα μη βλεπόμενα. Τα γάρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια», δεν αποβλέπουμε στην υλική ευημερία, σ' εκείνα που βλέπονται, αλλά στην ελευθερία μας από το θάνατο και τη φθορά' στα αιώνια (Β' Κορ. δ' 16-18). Εδώ ο απόστολος δεν εννοεί τις «σκέψεις», που γίνονται «πράξεις», όπως ισχυρίζονται οι άνθρωποι της «θετικής σκέψης» διαστρεβλώνοντας την αγία Γραφή, αλλά υπογραμμίζει πώς

οι χριστιανοί αποβλέπουν σ' εκείνα που απορρίπτουν οι ψυχο-λατρείες και περιφρονούν εκείνα που απολυτοποιούνται από αυτές. Δεν ελπίζουν στην ευημερία, στην υγεία, στη δύναμη και σ' οτιδήποτε «αγαθό» αυτής της ζωής, αλλά στη χαρά της αφθαρσίας και της αθανασίας στην αιώνια κοινωνία μετά του Θεού και όχι μετά του εαυτού μας.

Αυτή την ελπίδα της ελευθερίας από τη φθορά συμμερίζεται με τον άνθρωπο ολόκληρη η δημιουργία του Θεού. «Φρονώ», λέγει ο απόστολος Παύλος, «ότι τα παθήματα του παρόντος καιρού δεν έχουν καμία αξία συγκρινόμενα με τη δόξα που μέλλει να αποκαλυφθεί σ' εμάς. Η πλάση όλη αναμένει με λαχτάρα την αποκάλυψη των υιών του Θεού («ή γάρ αποκαραδοκία της κτισσεως την αποκάλυψιν των υιών του Θεού απεικδέχεται»). Διότι η πλάση υποτάχθηκε στη ματαιότητα, όχι θεληματικά, αλλά εξαιτίας εκείνου που την υπέταξε, με την ελπίδα ότι και η πλάση θα ελευθερωθεί από τη δουλεία στη φθορά, για να μπει στην ένδοξη ελευθερία των παιδιών του Θεού» (Ρωμ. η' 18-21).

Αυτή την ελπίδα του Χριστιανού απορρίπτουν οι κινήσεις στις οποίες αναφερθήκαμε. Γι αυτούς ο άνθρωπος της «αυτογνωσίας», που έχει συναίσθηση της «δύναμης της συνειδήσεώς» του και χρησιμοποιεί το «κλειδί» της «θετικής σκέψης», δεν μπορεί να έχει «παθήματα», ούτε πιστεύει πώς η πλάση υπετάγη στη δουλεία της φθοράς. Αντίθετα πιστεύει πώς τα πάντα είναι καλά έτσι όπως είναι και πώς ο άνθρωπος δεν ελπίζει σε κάτι μελλοντικό, αλλά ήδη από τώρα αυτό-πραγματώνεται.

Σε πολλούς ο «καρπός» αυτός των ψυχο-λατρειών φαίνεται ωραίος όταν όμως τον γευθούν, τελικά θα οδηγηθούν σε τρομακτικά αδιέξοδα και σε ολοκληρωτική αλλοίωση της προσωπικότητας των: «Και είδεν ή γυνή, ότι καλόν το ξύλον εις βρώσιν και ότι αρεστόν τοις οφθαλμοίς ιδείν και ωραίον εστί του κατανοήσαι και λαβούσα από του καρπού αυτού έφαγε και έδωκε και τω ανδρί αυτής μετ' αυτής, και έφαγον. Και διηνοιχθησαν οι οφθαλμοί των δύο, και έγνωσαν ότι γυμνοί ήσαν».

ΤΕΛΟΣ

**ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΣΜΟΝ
ΕΓΧΟΛΠΙΟΝ**

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΕΣ
ΚΡΙΤΙΚΗ - ΔΟΓΜΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

